

Yvonne Whittal

R COLLECTOR
ROUSSEAU

VALEA SATANEI

AL

Ca să-și salveze familia de la dezastrul falimentului firmei de construcții pe care o conducea fratele ei Danny, Joceline, sora lui este rugată să se adreseze pentru un împrumut substanțial fostului ei soț, Ralph Andersen.

Joceline acceptă în cele din urmă să facă acest demers gândindu-se la efortul de o viață al tatălui ei care muncise pentru a pune pe picioare și a face să prospere acea firmă familială.

Întâlnirea cu fostul soț îi lasă lui Jo un gust amar datorită condițiilor impuse de acesta pentru acordarea împrumutului. Învoiala era ca Joceline să se mărite din nou cu Ralph.

Dilema Jocelinei era foarte mare...

Știam

că te-ai

schimbat.

Dar nu până în-

tr-atât! Totuși, continui

să cred că în realitate, ești

un om cu suflet. De aceea, te

rog, Ralph, revino-ți în fire înainte

să fie prea târziu.

THE BEST

ISBN973-9197-83-3

Lei 1863+37 T.L.=1900

Coperta : **ANDY**

Această carte a fost tipărită pentru prima dată în limba engleză, sub titlul : **VALLEY OF THE DEVIL.**

© Yvonne Whittal, 1993
RETOUR DANS LA VALLÉE DU DIABLE
Harlequin S.A.

Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin
Editurii **ALCRIS-M 94**

YVONNE WHITTAL

VALEA SATANEI

Traducere din limba franceză de
MIHAIL MININ

BUCUREȘTI

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

Dat la cules 27.08.1995, Bun de tipar 21.09.1995
Coli tipo 11. Format 16/54x84
Hârtie tipar de 48,8 g/m²
Apărut 1995

Tiparul executat sub cd. nr. 40253 la
Societatea Comercială — Editură și Imprimerie
„Porto-Franco” S.A. Galați
B-dul George Coșbuc nr. 223 A
ROMANIA

ISBN 973-9197-83-3

Colecția „ROMANTIC”

— Danny, cred că ar fi timpul ca tu să vorbești despre asta cu Jo.

— Despre ce să-mi vorbească ?

Joceline Harris lănsă mamei sale o privire în același timp intrigată și neliniștită, apoi își îndreptă ochii asupra fratelui ei. Cum acesta tăcea, stânjenit, îl întreabă :

— Ei bine, ce ai să-mi spui ?

Înnebunită de spaimă, Lavinia nu-i lăsa fiului timp să răspundă.

— Suntem în pragul ruinei, Jo ! exclamă ea. Riscăm să pierdem tot. Casa, întreprinderea... tot ! Bietul tău tată trebuie că se răsucește în mormânt.

Falimentul ? Antrepriza de Construcții Harris amenințată de faliment ? Joceline nu-și credea urechilor. I se părea că visează...

Fratele ei se ridicase. Stătea în fața vastului șemineu, cu un aer absent.

— Ascultă, mamă, spuse el în sfârșit, dacă nu-ți e cu supărare, aș dori să-i vorbesc lui Jo între patru ochi.

Cu un suspin de resemnare, Lavinia își părăsi fotoliul. Trecând prin dreptul fiicei sale, ea murmură cu glas vlăguit de emoție :

— Te rog, Jo, trebuie să ne ajuti.

Inima lui Joceline se strânse. Ea însoți cu privirea silueta fragilă a Laviniei până la ușă, îi auzi pașii răsunând în hol apoi urcând scara care ducea la camera sa. Nu, nu era vorba de un vis. Rugămintea patetică pe care i-o adresase mama sa aparținea realității. O realitate pe care ea trebuia s-o înfrunte.

— Ce se întâmplă, Danny ? întrebă ea.

De obicei, vocea caldă, ușor voalată a tinerei femei producea un efect liniștitor asupra anurajului său. Joceline o constatare în numeroase rânduri la cei mai obsedați de temeri dintre pacienții ei, la spital. Dar, cântărind febrilitatea care tocmai pune stăpânire pe Daniel Harris, s-ar fi putut crede contrariul. Mâna lui care ținea un pahar de whisky, tremura. Chipul, de paloarea cerii, se înăsprise. Fratele lui Jo, cu cinci ani mai mare decât ea, care până atunci abia părea de treizeci de ani, îmbătrânise dintr-odată într-o manieră impresionantă.

— Antrepriza Harris și-a pierdut prestigiul în acești ultimi ani, declară el pe neașteptate. Africa de Sud este atinsă de criza mondială. Aici, întreprinderile familiale precum a noastră întâmpină din ce în ce mai multe greutăți în a supraviețui.

— Nu-mi spui nimic nou. Ce aș vrea să știu, este cum stăm de fapt.

— Casa noastră a fost ipotecată. Și deficitul întreprinderii este atât de mare încât banca îmi refuză un nou împrumut.

Danny își goli paharul dintr-o înghițitură și aprinse o țigară.

— Chiar așa catastrofală cum se prezintă situația, există totuși un mijloc de a ieși din impas, reluă el. Tocmai am făcut rost de un contract care ne-ar putea echilibra situația tru.

financiară și reda încrederea bancherului nostru.

— Atunci, unde este problema ?

— Problema e că nu dispunem de lichidități. Ne-ar trebui un împrumut particular care mi-ar permite să plătesc zece la sută garanție din contract. Dacă nu vreau ca afacerea să-mi alunece printre degete, trebuie să găsesc acești bani înainte de două săptămâni.

Acum, Jo se simțea cuprinsă de nervozitatea fratelui ei. De fapt, ceea ce simțea ea se învecina cu panica. Aceeași pe care o deslușise în ochii mamei sale.

— Încep să înțeleg, spuse ea. Dar nu prea văd cu ce te pot ajuta.

— Uite, doar o singură persoană este în stare să ne acorde împrumutul.

Danny susținu privirea întrebătoare a surorii sale preț de câteva secunde apoi, întorcându-și capul, trase un fum din țigară.

— El nu a avut niciodată o părere prea bună despre mine, dar dacă tu i-o ceri, nu va putea refuza, murmură el.

— Ah ! nu. Nu lui Ralph ! strigă Jo. Mai ales... în nici un caz lui !

De surpriză și indignare, ea se bâlbâia.

— El reprezintă ultima noastră șansă, Jo.

— Îmi pare rău, dar nu voi putea să mă adresez lui. Nu după tot ceea ce s-a întâmplat..

Ultimele cuvinte se înăbușiră în gâtul tinerei femei. Tremurând din toate încheieturile, ea trebui să se așeze.

— Nu, Danny ! Ce prezinzi tu e imposibil. Trebuie să existe o altă soluție.

— Ți repet că nu. Cunoști pe altcineva care ar consimți să ne avanseze acești bani ?

— Nu, dar...

Jo se cufundă în contemplarea flăcărilor care jucau în vatră. Curând, ea simți pe umerii mâinile lui Danny.

— Te rog, Jo. Nu avem dreptul să lăsăm să dispară o întreprindere căreia tata i-a consacrat viața. Ralph ne va ajuta dacă tu i-o ceri. Sunt sigur că va accepta. O știu. Promite-mi că o să-l întâlnești pentru a discuta cu el...

*
* *

Joceline Harris stătea în picioare lângă fereastră. Pe stradă, oamenii umblau încoace și-n

colo văzându-și de treburile lor. Jo îi privea, dusă pe gânduri. De la acea discuție pe care o avusese cu fratele ei, cu două zile în urmă, vorbele lui Danny nu-i dădeau pace : „Ralph ne va ajuta dacă tu i-o ceri. Sunt sigur că va accepta. O știu...” Cum de se putea arăta el atât de încrezător ? Nimic nu era mai puțin sigur ca reușita acestui demers. Îndată ce fratele ei își formulase rugămintea, Joceline crezuse că aceasta ar însemna o umilire gratuită sortită eșecului. Dumnezeu știe câte nu încercase ea. Zadarnic. Atunci, în disperare de cauză, se alăturase ideii lui Danny. Și astăzi, ea se afla în salonul aproape pustiu al hotelului Mirage, la Beaufort West... așteptându-l pe Ralph Andersen.

Incapabilă să se intereseze de spectacolul străzii, Jo se duse să se așeze într-un fotoliu. Ralph Andersen era chiar ultima persoană căreia ea ar fi dorit să-i ceară ajutor... Dar scopul scuză mijloacele ! Anumite situații nu cereau oare să nu-ți pese de sentimentele personale ?

În lunile din urmă, Danny se devotase trup și suflet întreprinderii familiale. E rândul lui Jo acum să consimtă la câteva sacrificii !

De trei ani nu știa nimic de Ralph. Trei ani de tăcere ! E de înțeles emoția care o cuprinsese auzindu-i vocea gravă din nou atunci când îi telefonase pentru a fixa o întâlnire ! O voce nu prea amabilă, desigur, dar nici deosebit de

ostilă. O voce neutră, de fapt. Dacă Ralph fusese surprins de apelul ei, el știuse să-și mascheze bine uimirea. Nu-i de mirare : omul acesta avea darul să-și mascheze sentimentele ca nimeni altul. Deși... în anumite circumstanțe, știa să se arate mai expansiv...

Jo suspină, încercând să-și alunge gândurile. La ce bun să revină asupra trecutului ? Erau trei ani de când fosta d-nă Andersen încercase să se debaraseze de amintirea căsătoriei sale. Și de data asta iarăși, imaginile năvăleau, fără ca ea să le poată stăpâni.

Îl cunoscuse pe Ralph cu o lună înainte ca el s-o ceară de soție. Și ea acceptase fără ezitare. Pentru că, chiar de la prima privire, ea avusese convingerea că a descoperit în acest bărbat o ființă predestinată : pe acela pe care ea îl așteptase dintotdeauna, fără de care ea n-ar mai putea să trăiască... Ea nu-și făcuse nici o problemă înainte de a deveni soția lui. Tot ce își dorea era să nu se mai despartă de el, să aibă grijă de el, să se ocupe de căminul lui, să-l ajute să-și conducă ferma din Karoo. Din nefericire, ea nu luase în calcul personalitatea lui Averil Andersen. Mama lui Ralph comanda în casă și, chiar în prima zi, se dovedise că ea nu avea intenția să se mute. De parte de a se opune cu îndârjire soacrei sale. Jo dăduse dovadă de o răbdare exemplară. Dar, bunăvoința tinerei soții nu fusese răsplătită. „Locul tău este la oraș, nu la fermă“, se

auzea ea repetând în fiecare clipă. Desigur, Jo avea frică de cai. Dar nu de oi. Și dacă i s-ar fi dat posibilitatea, nu i-ar fi displicut să se aventureze printre turme. Bineînțeles, ideea asta o făcea să hohotească de râs pe Averil.

Mama lui Ralph nu reprezenta singurul obstacol al integrării lui Jo. Mai exista și Lorin Scheepers, fiica unui fermier vecin. Ea avea pe atunci douăzeci și unu de ani, aceeași vârstă cu a lui Jo. Superbă brunetă cu ochi albaștri, ea nu-și ascundea decepția de a se vedea înlocuită în inima lui Ralph de către o venetică de la oraș. Fără urmă de scrupul, Lorin profita de toate pretextele pentru a se impune în intimitatea tânărului cuplu. Ca și cum prezența lui Averil Andersen nu era de ajuns ca să îngreuneze situația ! Aceasta, de altfel, nu se jena să-și exprime sentimentele. Într-o zi, văzându-i pe Ralph și Lorin plecând călare, Averil îndrăznise să-i declare lui Jo : „N-o să-l faci fericit niciodată pe fiul meu. Lui îi trebuie o femeie ca Lorin Scheepers. O femeie care se pricepe la pământ la fel de bine ca el...“

Ce argumente să fluturi împotriva unor asemenea evidențe ? Îi trebui foarte puțin timp lui Jo pentru a se convinge că Averil Andersen avea dreptate. Lorin și Ralph trăiseră împreună de la cea mai fragedă vârstă în acel ținut semiarid, cunoscuseră aceiași oameni,

jucaseră aceleași jocuri. În ce o privea, Jo avea impresia de a fi o intrusă. Cum să se adapteze unui mediu neospitalier în care pe deasupra, se plictisea de moarte, în lipsa unei activități ?

Curând, atmosfera deveni insuportabilă la Satanslaagte. O tensiune confuză domnea în permanență la fermă. Apoi, în mod inevitabil, izbucniră certuri între tinerii soți. Frământări ce se terminau cu același reproș al lui Ralph în privința lui Jo : „Nu faci nici un efort să te integrezi !” Ceea ce era nedrept întrutotul. Dar, odată cu trecerea lunilor, prăpastia dintre ei se adâncea mai mult. Doar o minunată potrivire fizică îi unea. Totuși, în mintea lui Jo, căsătoria nu consta numai în zbenguiele amoroase, oricât de înfocate ar fi ele. Ea avea nevoie de altceva. Curând, deveni evident că Ralph nu-i va furniza niciodată acea gingașă complicitate la care ea aspira. Cât timp ar putea să dureze o relație bazată numai pe plăcere ? Astăzi, Jo cunoștea răspunsul : șase luni. Averil, care și-a dat seama de asta, nu scăpă ocazia s-o remarce a doua zi, cu aer triumfător :

— Ți-am spus eu că nu-l vei face fericit niciodată pe fiul meu !

Acel „ți-am spus eu” avu asupra lui Jo efectul unei arsuri cu fierul înroșit. Suferință intolerabilă, împinsă până la paroxism atunci când, chiar în aceeași zi, Ralph reveni pentru a-și anunța intenția de a divorța.

— Căsătoria noastră a fost o greșeală, se mulțumise el să spună.

Trei ani... Trecuseră trei ani de când Ralph pronunțase această frază simplă. Și Jo o auzea încă răsunându-i în minte.

Un chelner aduse ceaiul pe o tavă și ea se forță să-i adreseze un surâs. Trebuia să îngroape trecutul și să se concentreze asupra prezentului. Îi dăduse întâlnire lui Ralph la ora 10 în salonul hotelului. El nu va întârzia, desigur...

Jo își trecu o mână tremurătoare prin păr, își așază o șuviță, își netezi cu un deget nervos sprâncenele, își umezi discret buzele cu vârful limbii. Măcar de-ar recunoaște-o ! Se schimbase ea mult ? Dar el ?

Un grup de turiști nemți luase loc în jurul unei mese joase, la celălalt capăt al salonului. Discutau atât de zgomotos încât Jo întoarse capul într-o parte. Atunci îl văzu.

Ralph stătea nemișcat la intrarea în bar. În pofida costumului său elegant de culoare deschisă, a dezinvolturii omului de afaceri obișnuit cu succesul, se ghicea de la prima privire că era înainte de toate un trudit al pământului. Să fie oare asta din pricina staturii sale impresionante, sau a vreunei aure misterioase ? Jo n-ar fi putut să spună. Ea știa atâta doar : că acest farmec aparte ce-i trăda originea o vrăjise dintr-odată...

Privirile lor se întâlniră și Jo fremătă. Ralph traversează salonul cu mersul lui suplu. Când ajunsese în dreptul ei, Jo îi întinse mâna, forțându-se să ascundă în spatele unui surâs jenat spaima care punea stăpânire pe ea.

— Bună, Ralph.

— Sunt încântat să te revăd, Joceline.

Auzul numelui în gura ex-soțului o tulbură profund pe tânăra femeie.

— Am luat inițiativa să comand ceai, declară ea în grabă. Vrei să te servească cu o ceașcă ?

— Fără lapte și fără zahăr, spuse Ralph așezându-se.

— Știu. N-am uitat.

Existau atâtea lucruri privitoare la Ralph pe care Jo nu le uitase ! Atâtea lucruri pe care ea le păstra furișate cât se poate de adânc în amintirea ei pentru totdeauna...

Ea începu să toarne ceai în ceașca lui Ralph. Spera ca el să nu observe tremurul mâinii ei, crisparea gurii sale ! Acum, trebuia să vorbească. Dar cu ce să înceapă ? Cu o frază neînsemnată, poate, pentru a destinde atmosfera, pentru a sparge gheata...

— Totul merge bine la fermă ? întrebă ea.

— Evident ! De ce acest interes subit pentru Satanslaagte ?

Replica, formulată pe un ton sever, era demnă de acel Ralph pe care îl cunoscuse. Cu-

vinte tăioase, care atingeau punctele ei sensibile. Cu timiditate, cu un nod în gât, Jo murmură :

— E o situație foarte stânjenitoare pentru mine, Ralph.

Numai Dumnezeu știe cât de mult se pregătise, timp de două zile, să-l revadă pe acest om care fusese nu numai soțul ei dar și un iubit pasionat ! Desigur, ea se aștepta ca întâlnirea să fie dificilă. Dar nu până într-atât.

În mod vădit, Ralph păstra distanța. El nu ar face nimic ca s-o ajute. O nouă apropiere ar avea poate mai mult succes...

— Dar... mama ta ce mai face ?

— Foarte bine, mulțumesc.

— Tot mai locuiește împreună cu tine ?

— Da.

Tăcere... Ralph întoarse capul. Jo îi vedea profilul răsădit, viril, linia senzuală a gurii, o gură familiară ale cărei sărutări le gustase adeseori. O emoție stranie punea stăpânire pe ea încetul cu încetul și inima începu să-i bată năvalnic. Când Ralph o privi din nou, Jo roși ca un copil prins cu greșeala.

— În clipa de față, mama se află în Anglia, reluă Ralph. Au invitat-o niște prieteni. O să se întoarcă peste două luni.

Averil Andersen abandonându-și domeniul ca să călătorească în Anglia, asta constituia chiar o noutate !

— Presupun că Lorin se ocupă de toate în absența mamei tale, spuse ea.

O expresie fugitivă de nemulțumire întu-
necă ochii lui Ralph :

— Lorin posedă propria sa fermă, în pre-
zent. Ea nu are timp să se ocupe de afacerile
altora. De altfel, nu ne vedem decât foarte
rar.

La aceste cuvinte, Jo se simți eliberată de
o mare povară.

— Deci nu v-ați căsătorit ? întrebă ea pe
un ton nevinovat.

— De ce am fi făcut-o ?

— Aveți atâtea puncte în comun amân-
doi...

Ca să pară mai destinsă, ea se sprijini de
fotoliu. Privirea lui Ralph se fixă atunci asu-
pra gleznelor fine ale tinerei femei, urcă lent,
urmând linia zveltă a picioarelor.

— Dar tu ? De ce nu te-ai recăsătorit ?

— Mi-am reluat numele de fată după di-
vorț. Nu am vrut să-l schimb din nou cu un
altul care risca să devină provizoriu.

Ce amărăciune răzbatea din acest răspuns !
Amărăciune și dorința de a-l răni pe Ralph.
După trei ani ! Jo își reproșa că cedează im-
pulsului de atâtea vreme înăbușit de a-și în-
cheia socotelile cu el.

Dar el își bea ceaiul liniștit, ca și cum re-
marca nu-l afectase. Când el își lăsă din nou

ceașca pe tavă, consimți în fine să vorbeas-
că :

— Nu te-ai deplasat de la Cap la Beaufort
West numai pentru a-mi oferi un ceai, nu-i
așa ? Atunci, să ajungem la subiect. Pentru
care motiv voiai să mă întâlnești ?

— Aveam nevoie de... De fapt, familia mea
m-a însărcinat să-ți cer un serviciu.

În timp ce evita privirea lui Ralph, Jo ex-
plică totul, despre dificultățile întreprinderii,
iminența falimentului, contractul nesperat pe
care doar un împrumut particular ar putea
să-l facă posibil. În fine, ea îndrăzni să în-
frunte privirea lui Ralph, sumbră și enigma-
tică. Greu de ghicit ce gânduri ascundea !

— Dacă Danny nu obține contractul, con-
tinuă ea, noi vom pierde totul. Tatăl meu s-a
zbatut ca să-și creeze întreprinderea și s-o
facă să prospere. Munca unei vieți întregi dis-
trusă de pe o zi pe alta ! N-ar fi inuman ?

Cum îl mai ura pe Ralph în clipa aceea !
Era acolo, etalându-și necazurile dinaintea lui,
ca o cerșetoare, iar el o observa, învăluit în-
tr-o muțenie disprețuitoare. Se scurseră câ-
teva secunde. Chipul lui Ralph nu exprima
nici o emoție. Nimic. Doar o mare indiferen-
ță.

El se sprijini cu spatele de spătarul fotoliu-
lui său și, cu un calm iritant, isprăvi prin a
spune :

— Așadar, ai venit să-mi ceri bani.

— E vorba de un împrumut, Ralph. De un împrumut potrivit legii, cu dobândă.

Jo nu înceta să-și frământa mâinile. Furi-oasă că nu-și poate stăpâni mai bine emoțiile, ea își blestema în același timp nervozitatea și calmul imperturbabil al lui Ralph. Niciodată n-ar ajunge la un rezultat în aceste condiții...

— Te rog, Ralph, ajută-ne. Ești singura și ultima noastră speranță. Îți jur că îți vom rambursa suma până la ultima centimă. Răspund eu de asta.

Ralph continua să tacă. Fără indoială își acorda un răgaz pentru a reflecta... În timp ce tânăra femeie, aflată într-o stare de tensiune extremă, lupta cu sine pentru a nu izbucni în lacrimi, el se instalează mai confortabil în fotoliul său, își întinse picioarele lungi și, cu mâinile încrucișate pe piept, începu să privească tavanul. Un străin s-ar fi putut lăsa înșelat de atitudinea lui de totală indiferență. Nu și Jo. Ea îl cunoștea prea bine ca să nu remarce ușoara crispare a gurii, încordarea abia perceptibilă a mușchilor săi. De fapt, ex-soțul ei era la fel de neliniștit ca și ea.

— Cât? întrebă el după câteva clipe.

— O sută cincizeci de mii de ranzi.

Reținându-și respirația, Jo aștepta reacția lui Ralph. El urma să fie cuprins de o furie oarbă, era indubitabil...

— Accept. Danny va primi suma de care are nevoie, cu o singură condiție: ca tu să revii să locuiești cu mine și să-mi dăruiești un moștenitor. Când îți vei îndeplini făgăduiala, dacă mă voi afla într-o dispoziție mărinoasă, s-ar putea ca să transform împrumutul acordat lui Danny în acțiuni la firma sa.

Preț de o secundă, Jo simți o ciudată senzație de amețeală. Apoi o furie violentă puse stăpânire pe ea. Ralph își bătea joc de ea!

— Dacă este o glumă, este neplăcută! exclamă ea pe un ton sec.

— Nici când n-am fost mai serios.

Neîncrezătoare, Jo căuta în ochii lui Ralph o licărire care să-i dezmință vorbele. Dar privirea lui, ca și trăsăturile, nu exprimau decât o imperturbabilă răceală.

— Îndrăznești să-mi pretinzi să te plătesc cu carnea mea, cu sângele meu? Propunerea ta este inacceptabilă, imorală.

— E la alegerea ta.

— Ești nebun! Completamente nebun!

— Se poate...

— De ce, Ralph? De ce te porți astfel?

— Satanslaagte aparține Andersenilor de cinci generații. Vreau ca copilul meu să continue opera întreprinsă de străbunii mei.

— Există multe femei care ar fi fericite să-ți dăruiască moștenitorul pe care ți-l dorești. De ce m-ai ales pe mine? Reflectează.

Ralph. Nu ai decât treizeci și șase de ani. Nu e prea târziu ca tu să întâlnești pe cineva la care ai ține și cu care ai face un copil. Un copil din iubire...

— Iubire !

O strâmbătură de dispreț deformă buzele lui Ralph. Cuvântul țâsnise din gura lui cu o violență extremă. Iubirea este un sentiment extrem de supraestimat, adăugă el.

„Aprecieri strict personală“, gândi Jo. Dar puțin surprinzătoare, de altfel, provenind de la un bărbat care îi spusese adesea „te doresc“ și niciodată „te iubesc“. De aceea, fără îndoială, i-a fost atât de ușor să pună capăt scurtei lor căsnicii...

— Trebuie să știi că nu sunt interesat în mod deosebit de căsătorie, declară Ralph. În felul acesta mariajul nostru ar fi bazat pe o înțelegere aparte.

Pentru prima oară, el surâse. Un surâs lipsit de căldură care îi făcea înfățișarea și mai îngrijorătoare.

— Se întâmplă că avem nevoie amândoi de ceva pe care celălalt poate să-l ofere. În aceste condiții, e inutil să ne prefacem că dăm dovadă de sentimente care nu există.

Oare Ralph își închipuise că ea se jucase de-a iubirea în timpul celor șase luni ale căsătoriei lor ? Dacă aceasta era esența gândirii lui, înseamnă că el însuși se „prefăcuse“.

De mânie și decepție, lui Jo îi venea să plângă.

— Dar dacă... dacă accept târgul tău, ce se va întâmpla după ce ți-aș dăruia un copil ?

— Ei bine, în mod firesc, tu vei decide. Dacă asta îți e dorința, vei rămâne. Dacă nu, vei pleca. Puțin îmi pasă de alegerea ta. Singurul lucru care contează pentru mine, e copilul. Bineînțeles el va locui cu mine la Satanslaagte.

Jo se uita la Ralph ca și cum s-ar fi uitat la vreo ființă înspăimântătoare venită de pe altă planetă.

Din ce era făcut omul acesta încât să-i anunțe cele mai rele nenorociri cu sânge-rece imperturbabil ?

— Ceea ce aștepti de la mine este inuman. Ești un monstru ! Un adevărat monstru !

— Ar trebui să te arăți mai prudentă în alegerea cuvintelor tale, Joceline. Dacă continui să mă insulti, îmi retrag propunerea și te vei duce în altă parte să cauți banii de care ai nevoie.

— Crezi că-mi este ușor să vin să te implor să mă ajuți, Ralph Andersen ? Niciodată în viața mea n-am întreprins un demers atât de umilitor. N-am acceptat s-o fac decât din solidaritate cu familia mea.

— Nu eu sunt răspunzător de această situație. Dacă Danny n-ar fi aruncat banii pe fereastră, astăzi n-ați fi fost în pragul ruinei.

Ralph tocmai mărcase un punct. Jo știa că el avea dreptate. Danny risipise mulți bani în primii doi ani care urmaseră după moartea tatălui lor, cheltuind nepăsător sume care le-ar fi fost utile în această perioadă de criză. Numai după ce s-a implicat el însuși în gestionarea societății, Danny devenise un om cu capul pe umeri. Prea târziu, din nenorocire. Era acesta un motiv pentru a-l condamna ?

— Nu-l judec prea sever pe fratele meu, murmură ea. Danny s-a schimbat mult. Trebuie să-i dau o șansă de a-și repara greșelile tinereții. O șansă de a porni din nou în viață.

— Șansa asta, doar tu i-o poți oferi, Joceline. Nu depinde decât de tine ca Danny să iasă din prăpastia pe care el însuși a săpat-o.

Ralph vorbise cu mult calm. Nicicând el nu ar reveni asupra propunerii sale. Jo avu groaznica senzație de a fi prinsă în capcană. Soarta alor săi, a întreprinderii familiale, se afla în mâinile ei. De hotărârea ei depindeau ruina sau renașterea Antreprizei Harris, disperarea sau bucuria mamei sale, viitorul fratelui ei. Ralph o soma să-și vândă corpul pentru a asigura fericirea familiei ei. Era cât se poate de simplu. Dar tot atât de groaznic !

La celălalt capăt al salonului, turiștii vorbeau și râdeau zgomotos. Exploziile lor de veselie în comparație cu disperarea ei îi părură lui Jo de o indecență insuportabilă. Ea și-ar

fi dorit să se ducă până la ei, să le ceară să tacă. Reprimându-și lacrimile care îi năvăleau sub pleoape, murmură :

— Fericirea familiei mele mă interesează mai mult decât orice. Mi-aș pierde respectul față de mine însămi dacă n-aș sări în ajutorul fratelui meu, dacă aș accepta să văd prăbușindu-se întreprinderea pentru care tata s-a luptat întreaga sa viață. Dacă am ajunge să fim ruinați, mama ar muri de supărare. Să mă ferească Dumnezeu de o asemenea nenorocire !

Jo își duse o mână la gură pentru a-și înăbuși un hohot de plâns.

— Trebuie să înțeleg că primești ? întreabă Ralph.

— N-am încotro.

— Foarte bine. Chiar luni, o să mă înapoiez la Cap pentru formalități. Căsătoria noastră o să aibă loc la sfârșitul săptămânii viitoare. Țin neapărat la asta. Vei face așadar tot posibilul să respecti acea dată.

S-ar fi crezut că Ralph înșiră o litanie. Nici un mușchi de pe obrazul său nu tresărea. Nici o urmă de emoție nu răzbătea pe chipul lui. În vreme ce Jo, împărțită între ușurare și panică, lupta pentru a nu ceda unui acces de plâns, fostul — și viitorul — soț plănuia căsătoria lor ca pe o banală reuniune de afaceri ! Când el se ridică, cu un zâmbet pe buze, Jo se crispă.

— Nu știu dacă trebuie să te blamez sau să-ți mulțumesc, murmură ea.

— Doar timpul ne-o va spune.

Jo îl privea îndepărtându-se, părăsind salonul fără să se întoarcă. Involuntar, ea luă ceașca și își bău ceaiul cu mici înghițituri, fără ca măcar să-și dea seama că se răcise.

2.

Ploua de aseară. Pe cerul înnorat, nimic nu lăsa să se întrevadă o schimbare momentană în ziua aceea. Stând în picioare în spatele ferestrei de la camera sa, cu fruntea sprijinită de geam, Jo suspina. Jos, strada se însuflețea. Mașinile treceau, ridicând jerbe de apă care împrășcau trecătorii. O zi ca oricare alta, desigur, în viața acestor ființe anonime... O zi neagră pentru Jo : peste câteva clipe, ea urma să-i spună „da“ lui Ralph.

Pentru a doua oară.

Ce ironie a soartei ! Așa plouase și la prima lor cununie. Dar bucuria care inunda atunci inima lui Jo în momentul căsătoriei ei cu bărbatul pe care ea îl alesese îi ținea loc de soare. Nimic asemănător astăzi. Fiecare minut care o apropia de ora însemnată de soartă accentua spaima viitoarei soții. Sâmbăta asta, exact la ora 10, în salonul casei sale, dată și loc fixate de Ralph, reverendul Charles Stirk urma să pecetluiască, cu toată

nevinovăția, o unire ale cărei motivații scandaluase nu le cunoștea.

Jo se duse la masa de toaletă și aruncă o scurtă privire imaginii din oglindă. Părul ei lung cafeniu-roșcat, strâns la ceafă într-un coc somptuos, părea aproape negru în lumina palidă a acestei dimineți cenușii. Își pudra ușor chipul și gâtul înainte de a-și scoate dezabieul de mătase. Lenjeria de corp din mătase sublinia zveltețea siluetei sale, rotunjimea fermă a sânilor ei mici, curba șoldurilor. Îmbracă o rochie crem cu mâneci bufante și răscroială festonată în dreptul gâtului, al cărei fermoar îl ridică dintr-odată. Dar acesta se înțepeni. Jo nu avea chef să suporte capriciile unei banale bucăți de metal. Începu să bombăne, în clipa când cineva bătu la ușă.

— Da ! Cine-i ? strigă ea.

— Danny. Ești gata ?

— Intră ! Chiar am nevoie de ajutorul tău.

În câteva secunde, problema fermoarului încăpățânat fu rezolvată. Jo se întoarse atunci către fratele ei.

— Ești foarte frumoasă, îi spuse el. Și mai frumoasă decât prima dată.

— Mulțumesc, Danny.

Pentru a-și ascunde emoția, Jo se reîntoarse la masa de toaletă, se așază, strecură în jurul gâtului colierul de perle pe care îl împrumutase de la mama ei. Rezemat de dulap, fra-

tele ei o observa pe când ea își dădea o ultimă tentă de pudră pe decolteu.

— Cine ar fi putut crede că demersul disperat la care te-am obligat față de Ralph va ajunge la un deznodământ atât de fericit ?

Jo preferă să nu adauge nimic, pentru a nu-și neliniști fratele.

— Tot îl mai iubești, nu-i așa, Jo ?

— N-am încetat niciodată să-l iubesc pe Ralph, răspunse ea pe un ton pe care îl voia ferm.

Era vorba de o minciună, bineînțeles. O minciună de care Danny se lăsă păcălit și care păru că-i luase o mare greutate de pe inimă.

— Slavă Domnului ! Îmi era atât de frică să nu te măriți cu el numai din cauza acestei chestiuni de bani.

— Ce idee ! De ce crezi un asemenea lucru ?

— Să zicem că aveam un fel de intuiție. Păraai atât de preocupată de la anunțarea căsătoriei tale ! Din fericire, intuiția mea nu era doar falsă ci și ridicolă.

— Absolut ridicolă, într-adevăr !

Cu nici un preț, Danny nu trebuia să afle adevărul. De aceea, pentru a-și ascunde tulburarea, Jo se grăbi să schimbe subiectul :

— Unde e mama ?

— Jos, cu Ralph. De altfel, ar fi timpul să ne alăturăm lor. Pastorul nu va întârzia să sosească.

— Acordă-mi încă cinci minute, te rog.

— Nici unul în plus. Te aștept în hol.

Danny părăsi camera. Cu o mână tremurândă, Jo își puse în coc buchetelul tradițional din flori de portocal. Răspunsul pe care i-l dăduse fratelui ei atunci când a întrebat-o în legătură cu sentimentele ei față de Ralph stârnise în ea o amărăciune profundă. O amărăciune care se adăuga spaimei sale și pe care cu greu și-o explica. Cel puțin să nu considere minciună un adevăr pe care ea voia să-l ascundă...

Ceea ce ar însemna că îl iubea încă pe Ralph? Nu, imposibil! După divorț, Jo interzisese să se pomenească numele soțului ei de față cu ea. Își reluase slujba de infirmieră la spital, muncise nebunește, jurându-și să-l alunge pe Ralph din mintea ei, să șteargă din inima ei iubirea pe care i-o purta. Oare nu izbutise?

Nu era câtuși de puțin sigur... Din ziua în care îi propusese acel târg josnic, Jo nu-l revăzuse pe Ralph decât o singură dată, pentru a alege verighetele și a discuta cu pastorul. Măcar atunci dacă ar fi putut să-și dea seama că sentimentele ei față de el nu se schimbaseră, ea ar fi fugit...

Dar acum, era prea târziu.

Zgomotul unei mașini care se oprea în fața casei îi curmă șirul gândurilor. După o ultimă

privire în oglindă, Jo se ridică, resemnată. Își încălță pantofii fini asortați cu rochia, se ridică și, încet, ieși, ținând în mână un mic buchet de trandafiri roșii.

Fidel promisiunii sale, Danny își aștepta sora în hol. El îi oferă brațul pentru a o conduce în salon. Cum Jo insistase ca nimeni altcineva decât familia ei să nu asiste la ceremonie, nu se aflau de față decât Lavinia Harris, în taior gri cu bluză roz pal, reverendul Charles Stirk, un bărbat scund, chel, la vreo cincizeci de ani, cu un surâs binevoitor, și Ralph.

Când ea intră în încăpere, toate privirile se ațintiră asupra ei. Dar ea abia dacă își dădea seama de asta. Nu-l vedea decât pe bărbatul căruia urma să i se vândă. Foarte elegant în costumele sale de culoare închisă, el întruchipa forța, virilitatea și siguranța. Nici o femeie n-ar putea să reziste farmecului său. De altfel, nu-i căzuse deja victimă ea însăși? În împrejurări asemănătoare, Ralph îi întinsese mâna, o mână înnegrită de soare și bătătorită de muncile de la fermă. Astăzi, nu i-o va acorda pe a sa decât din obligație, și cu neîncredere. Când el i-o cuprinse, ea vru să strige în gura mare că era vorba de o impostură și că n-ar putea îndura mai mult. Dar cuvintele i se stinseră în gât, atunci când privirea ei o întâlni pe cea a lui Ralph. Imposibil să distingă în ochii aceia întunecați, fixați asupra ei cea mai mică urmă de emoție. Ce

gândea el ? Își savura victoria ? Se bucură de situația critică a lui Jo pe care o știa numai el ?

Ceremonia fu scurtă. Când Ralph îi strecură verigheta pe deget, Jo avu impresia că fusese prinsă în fălcile capcanei. Ca într-un vis, ea îl auzi pe reverend declarând pe un ton solemn :

— Nimic și nimeni nu-i poate despărți pe cei pe care Dumnezeu i-a unit.

Apoi își dresе glasul și schiță un surâs călduros.

— Obiceiul cere ca la sfârșitul ceremoniei, mirii să se sărute, adăugă el.

Ralph se întoarse către tânăra femeie și îi atinse buzele cu un sărut ușor. Ea nu încercă să se ferească. Dimpotrivă... Gustul acelei guri, suflul pe care îl emana, Jo le recunoștea. I se părea că nu trăise în tot acest răstimp decât în așteptarea acestui sărut, atât de frustrant prin răceala și scurtimea lui. Cât despre Ralph, acesta părea perfect calm, ca și cum tocmai îndeplinea prin asta o ultimă formalitate. De altfel, se preocupa mai mult de invitați decât tânăra lui soție. Doar într-un târziu, când Lavinia și Danny îl conduseră pe reverendul Stirk la ușă, Ralph binevoi să-i acorde oarecare atenție lui Jo.

— Propun să ridicăm paharul pentru succesul căsătoriei noastre, spuse el.

— Pentru succesul contractului pe care l-am semnat adineauri, mai degrabă ! M-ai cumpărat, Ralph. Să nu uiți asta niciodată.

— E adevărat că ești îndreptățită întrutul să mi-o reamintești. În cazul acesta, ridic paharul în sănătatea ultimei mele achiziții.

Ce umilință ! De când se știa, Jo nu încercase un asemenea sentiment de jignire. Dintr-o înghițitură, Ralph își goli cupa cu șampanie. El o sfida... Dacă Lavinia și Danny n-ar fi intrat în acel moment, tânăra femeie l-ar fi palmuit. Dar deocamdată, trebuia să se stăpânească, să se calmeze, pentru a nu-și îngrijora mama și fratele. Ei trebuiau să nu știe nimic despre josnicul târg care îi cruțase de ruină. Dacă ei ar afla cumva, nu vor avea stare până ce Jo nu va reveni asupra cuvântului dat, condamnând astfel la faliment însăși întreprinderea familială. Acum când pactul fusese încheiat, Jo nu avea decât o dorință : s-o șteargă. Să se despartă de casă și familie înainte ca puterile s-o părăsească. Teoretic ar fi trebuit să se schimbe pentru călătorie. Dar o lungiseră cam mult cu șampania și pișcoturile. Dacă mirii voiau să ajungă la Satanslaagte înainte să se înnopteze, trebuiau să plece fără întârziere.

Lăcrimând, Lavinia își strânse fiica în brațe pe când Ralph căra bagajele în portbagajul Mercedesului. Ploua încă și se distingea cu greu priveliștea înecată sub torențele de

apă. O vreme ideală pentru o scenă de adio ! gândi Jo cu tristețe în timp ce Danny o însoțea până la mașină. Își îmbrățișă sora cu o emoție pe care el nu încerca să și-o ascundă, apoi îi strânse mâna lui Ralph cu căldură. Gest banal și firesc între cumnați, care captă totuși atenția lui Jo și o intrigă. Nu gestul în sine îi păru straniu, ci privirea pe care cei doi bărbați o schimbaseră între ei. O privire complice, ca și cum își împărtășeau un oarecare secret... Un gând groaznic trecu prin mintea tinerei femei : să-i fi destăinuit Ralph lui Danny adevăratul motiv al căsătoriei lor ?

Îndată, Jo alungă această idee. Nu, nicio dată Danny n-ar fi acceptat să comploteze împotriva ei. Emoțiile acestor ultime zile o iritau la culme și ea îi bănuia pe toți de intenții rele în vreme ce doar Ralph era de condamnat pentru această ipocrizie...

Câteva minute mai târziu, mașina demară. Jo se întoarse și adresă o ultimă privire casei, un ultim adio Laviniei și lui Danny care îi făceau cu mâna stând în prag. Înăbușindu-și lacrimile, tânăra femeie se forță să păstreze o atitudine demnă și se prefăcu interesată de priveliște. Curând, siluetele impunătoare ale munților se profilă la orizont, sumbre și amenințătoare. După câteva clipe, ajunseră în temuta vale Hex River în care viile înghețaseră iarna precedentă. Trecuseră

mai multe ore de când călătoreau și Ralph nu pronunțase un cuvânt. Ce-are a face ! Jo nu avea nicidecum chef să rupă tăcerea.

În timpul cinei pe care o luară la iuțea în orașelul Touws River, nu schimbă decât câteva cuvinte, strictul necesar. Apoi își reluă locul în mașină, ca doi străini sau ca o pereche vârstnică istovită din cauza deceniilor de viață în comun. O oră mai târziu, spre marea ușurare a lui Jo, ploaia încetă și o rază firavă de soare străpunse masa norilor. Fixându-și privirea asupra mâinilor ei, Jo văzu scânteind verigheta. Îi reveni atunci în minte o discuție pe care o avusese cu fratele ei, cu o lună în urmă :

— Ce ai simți dacă Ralph s-ar ivi pe neașteptate la ușă ? întrebă Danny.

— Mi-ar fi teamă.

— Teamă ? Teamă de ce ?

— L-am iubit cândva pe Ralph și mi-ar fi teamă că, reîntâlnindu-l, va reînsufleți acele simțăminte doar pentru a mă face să sufăr.

În mod ciudat, Danny insistase.

— Dar dacă Ralph ar dori să se căsătorească din nou cu tine, ai accepta ?

— Este o idee total nerealizabilă. Chiar admitând că se va întâmpla așa, jur că nici când picioarele mele nu vor mai călca pământul Andersenilor, chiar dacă Ralph ar trebui

să se târască în genunchi înaintea mea pentru a mă implora să revin.

Cât de mult se înșelase ea ! Mai întâi, Ralph o ceruse în căsătorie din nou. Pe urmă, el nu fusese nevoit s-o implore în genunchi ca ea să accepte să-l urmeze. Și în decurs de numai câteva ore, picioarele ei vor călca iar pământul Andersenilor...

— O să parcurgem restul drumului fără să ne adresăm nici măcar un cuvânt ? întrebă pe neașteptate Ralph.

— Despre ce am putea discuta ?

— Cunosco o grămadă de subiecte interesante cu care mi-ar plăcea să te întreb.

— Zău ?

— Nu văd de ce afișezi aerul acesta surprins ! exclamă el.

— Altădată, nu prea erai vorbăreț. Și astăzi, pretinzi că vrei să discuți cu mine !

— Fiecare se schimbă. În orice caz, eu m-am schimbat.

Jo își strânse mâinile una de cealaltă pentru a-și masca stânjeneala. Cu mișcări mașinale, ea începu să-și învârtă verigheta pe deget. Acest inel pe care Ralph i-l strecurase pe deget avea greutatea unui lanț de ocaș. Nu avea nimic comun cu verigheta care pecetluisese prima lor căsătorie. Cu câtă bucurie o purtase Jo, ca zălog al unei iubiri profunde, adevărate ! Cât de diferit se prezentau astăzi lucrurile ! Ralph îi cumpărase cor-

pul pentru ca ea să-i dăruiască un urmaș. Câtă vreme nu-și va fi îndeplinit făgăduiala, ea va rămâne prizonieră la Satanslaagte.

Satanslaagte... Valea Diavolului, întipărită în amintirea tinerei femei de gustul amar al înfrângerii și urii. Căci acolo îl urăse pe Ralph tot atât pe cât îl iubise de mult. Dacă i s-ar fi dat posibilitatea să aleagă, Jo nu ar mai fi călcat niciodată în acea fermă blestemată. Cel puțin, știa că n-o va întâlni pe Averil Andersen la sosire. Slabă consolare, poate, dar pe care Jo o aprecia la fel de mult...

— Și tu te-ai schimbat, Joceline, reluă Ralph.

Străbătură podul de peste râul Buffels. complet sec.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ralph încetează să-mi spui Joceline !

— Cred totuși că prenumele ăsta se potrivește mai bine noii tale personalități.

— Te rog, scutește-mă de aceste banalități

— Știi tu că ești mai frumoasă încă decât înainte ? Mai ales când ești mândră, ca în clipa de față. Scânteia care strălucește în ochii tăi te face și mai atrăgătoare.

Jo se întoarse spre el pentru a-i trânti o replică usturătoare dar, întâlnindu-i privirea enigmatică ațintită spre ea, se tulbură și rămasese tăcută.

— Ai fost întotdeauna fermecătoare, Jo, adăugă el cu voce înăbușită. Dorul de tine

este singurul lucru care a supraviețuit primei noastre căsătorii nefericite.

Deși ea ar fi dorit să se convingă de contrariu, Jo știa că el nu mințea. Ea citise dorința din privirea lui Ralph. Ca altădată... Pentru a scăpa de atmosfera încordată care se așternea încetul cu încetul, Jo încercă să-și concentreze atenția asupra peisajului, pe când ei pătrundeau mai adânc în inima ținutului Karoo. Era vorba de o întindere acoperită de mărăcini, presărată cu arbuști de piper, salcâmi, și a căror monotonie nu era stingherită de nimic în afară de culmile colinelor ce se zăreau din când în când în depărtare. Pe acest pământ aspru, sălbatic, semidesertic, locuiau fermieri practicând creșterea oilor. Ralph aparținea acestui gen de oameni lup-tând împotriva asprimii climei, sub amenințarea permanentă a secetei. Da, ea trebuia să-i recunoască cel puțin meritul acesta : Ralph era un om răzbătător.

— Mama ta este la curent cu recăsătorirea noastră ? întrebă ea.

— Am prevenit-o printr-o telegramă.

— I-ai explicat adevăratele motive ale deciziei tale ?

— Dar tu ? Ai spus familiei tale că te măriți cu mine pentru a-mi dărui un copil ? Că le voi acorda împrumutul numai cu această condiție ?

— Nu, desigur. De ce să-i fac să sufere ?

— Înțeleg...

— Mulțumesc pentru interesul purtat familiei mele.

— Mă interesez de multe lucruri, Joceline. Lucruri care pentru tine nu prezintă nici o importanță.

— Pentru că nu am fost crescută la țară ca tine, așa-i ?

— Nu e nevoie să fii născut la o fermă ca să știi să trăiești acolo. Deprinderea se capătă prin experiență. E suficient să depui puțin efort...

— Așadar, iată-ne întorși la aceeași problemă.

— A, da ? Și care anume ?

— Aceea care ne era potrivnică încă de acum trei ani. Amintește-ți : nu încetai să-mi repeți că nu depindea decât de mine să mă adaptez la noua mea viață. Dacă stau să te ascult, parcă nu m-ar trage inima s-o fac.

— Încetează, Joceline. Nu am intenția să dezgrop trecutul.

— Nici eu nu doresc asta.

Această remarcă puse capăt discuției. Târziu, spre după-amiază, Beaufort West apărură la orizont. Era vorba de așezarea cea mai importantă din ținutul Karoo, pe care locuitorii o numeau orașul-oază. Un nume pe de-a-n-tregul justificat, de altfel : după străbaterea zonei aride, ce putea fi mai odihnitor ca pri-

velește a celor străzi mărginite de peri? Zărind acoperișurile imobilelor înecate de păcurile arborilor, Jo își simți inima strângându-se. Era pentru a doua oară în decurs de opt zile când venea la Beaufort West. În alte împrejurări, ea s-ar fi bucurat să străbată încă o dată acest oraș atât de pitoresc, cu vechile-i case cu balcoane de fier forjat, cu dușene ciudate lăncezind în umbra copertinelor, iar la periferie, cu luxoașele sale imobile moderne.

La treizeci de kilometri nord de Beaufort West, Jo redescoperi Satanslaagte. Ea închise ochii, încercând să nu se gândească la nimic. Douăzeci de minute mai târziu, Mercedesul se angajă pe drumul serpuitor care ducea la fermă, ridicând în trecere un nor de praf. Curând, atinseră portalul pe care se putea citi, scris cu litere mari: „Satanslaagte — R. Andersen“.

Fără un cuvânt, Ralph coborî din mașină și se duse să deschidă. Apoi se strecură la volan, trecu pragul proprietății și coborî încă o dată pentru a închide. Un ceremonial căruia Jo îi cunoștea semnificația. „Să nu lași niciodată o poartă deschisă în urma ta...“ Astfel suna regula esențială pe care orice fermier din Karoo o respecta. Acest obicei îi păruse ciudat lui Jo până în momentul când ea descoperise complexitatea negocului cu lână. Dacă un crescător imprudent își lăsa oile să rătă-

cească după bunul lor plac prin pajiștile vecine, el se expunea unor mari neajunsuri.

Sosirea lor la fermă nu trecuse neobservată. Doi copii africani, în picioarele goale, năvăliră spre ei. Ralph strecură câteva monede în mânuțele lor și ei spălară putina la fel de iute precum veniseră. Soarele începea să coboare după culmea dealurilor. Razele sale oblice se pierdeau în frunzișul arborilor înalți care străjuiau aleea, mângâiau peluza, aureolau cu lumina lor caldă straturile de flori. Adevărat cuib de verdeață, ferma Anderse- nilor apărea în ochii vizitatorilor ca o mică oază de liniște. Jo fusese impresionată de asta la prima ei venire aici. Și din nou, farmecul își făcu efectul. În mintea tinerei femei se amestecau trecutul și prezentul, producându-i o impresie stranie și dureroasă.

— Am ajuns, anunță Ralph.

Abia caborără din mașină, că un ciobănesc german țâșni lătrând din spatele casei și se năpusti către Jo. Îngrozită, tânăra femeie se dădu înapoi ascunzându-se după Ralph.

— Fritz !

Vocea poruncitoare a stăpânului frânse elanul câinelui. Gâfâind, cu urechile ciulite, el se așeză și scoase un scâncet ca pentru a-și cere iertare. Ralph o eliberă pe Jo pe care o luase în brațe pentru a o liniști.

— Să nu-mi spui că îți este teamă de câini ! exclamă el schițând un surâs șiret.

— Doar când dau buzna spre mine cu intenția evidentă de a mă agresa.

— Fritz nu avea de gând să te atace. Era felul lui de a-ți ura bun venit. Nu-i așa, Fritz ?

Câinele se lăsă mângăiat pe bot cu un mârâit de plăcere apoi, ridicându-se brusc, se apropie de Jo pentru a o adulmea. Cu timiditate, tânăra femeie întinse mâna către el și îi frecă nasul. Jo înțelese atunci că Fritz aștepta de la ea un semn de prietenie. Prin zând curaj, ea îl mângăie ușor după urechi.

— Uite, v-ați împrietenit, declară Ralph.

Un surâs luminează chipul lui Jo. Primul surâs din ziua aceea care nu fusese forțat.

— De cât timp ai câinele ăsta ? întrebă ea.

— De doi ani. Mi-a fost oferit de ziua mea.

— De mama ta ?

— Nu. De Lorin.

Lorin... Jo abia sosisese la Satanslaagte și deja i se amintea de existența aceleia pe care ea o considera mereu rivala sa. Un imens sentiment de amărăciune o invadează și surâsul îi dispăru. Absentă, ea îl bătu ușor cu palma pe cap pe Fritz înainte să se îndepărteze de el. În clipa aceea ea zări un bărbat venind spre ei, un african îmbrăcat într-o bluză kaki și cu pantalon de aceeași culoare. Pe dată, Jo îl recunoscu. Era Stan. El crescuse la fermă cu Ralph și acesta îi acorda o încredere fără

limite prietenului său din copilărie. Scoțându-și vechea pălărie, noul venit o salută pe Jo.

— Bună ziua, doamnă.

— Sunt încântată să te revăd, Stan. Ce mai face Klara ?

— Foarte bine, mulțumesc. Așteaptă cel de-al patrulea copil al nostru.

— Felicitări ! Dar pentru când e prevăzut fericitul eveniment ?

— Peste două luni, doamnă.

Deodată, Ralph se scotoci în buzunar și scoase cheile Mercedesului.

— Ține cheile mașinii. Poți să ne descarci bagajele, Stan, spuse el pe un ton sec.

— Bine, domnule Ralph.

Uimită, Jo se întoarse către soțul ei. De ce această neașteptată nerăbdare ? Ralph nu obișnuia să întrerupă conversațiile, nici să-i vorbească lui Stan atât de aspru. De ce se temea el ? Ca, din neatenție, Stan să-i dea lui Jo o informație ținută în secret până acum ?

Peste puțină să descifreze expresia enigmatică pe care el o afișa în această clipă. Gânditoare, Jo îl urmă către casă. Numai atunci ea observă cofrajele ridicate de-a lungul peretelui estic al clădirii și se opri în loc.

— Încep să fac niște lucrări de extindere, explică Ralph.

Să mărească spațiul unei locuințe care putea deja să găzduiască ușor o duzină de persoa-

ne ! Ce idee ciudată ! Ea vru să-l întrebe pe Ralph dar el se întoarse brusc și ea nu avu altă soluție decât să pornească în urma lui. Pătrunzând în casă fu surprinsă să vadă că nimic nu se schimbase în holul imens cu parchet ceruit. Nimic altceva nici pe coridorul lung ducând spre camere. Jo recunoscuse mochetă de culoare rușo-închis aleasă de Averil Andersen. O nuanță sinistă pentru un loc și așa întunecat ! Pe atunci, Jo făcuse observația că o nuanță mai deschisă s-ar potrivi mult mai bine. Ca întotdeauna, nu se ținuse seama de părerea ei. Nu avea cum să se împotrivească mamei lui Ralph ! Lupta era pierdută dinainte...

În fața ușii de la camera principală, aceea pe care Jo o împărțea cu Ralph, un fior o străbătu pe tânăra femeie. Acolo trăise ea clipele cele mai fericite, cele mai exaltante ale vieții sale. Dar și cele mai disperate. În ziua în care o părăsise, dacă i-ar fi spus cineva că va reveni aici după trei ani — și în ce condiții — Jo ar fi refuzat să creadă. Tulburată, intră în încăperea și privi în jurul ei. Nu fusese schimbat locul mobilelor de stejar masiv. În schimb, draperiile grele din plus fuseseră înlocuite cu un satin bleu-pal asortat cu cuvertura patului. Fusese înlocuit și groaznicul covor verde-oliv uzat până la urzeală, cu o mochetă groasă de culoarea șampaniei.

O inițiativă inspirată...

Afla în picioare lângă masa de toaletă, Ralph o observă pe Jo în oglindă. Fără îndoielă îi pândea reacția...

Ea își dresă glasul și zise :

— Ai modificat decorul, nu-i așa ?

— Da. Ți place ?

— E foarte frumos.

Timp de câteva secunde, rămaseră tăcuți. Jo ezita să-i pună întrebarea care o frământa. În fine, luându-și inima-n dinți, ea se avântă :

— Asta e camera ta ?

— Nu, e camera noastră.

Ea tresări și Ralph o surprinse.

— Cum ai putea să-mi dăruiești moștenitorul pe care îl doresc dacă nu dormim în același pat ?" întrebă el cu un ton aspru.

Stânjeneala și mânia se amestecau în inima lui Jo. Se pregătea să protesteze, să se revolte în gura mare, când niște pași răsunară pe scară. Cineva se apropia. Cu prețul unui efort imens, Jo se stăpâni. Ceea ce avea de spus nu-l privea decât pe Ralph. Inutil să facă o scenă de față cu un martor...

După ce bătuse la ușă, Stan intră în cameră, cărând cele două valize pe care le așeză lângă pat. Vădit jenat, el se întoarse spre Jo.

— Să las bagajele aici, doamnă ?

— Da, Stan, îți mulțumesc.

Ralph, care observase scena în tăcere, aştepta ca Stan să iasă din cameră pentru a relua discuţia.

— Am câteva nimicuri de rezolvat până să se întunece, zise el.

Cu un gest energic, îşi scoase cravata de mătase şi îşi schimbă vesta de culoare închisă cu un sacou de catifea raiată. Apoi se îndreptă spre uşă.

— Te las să te pregăteşti pentru cină.

Uşa batantă pocni în urma lui şi Jo tresări. Poftim, era din nou prizonieră la Satanslaagte. Totul se relua de la început. Ralph urma să-şi vadă de treburi, să se ocupe de animale, de acareturi, să dea ordine, să încheie afaceri. Jo, ca şi în trecut, o să trândăvească, aşteptând. Aşteptând ce? Întoarcerea stăpânului...

A stăpânului ei! Cum să-l numească altfel pe bărbatul care a cumpărat-o? Cu trei ani în urmă, ea se măritase cu el din dragoste, iar nesfârşitele zile cenuşii se terminau mereu cu euforii de bucurie, întru desfătarea corpurilor. Plăcere a simţurilor potolită până la epuizare, a cărei amintire umplea singurătatea lungilor ei ore de inactivitate.

Dar cum se va scurge timpul mâine, poi-mâine, şi în zilele care o să urmeze, acum când iubirea nu mai există? Oh, Dumnezeule! Va reuşi ea oare să înfrunte această încercare grea? Se vânduse lui Ralph, ca să-şi salveze

familia. Şi în fiecare zi, era nevoită să aştepte momentul fatidic când trebuia să-şi urmeze călăul în această cameră, să se lungească lângă el...

Dacă zăbovea o clipă mai mult să răscolească aceste gânduri, simţea că o să înnebunească. Fără ca măcar să-şi shimbe rochia, tânăra femeie deschise valizele şi începu să-şi aranjeze îmbrăcămintea în şifonier.

Deocamdată, ce putea face altceva?

Vă recomandăm :

Ann Charlton – AVENTURA CHARLOTTEI

(Ed. ALCRIS, colecția „EL și EA” nr. 42)

Prevenită de verișoara ei că ziua de vineri 13, este cu ghinion Charlotte se duse totuși să facă unele cercetări la o clădire veche, în pericol de prăbușire. Prinsă sub dărâmături, alături de proprietarul domeniului, Sam Buchanan, trăiește o stranie aventură, neștiind dacă va mai fi salvată.

3.

Noaptea se lăsase de mai bine de o oră și stelele umpleau bolta cerului cu paietele lor de argint. Jo uitase că ele aveau, în Karoo, această strălucire aparte. Așa cum uitase și de răcoarea aproape de gheață care anunță începutul serii... Ea tremură și dădu drumul perdelei. Rochia ei ușoară din mătase, perfect adaptată climei blânde și ploioase din Cap, nu se potrivea deloc cu temperatura din Satanslaagte. Primul lucru de făcut era să se schimbe. Și pentru asta, era nevoită să se căznească să deschidă blestematul de fermoar !

Bineînțeles, după cum prevăzuse Jo, fermoarul se blocă. Imposibil să-și scoată rochia ! Doar dacă ar sfâșia-o... Păcat ! Resemnată, începu să caute foarfeca și o găsi într-un sertar al scrinului. În momentul când se pregătea să taie țesătura, cineva bătu la ușa camerei.

— Intră !

O femeie africană de vreo cincizeci de ani, îmbrăcată într-o bluză roz, apărură. Era Elsie.

Aflată în slujba lui Averil Andersen de ani de zile, ea pregătea mesele și supraveghea treaba întregului personal din casă. Jo o cunoștea, dar nu îndeajuns ca să știe dacă trebuia s-o socotească prietenă sau dușmancă. Deocamdată, fața rotundă a noii-venite nu exprima nimic altceva decât un interes amabil.

— Pot să vă aduc ceva de băut înainte de cină, doamnă ?

— Nu, mulțumesc, Elsie. Dimpotrivă, ai putea să mă ajuți să deschid fermoarul rochiei, m-ai scoate din încurcătură.

Jo ar fi preferat să nu-i ceară nici un serviciu. Din mândrie. În definitiv, Elsie putea prea bine să-i refuze micul serviciu, pretextând că treaba asta nu intra în atribuțiile ei ! Dar împotriva oricărei așteptări, femeia schiță un surâs larg și întinse mâna spre rochie. În clipa aceea, se făcu auzită o voce în spatele celor două femei :

— Lasă, Elsie. O să mă ocup eu de asta.

Pe când Elsie se eclipsa discret, Jo se întoarse. Ralph stătea în pragul camerei. Ea nu-l auzise urcând. Încă o ciudățenie a soțului ei ! Cu toată statura lui athletică, avea un mers uimitor de sprinten. Cum de putuse ea să uite acest amănunt ?

Ralph se uita atent la ea, cu o asemenea insistență, încât sfârși prin a o tulbura. Fără să pară că îi observă starea de spirit, el în-

intă în cameră, își scoase sacoul pe care îl aruncă pe brațul unui fotoliu și se apropie de Jo.

— Întoarce-te.

Fără să reflecteze, dar dând ascultare din instinct acestei voci poruncitoare, ea se întoarse în loc. Când degetele lui Ralph îi atinseră pielea, un fior plăcut o străbătu. Nu ! Ea nu putea și nici nu trebuia să simtă plăcere la apropierea lui Ralph. Căci dacă o simplă mângâiere o tulbura până într-atât, ce se va întâmpla atunci când vor face dragoste ?

Fermoarul se desfăcu cu ușurință până la capăt.

— Mulțumesc, murmură ea îndepărtându-se.

Pe dată, reținând-o de umeri, o atrase către el. Căldura corpurilor lor se contopi și, timp de o fracțiune de secundă, Jo crezu că leșină.

— Jo..., șopti Ralph cu voce răgușită. El urma să-i spună ceva. Ceva foarte important. Jo o simțea. Rămase astfel neclintită, reținându-și respirația, așteptând cuvintele pe care le spera și de care în același timp se temea.

Dar deodată, Ralph păru să se răzgândească. Îi dădu drumul tinerei femei și o împinse cu blândețe către sala de baie.

— Trebuie să faci duș înainte de cină. Deci nu întârzia prea mult în baie.

Așadar, asta era tot ce socotise el să-i spună ! Totuși, Jo ar fi jurat că el intenționa să rostească ceva foarte important. Ce anume ? Doar Dumnezeu știa ! Poate că voia să se scuze că i-a propus acest târg dezgustător ? Să-și susțină cauza pentru ca ea să-l ierte ?

Nu ! Ralph era mult prea inteligent pentru a crede că o femeie căreia îi impusese un șantaj josnic îl poate ierta cu atâta ușurință.

Cel puțin, el avea delicatețea de a nu se impune în intimitate ! Jo putu să se preocupe de toaleta sa și să se îmbrace liniștită. Atunci când îi veni rândul lui Ralph să ocupe baia, ea se așeză la masa de toaletă cu oglindă și își perie îndelung părul. Ce impresie ciudată să se găsească în fața oglinzii care îi reflectase deja imaginea în urmă cu trei ani. Oglinda era aceeași, desigur, doar ea se schimbase. O înăsprire abia perceptibilă a cărei origine nu reușea s-o definească cu precizie. Să fie vorba de privire ? Da, fără îndoială... Jo distingea în ea o expresie nouă, o umbră de neliniște. Îi era teamă de Ralph. Nici când un asemenea sentiment nici măcar nu-i dăduse târcoale înainte. Pe bună dreptate, de altfel. Bărbatul care fusese soțul ei nu avea nimic de-a face cu cel de astăzi, necruțător, rece și calculat. Și necunoscutul acesta o îngrozea.

După ce se pieptănase și se machiase cu grijă, Jo scotoci în caseta ei cu bijuterii. Ce

colier să poartă la rochia din țesătură de lână de culoarea ambrei ? Lanțul de aur cu perla în formă de lacrimă se potrivea perfect.

Jo se pregătea să și-l pună la gât când Ralph intră în cameră. Îmbrăcat cu pantaloni bej și cămașă albă deschisă la gât, el ținea în mână vesta de piele maro pe care se duse s-o pună îndată pe pat.

— Lasă-mă să te ajut, Jo.

— Nu, mă descurc singură.

Dar ea protestase zadarnic, Ralph îi luă cu autoritate lanțul din mâini și i-l strecură în jurul gâtului. Încă o dată, atingerea degetelor lui o tulbură pe Jo mai mult decât și-ar fi dorit.

— Cine ți-a dat acest pandantiv ? întrebă el.

— Un prieten, de ziua mea.

— Un prieten sau un amant ?

— Doar un prieten foarte drag. Era paraplegic. Țineam foarte mult unul la celălalt și fiecare din întâlnirile noastre semăna cu o sărbătoare.

— De ce vorbești de el la trecut ?

— S-a sinucis acum trei luni.

— Îmi pare rău.

Ralph întoarse capul. Nu atât de repede totuși pentru a-și ascunde fugitiva lucire de compasiune care îi animă privirea. O speranță extrem de mare o făcu să-i bată inima mai

ute. Dar dacă aspra și recea atitudine a soțului ei nu era decât o prefăcătorie ?

Cu gâtul strâns de emoție, ea murmură :

— Am fost tare necăjită când a murit. Și mai sunt încă...

Ralph nu adăugă nimic și Jo se ridică. În liniște, o porniră pe coridorul întunecos care ducea la sufragerie.

Sub lustra de cristal, lungă masă ovală, acoperită cu o față de masă albă, fusese pregătită ca pentru un dineu de gală. Veselă din porțelan fin, tacâmuri din argint suflat cu aur și cupe de cristal rivalizau în strălucire și se reflectau în prețioasa oglindă încastrată într-o ramă de abanos, piesă unicat cu care Andersenii se mândreau că o posedă de generații. Fusese pusă la rece chiar și o sticlă de șampanie, într-o frapieră cu gheață.

Tot în liniște, Jo și Ralph se instalară și, puțin după aceea, Elsie aduse supiera. Altădată ea servea la masă, considerând că era singura în stare să facă acest serviciu cum se cuvine. Pe bună dreptate, desigur. Cremă de tomate, coaste de miel fraged după poftă inimii, legume asortate și ca desert, o prăjitură de Savoia cu cremă englezească : un meniu foarte simplu, în definitiv, dar suficient pentru a satisface doi convivi obosiți de o lungă călătorie. Ralph și Jo mâncară cu plăcere, neschimbând decât foarte rar câteva cuvinte

Apoi se retraseră în salón, unde Elsie veni cu cafeaua.

Un foc de lemne ardea în șemineu, ca altădată în anotimpul rece. Privind în jurul ei, Jo constată că se schimbase locul mobilelor. Acum, indiferent pe care fotoliu s-ar fi așezat, ori pe sofa, se putea bucura de căldura din vatră. Cine adusese aceste modificări ? Ralph sau mama lui ? Ralph, fără nici o îndoială ! Averil detesta să se schimbe ceva în obiceiurile casei.

— Vorbește-mi de prietenul tău paraplegic.

Vocea lui Ralph o scoase pe Jo din gândurile sale melancolice și dureroase pe care fiecare obiect martor al trecutului îl trezea în ființa ei.

— Despre Tony Ribeiro ! Jo rămase un moment tăcută, cu privirea pierdută în gol. De tânăr, a suferit un accident de motocicletă care l-a pus în imposibilitatea de a se putea folosi de picioare, murmură ea.

— Ce vârstă avea când s-a sinucis ?

— Douăzeci și șapte de ani.

Flăcările dansau în șemineu. Fascinată, Jo le privea cum cuprindeau butucii, devorând lemnul până când îl transformau în cenușă. În același timp, amintirile năvăleau în mintea ei. Cu o precizie halucinantă, ea se revedea împingând ușa de la apartamentul lui Tony.

Se împliniseră exact trei luni de atunci. Ea tocmai își terminase serviciul de noapte la spital. O intuiție ca un fel de chemare, o făcuse să se grăbească acasă la Tony. Și ea îl găsisese inert, cu un glonte în tâmplă.

Fortându-se să-și alunge din minte această priveliște de coșmar, Jo vorbi din nou :

— Era un tânăr foarte dotat. La douăzeci și doi de ani, crease o mică întreprindere. O fabrică de ghitare destinate colecționarilor sau artiștilor care își doreau un instrument original. Tony nu era numai un artizan talentat ci și un instrumentist desăvârșit.

— Din ce motiv și-a pus capăt zilelor ?

Jo, ridicând capul către soțul ei, îl observă în tăcere. Cu corpul lui robust, mușchii de atlet și o sănătate de fier, era în stare Ralph măcar să-și închipuie ce se putea petrece în mintea unui condamnat să-și petreacă viața într-un fotoliu cu roțile ?

— Tony nu a lăsat nici o scrisoare în care să explice gestul său, spuse ea. Cine poate ști cu exactitate de ce o persoană hotărăște pe neașteptate să nu mai trăiască ? Se întâmpla ca Tony să aibă momente de cădere dar ieșea totdeauna învingător. Totdeauna, în afară de data aceea... Mi-l închipuiam ca pe cineva rezistent, bine înarmat să înfrunte neajunsurile vieții. Exista pe undeva o lacună. Ceva care mi-a scăpat. Mi-e ciudă pe mine că nu am fost mai perspicace. În fiecare zi,

îmi reproșez că nu am înțeles semnele de suferință pe care le ascundea surâsul lui Tony.

— Nu porți răspunderea morții lui. Nimeni nu te-a obligat să-i porți de grijă.

— Eram cea mai bună prietenă a lui, cea în care el avea încredere deplină...

Vocea ei se stinse într-un murmur. Ralph o învăluia cu o privire intensă. Rămaseră astfel câteva secunde care părură să dureze o veșnicie. Apoi Ralph se ridică pentru a se duce să ia de pe șemineu una din pipele sale.

— Te deranjează dacă fumez ? întrebă el.

— Nu, dar dăunează sănătății tale.

— Știu. Mereu îmi atrăgeai atenția, în trecut.

— Îți mai amintești de asta ? Sunt surprinsă !

— Există multe alte lucruri de care îmi amintesc în legătură cu tine.

În timp ce deschidea caseta cu tutun, Ralph nu o pierdu din priviri pe Jo. Ce voise să spună el ? Că nici el nu uitase de clipele lor intime petrecute împreună, de nopțile lor pline de pasiune, de beția sărutărilor ? Această eventualitate o mișcă profund pe Jo și o făcu să roșească. Întorcându-și capul pentru a-și ascunde emoția, ea începu să contemple flăcările care își continuau dansul vesel în vatră.

Ralph își aprinse pipa. Aroma tutunului galben se răspândi în salon, parfum și el în-

cărcat de amintiri, și pe care Jo îl inspiră cu voluptate. În acea clipă, îi veni în minte că niciodată Ralph și ea nu petrecuseră o seară tihnită, în doi, ca în seara asta. Averil Andersen își impunea prezența față de tânărul cuplu în mod permanent. Fără a pomeni de Lorin Scheepers care obișnuia să cineze la fermă și care găsea mereu un pretext întemeiat pentru a zăbovi în salon. Doar în camera lor, Ralph și Jo își puteau vorbi liber. Cel mai adesea pentru a se lua la harță ! Mai era de mirare, în asemenea condiții, că fericirea lui Jo se transformase repede în coșmar ?

Ralph își dăduse seama de restricțiile pe care le impunea soției ? Nu, altminteri n-ar fi acuzat-o că nu face nimic pentru a se adapta vieții pe care el i-o oferea...

Jo păcătuisese mai ales prin slăbiciune. În loc să se plângă, ea ar fi trebuit să-l someze pe Ralph să pretindă mamei sale o altă atitudine sau măcar să rezolve ea însăși problema cu Averil. Din timiditate, pentru că era prea tânără pe atunci, ea nu îndrăznise să tulbure ordinea stabilită o dată pentru totdeauna la Satanslaagte de către stăpâna locurilor. Astăzi, Jo se simțea destul de în stare să-și apere interesele. Însă condițiile nu mai erau aceleași. Ea devenise obiectul lui Ralph, cu alte cuvinte sclava lui... Care ar fi atitudinea lui Averil față de ea ?

— Încă un pic de șampanie ? întrebă Ralph. Pentru a sărbători evenimentul...

— Personal nu văd nici un eveniment de celebrat.

— Ei bine, eu închin paharul pentru prosperitatea Antreprizei Harris !

Antrepriza Harris... Mai bine n-ar fi existat niciodată ! gândi Jo, necăjită. Un frig neașteptat o învălui și ea își părăsi fotoliul pentru a se duce să se încălzească lângă șemineu. Ce se va întâmpla îndată, în clipa fatică în care ea va trebui să se culce în patul nupțial, lângă soțul ei ? Un soț adoptat prin forța împrejurărilor, pentru a-și salva familia... Va izbuti ea să-și păstreze sângele rece ?

Pendula de pe șemineu indica ora 9 și 30. Peste câteva minute, Ralph urma să se ridice, să iasă din salon, luând-o pe coridorul lung ce ducea la dormitor. Iar ea...

— Nu pot ! țipă ea pe neașteptate. Știu că am acceptat, dar... îmi este imposibil. Nu pot !

— Bineînțeles că da !

— Măcar de-ai ști... n-ai insista.

— Dacă aș ști ce ?

— Ce înseamnă asta pentru o femeie, să... să-și vândă corpul ! Nu poți înțelege. Ție îți convine.

— Nu trebuia să accepți.

— Nu aveam încotro.

— Să zicem că dispuneai de o alegere foarte limitată, așa este.

Ralph continua să fumeze pipa cu un calm exasperant. Îndrăzneala să suradă chiar, monstrul! În această clipă, Jo l-ar fi lovit cu plăcere.

— Am mai fost căsătoriți, Joceline, reluă el. Nu suntem într-un totuși străini unul față de celălalt. De ce ideea de a împărți patul cu mine pentru a-mi dăruia un copil te îngrijorează până într-atât? A face dragoste nu este o rușine!

— Cu condiția ca dragostea să-și aibă locul în acest act.

Această remarcă îl lăsă rece pe Ralph. Puțin mai târziu, în cameră, așezându-se în fața mesei de toaletă cu oglinda, Jo se întrebă dacă un răspuns, chiar aspru, n-ar fi fost preferabil tăcerii pe care o impusese soțul ei. În timp ce reflecta la impasul în care se găsea, tânăra femeie își scoase agrafele din coc și părul îi căzu cu suplețe peste umeri. Cu gesturi mașinale, începu să și-l perie, cu ochii ațintiți asupra imaginii sale fără a părea c-o observă. Când Ralph intră, ea îi zări imaginea în oglindă alături de a sa și evită să-i întâlnească privirea pe care el i-o adresa. Fără un cuvânt, el îi luă peria din mână și, cu mișcări gingașe, perie părul lung al soției sale. Un ritual pe care el îl îndeplinea în trecut, în fiecare seară...

— Părul tău este mai scurt, murmură el. Dar e la fel de frumos.

Încordată, Jo rămase tăcută, urmărind cu privirea baletul acelor mâini care se afundau cu voluptate în părul ei. Imposibil să rămână insensibilă la aceste mângâieri abia deghizate! Un fior o străbătu, o senzație plăcută care cedă la iuțea locul alteia, mult mai stranie, atunci când Ralph o ajută să se ridice. Era un soi de detașare pe care ea nu-și amintea s-o mai fi simțit. Reprezenta asta o dovadă de sânge rece pentru care trebuia să se felicite? Sau poate că își pierduse aptitudinea de a simți orice emoție.

Încolăcindu-i talia, Ralph o atrase deodată pe tânăra femeie lângă el în timp ce, cu cea-laltă mână, îi strecură un deget sub bărbie pentru a o obliga să-l privească. Ochii lui Ralph scânteiau cu o strălucire neliniștitoare. Totuși, Jo izbuti să se stăpânească și nici măcar nu tresări...

— Ce se întâmplă, Jo? întrebă Ralph pe un ton răgușit. Nu eram obișnuit cu atâta indiferență din partea ta...

— Mi-am propus să fac dragoste cu tine pentru a-ți dăruia un copil, nu din plăcere, replică ea pe un ton sec.

— Dacă tu crezi că o să accept o asemenea atitudine, te înșeli, Joceline. Știu că tu poți dovedi pasiune!

— Vorbești de o vreme apusă, Ralph. Astăzi, nu mai simt nimic pentru tine. Absolut nimic.

— În locul tău, m-aș abține să mă exprim astfel...

Încet, Ralph își înclină capul și Jo se îndepărtă instinctiv. Cu un gest hotărât, o atrase din nou lângă el și o sărută cu patimă. Jo se zbatu și urmă o scurtă luptă, în cursul căreia abia își dădu seama că Ralph o dezbrăca de halat. Și deodată, el se opri și o contemplă cu intensitate. O asemenea flăcără strălucea în privirea soțului ei încât tânăra femeie începu să tremure. De teamă, de dorință sau de frig, nu mai știa. În clipa asta, nimic altceva nu conta în afară de focul acelei priviri care o menținea captivă și care reînșuflețea în ea senzații uitate de multă vreme. Ralph era singurul bărbat pe care îl iubise vreodată. Singurul cu care dorise vreodată această unire deplină a trupurilor și spiritului. Și în seara asta, în ciuda reproșurilor pe care le nutrea împotriva lui, în pofida fricii care îi strângea stomacul, ea îl dorea din toate puterile sale.

Când el întinse mâna către ea, Jo nici măcar nu se mai gândi să i se împotrivească. Ralph îi atinse ușor obrazul, apoi mâna lui cobori de-a lungul gâtului și îi cuprinse un sân. Nemaiputând rezista, ea se cuibări la pieptul lui, însetată de mângâieri și sărutări.

Ca și cum ar fi înțeles ceea ce se petrecea în sufletul ei, Ralph răspunse cu pasiune acestei chemări mute și, încetul cu încetul, Jo își simți corpul destinzându-se și începu să fie cuprinsă de o slăbiciune plăcută.

Nu încercă s-o grăbească nici o clipă. Ea i se oferi de bunăvoie și picioarele ei le strânsă pe ale lui. Trecuse atât de multă vreme de când ea nu mai făcuse dragoste... Din întreg chipul lui Ralph ea nu-i vedea decât ochii, niște ochi în care deslusea o expresie uimită, ca și cum el nu izbutea să creadă că ea îi aparținea întru totul.

Când focul ce îi mistuia se potoli în fine, rămaseră mult timp îmbrățișați, liniștiți. Și încet, Jo se trezi la realitate. Cu luciditate dureroasă, ea trebui să admită că simțurile sale o trădaseră. Cât de mult se detesta în clipa aceea! Să se ofere astfel, fără reținere, unui bărbat care o cumpăraseră! Ce rușine! Ralph o să creadă că încă îl mai iubește... Și chiar dacă ea descoperise în seara asta că iubirea față de el nu se stinsese, nu trebuia totuși să i-o arate. Căci el va profita de asta pentru a-și asigura autoritatea asupra ei, supunând-o mai ușor voinței sale și rănind-o. Așa ca în trecut...

Cu ochii ațintiți în tavan, ea asculta respirația regulată a lui Ralph, fără a îndrăzni să-l privească. Dormea? Sau se prefăcea?

Ca și cum el ar fi auzit întrebarea pe care ea nu o formulase cu voce tare, Ralph se ridică într-un cot și se aplecă spre Jo.

— Uită-te în ochii mei, Joceline. Și îndrăznește să mai afirmi că pasiunea ta pentru mine s-a stins !

— Lasă-mă-n pace. Nu-mi doresc nici să-ți vorbesc, nici să te văd. Du-te la dracu', Ralph Andersen !

— Dar de ce ? Pentru care motiv mă trimiți în iad ? Ca să mă pedepsești că ți-am oferit plăcere ?

Ralph schiță un surâs ironic și, cu un gest tandru, îndepărtă o șuviță de păr zburlit care atârna pe fruntea lui Jo.

— Nu mă atinge ! strigă ea. Vreau să fiu singură.

Printr-o mișcare bruscă, se îndepărtă de el și se strecură la marginea patului. Numai s-o atingă încă o dată și ea i-ar ceda, o știa.

Mai mult decât de Ralph, de ea însăși trebuia să se păzească. Trăise această experiență adineauri...

— Cum dorești, murmură el.

Când el stinse veioza, ea îl auzi râzând încet. Își savura triumful, probabil... Și pe bună dreptate : ea îi dăduse toate motivele să fie satisfăcut !

În clipa aceea, ea se detesta pe sine tot atât cât îl detesta pe el. Peste câteva ore, sau peste

câteva minute, nimic nu-l va împiedica pe Ralph s-o subjuge din nou după dorința sa. Și ce putea face altceva decât să se supună, cu riscul de a pierde bruma de demnitate care îi rămânea ? În fața legii, erau soț și soție. Nici o derogare n-o va putea sustrage de la datoria sa conjugală.

Megan Lane — BALANSUL IUBIRII

(Ed. ALCRIS, colecția „ROMANTIC” nr. 83)

Venită în mod special din Virginia pentru a le lua un interviu fraților Garrett, ultimele personaje din lucrarea ei asupra legăturilor particulare între gemeni, Ashley întâmpină, destul de repede, unele dificultăți. Pe cât este Brian de fermecător, blând, vesel, pe atât este Bruce de dezagreabil și puțin cooperant. În calitate de psiholog, tânăra femeie este pe deplin conștientă și sigură de capacitățile ei profesionale. Dar, în prezența lui Bruce, această siguranță de sine pare să se volatilizeze. Este de ajuns ca Ashley doar să-l vadă pentru ca toate simțurile ei să se înflăcăreze și...

4.

După o noapte albă petrecută frământând în minte mii de gânduri care mai de care mai desperate, Jo isprăvi prin a ațipi în zori. Se trezi dimineața târziu. Dacă Averil Andersen ar fi fost de față, nu s-ar fi abținut să nu-i atragă atenția nurorii sale că fiecare, la fermă, trebăluia deja de multă vreme. Dar, din fericire, Averil nu va reveni înainte de două luni... După o toaletă rapidă, Jo îmbracă un pantalon bej, un pulovăr bleu de lână, își puse niște încălțări confortabile și coborî în bucătărie.

Elsie pune la cuptor o prăjitură. Chipul ei nu exprima altceva decât un interes amabil atunci când Jo își făcu apariția.

— Bună ziua, Elsie! Mă tem că am dormit un pic cam mult.

— Domnul Ralph a spus că nu trebuie să vă trezesc. Vreți să vă pregătesc micul dejun?

Tânăra femeie făcu o grimasă. Doar gândul că trebuia să mănânce îi producea greață.

— O ceașcă de ceai îmi va fi de ajuns, Elsie, mulțumesc. Dacă ai putea să mi-o aduci pe terasă...

Privirea dojenitoare a africanei se opri asupra siluetei firave a lui Jo. Cu siguranță, ea nu concepea că se poate începe ziua fără un mic dejun decent...

Sprijinită de balustradă, Jo inspiră adânc. Ce poate fi mai întremător decât aerul proaspăt din Karoo! Și mai odihnitor decât priveliștea grădinii imense cu peluzele sale vălurate, cu arborii înalți, cu boschete bine fasonate. Dincolo se întindeau până la orizont pășunile unde pășteau turmele familiei Andersen. Un adevărat peisaj de carte poștală, din care emana o impresie de seninătate și de liniște numai bună să calmeze mințile muncite de gânduri...

Deodată, un hămăit îi atrase atenția lui Jo și ea își plecă privirea. Fritz era alungit pe terasă, în josul treptelor. Scoase un mic scheunat, căscă zgomotos apoi își așeză botul pe labe. Norocosul Fritz! Desigur, depindea de un stăpân. Asemeni lui Jo, dar nici o lege naturală nu gira această situație. În asta consta diferența dintre ei...

Elsie veni să aducă ceaiul pe o tavă pe care o așeză pe masă.

— Mai doriți ceva, doamnă? întrebă ea.

— Nu, mulțumesc, Elsie. După ce o să-mi beau ceaiul, voi merge să mă plimb pe dealul

din spatele casei, ca să-mi dezmoțesc picioarele. Dacă domnul Ralph se întoarce înaintea mea, spune-i unde mă aflu.

— Bine, doamnă.

Servirea ceaiului pe o terasă cu vedere spre cea mai frumoasă dintre grădini, a doua zi după nuntă, ar fi umplut inima de bucurie unei tinere soții. Dar Jo nu se lăsă furată de farmecul acestei clipe privilegiate prea mult timp. O spaimă nedefinită, pe care o cunoștea prea bine, o chinuia. Pe când privirea i se pierdea la orizont, o mulțime de întrebări năvăliră în mintea ei. Urma să-și petreacă toate zilele astfel, bând ceai, așezată într-un fotoliu? Viața ei n-ar fi de-acum înainte decât o lungă așteptare? Ceea ce i-ar rezerva viitorul nu va fi decât repetarea unei situații pe care o trăise aici, în același decor, cu trei ani în urmă...

La gândul acesta, tânăra femeie se simți dintr-odată apăsată. Fără a mai zăbovi, așeză la loc pe tavă ceașca goală și duse totul la bucatărie, fără s-o cheme pe Elsie. Ea avea nevoie să iasă, să facă mișcare, să alerge chiar, pentru a scăpa de deznădejde. Dar abia străbătuse curtea, că își dădu seama că este urmărită. Ajunsă în fața portalului, se întoarce brusc.

— Fritz! exclamă ea, ușurată.

Chiar de acasă, câinele ciobănesc se ținuse după ea.

— Tu, cel puțin, ai înțeles că aveam nevoie de un prieten, murmură Jo mângâindu-l.

Cu inima mai ușoară, ea plecă cu pas vioi în direcția colinei. Ca să ajungă până la culme, trebuia să se cațere pe o pantă destul de abruptă. Jo trebui să se oprească de câteva ori pentru a-și recăpăta suflul. Ea știa, fiindcă făcuse adesea această ascensiune, că eforturile sale vor fi recompensate acolo sus.

Pământurile lui Ralph se întindeau cât vedeai cu ochii iar turmele pășteau ici și colo, izolate sau adunate în jurul adăpătoarelor. Curând, când soarele ajunse la zenit, animalele căutau umbra sălcânilor. La nord, Jo zări doi oameni călări. De la o asemenea distanță, era imposibil să-i identifice. Ce făceau de fapt? Făceau numărătoarea animalelor? Verificau starea împrejuririlor? Și mai ales, Ralph era unul dintre ei?

Numeroasele întrebări pe care și le punea rămăneau desigur fără răspuns. Căci ea nu știa nimic despre viața crescătorilor din această regiune. După ce a trăit șase luni cu Ralph, în această fermă, nu învățase nimic. Încercase să se intereseze de asta, totuși. Dar Ralph și mai ales mama lui se străduiseră să-i descurajeze orice inițiativă...

Ce noroc că Averil este plecată! Mai rămăneau două luni până la întoarcerea sa. Răgaz de care Jo se va folosi pentru a-și găsi adevăratul său loc la Satanslaagte. Faptul că

Ralph nu o iubește nu trebuia s-o împiedice să trăiască! Ea se va consola jucând un rol activ la fermă. Căci șederea ei la Andersen nu se va termina după nașterea copilului. Nici când nu va accepta s-o șteargă odată cu îndeplinirea făgăduinței sale!

Cu glas tare, ca pentru a lua ca martor imensitatea sălbatică așternută la picioarele sale, Jo declară:

— Că îți place ori ba, Ralph Andersen, va trebui să mă suportați toată viața! Dacă Dumnezeu se îndură să ne dea copilul pe care ți-l dorești, nu conta pe mine pentru a-l părași. Jur să rămân la Satanslaagte pentru a mă ocupa de el.

Gânditoare, mai observă orizontul câteva clipe, apoi se uită după Fritz.

— Să mergem, Fritz, e timpul să ne întoarcem!

Câinele, preocupat să vâneze o lăcustă, își abandonează îndată prada și coborî panta în goană. Ca și cum jurământul ei ar fi ușurat-o de o mare greutate, Jo începu să alerge și ea. Sosi acasă cu obraji arzând, cu inima bătându-i nebunește, dar pradă unui sentiment vecin cu exaltarea.

Împotriva oricărei așteptări, Ralph se înapoie la vremea prânzului. Lătrăturile vesele ale lui Fritz îi anunțară sosirea. Câteva minute mai târziu, el apărea în pragul sufra-

geriei și, la vederea lui, Jo se crispă, dintr-odată strămutată cu ani în urmă. Îmbrăcat în kaki, încălțat cu cizme de antilopă prăfuite, exact ca altădată, Ralph aducea cu el mirosul familiar și îmbătător al soarelui și savanei. Un parfum încărcat de amintiri intime, prețioase și temute în același timp...

Ralph veni să se așeze la masă în fața lui Jo, luă un pic de salată și șuncă.

— Când am plecat azi-dimineață, dormeai ca un inger, spuse el. N-am vrut să te trezesc... Mi se pare că te-ai rumenit la față. Ai fost plecată ?

— Da, am mers să mă plimb pe deal.

— Adevărat ? Felicitări ! Panta este destul de abruptă !

— Aveam nevoie de mișcare. Și pe urmă, priveliștea este atât de frumoasă acolo sus ! Altădată, nu mă plictiseam de acest spectacol...

Tăindu-i-se pofta de mâncare pe neașteptate, Jo așeză din nou furculița pe marginea farfuriei. La rândul său, Ralph încetă să mănânce și o privi cu uimire.

— Vrei să spui că urcai acolo cu regularitate ? întrebă el.

— Desigur. Ce te miră ?

— Ei bine, credeam că nu-ți plăcea regiunea !

— Niciodată nu am afirmat un asemenea lucru, Ralph. De unde îți vine o astfel de idee ?

Ralph nu răspunse. Privind în gol, părea să reflecteze. Dar de ce părea el atât de încordat dintr-odată ? Temându-se de un nou acces de mânie, Jo se abținu să scoată o vorbă. Timp de minute lungi, rămaseră tăcuți. În fine, Elsie veni cu cafeaua și strânse masa, iar Ralph schiță un surâs ușor. Jo socoti atunci că venise momentul să abordeze subiectul care îi stătea pe inimă.

— Trebuie să vorbim, Ralph. Este indispensabil să știu exact ce aștepti de la mine.

— De ce această întrebare ? Cunoști deja răspunsul. Vreau să fii cu mine. Asta e.

— Am înțeles prea bine în ce consta serviciul meu de noapte. Dar pe timpul zilei ? Ce am voie să fac pentru a-mi ocupa vremea ?

— Căsătoria noastră nu are nimic convențional. Liber e fiecare să facă ce vrea, fără a avea de dat socoteală.

— Nu te prefacă că nu înțelegi, Ralph Andersen. Doresc să știu ce loc mi-ai rezervat în casa asta.

— Atâta vreme cât va dura șederea ta aici, te poți considera stăpână peste toate. Satanslaagte va fi căminul sau închisoarea ta. Tu alegi.

Jo se uită atent la Ralph cu un aer neîncrezător. Să fie oare vorba de o glumă ?

— Intr-un cuvânt, îmi dai mână liberă ? Nu te vei opune să cumpăr alt mobilier, să aduc schimbări în amenajarea și organizarea casei ? În măsura în care asta nu va deranja felul tău de a trăi, desigur...

— M-ai înțeles perfect.

Jo amuțise. Îl privea pe Ralph bând o ultimă înghițitură de cafea, așezându-și ceașca pe masă și ridicându-se cu grijă.

— Te rog să mă scuzi dar am de lucru, spuse el înainte să se îndepărteze.

Zgomotul pașilor săi răsună o clipă în hol apoi ușa se auzi pocnind. Ralph se închidea în birou. În sanctuarul său, mai bine-zis ! Nimeni nu avea dreptul să intre acolo. De altfel, Jo nu pusese piciorul niciodată acolo fără să fie poftită.

Interdicția nu venea de la Ralph ci de la mama lui. Chiar din prima zi, Averil își impusese pretențiile față de Jo. Ce prostie că s-a lăsat dusă de nas astfel de o soacră excesivă ! Tare naivă fusese Jo la vremea aceea ! Sau îndrăgostită nebunește de soțul ei...

Ea își isprăvi ceaiul, duse tava la bucătărie, apoi urcă în cameră să se odihnească. Cu mintea perfect lucidă dar cu corpul istovit de o săptămână extenuantă, de o călătorie lungă și de plimbarea de dimineață, Jo se dezbracă în grabă și își pune halatul. Să se lungească în pat, să-și întindă picioarele, câtă voluptate în aceste gesturi simple !

Nici un zgomot nu se isca în casă și Jo gustă cu plăcere acest calm. O jumătate de oră mai târziu, ea auzi apa curgând în baie. Ralph probabil... Nu avea de ce să-și facă griji ! Nici să-și întrerupă siesta...

Încetul cu încetul, Jo se adânci într-un somn profund. Când se trezi, îl zări pe soțul ei stând în picioare lângă pat. În jurul soldurilor înguste, el își legase un prosop de baie de o albeață imaculată care scotea în evidență bronzul pielii. Ceva în atitudinea lui evoca poziția unei feline în repaus. Sub șuvițele de păr umede care îi acopereau fruntea, privirea îi strălucea de o scânteiere aparte, o licărire care se stinse înainte ca Jo să aibă timp s-o descifreze. Punându-se în gardă, deja, ea se trase înapoi atunci când Ralph își așază un genunchi pe marginea patului. Zadarnic ! Aplecat deasupra ei, o menținea prizonieră. Nu putea rezista, ea știa ! Din răspuțeri, totuși, încercă să-l respingă.

— Lasă-mă, Ralph. Vreau să fiu singură.

— Imposibil ! Și eu sunt contrariat că nu-mi pot stăpâni dorința. De azi-dimineață n-am încetat nici o clipă să mă gândesc la noaptea trecută, la corpul tău abandonat în brațele mele. Suspinele tale, gemetele tale, le aud încă.

— Te rog, murmură Jo.

Când el îi desfăcu cordonul halatului, ea se zbatu. Dar lupta era inegală. În câteva se-

cunțe. se trezi goală. Ralph o privea, cu ochi scânteietori, pe când, pe îndelete, el scotea una câte una agrafele din cocul tinerei femei. Când părul lung lăsat în voie acoperi perna, el o mângâie îndelung.

— Te urăsc, Ralph ! Te urăsc !

— Știu. Dar mai știu că mă dorești. Atunci, de ce te împotrivești ?

Cât de răgușită îi era vocea când murmurase aceste cuvinte ! Jo închise ochii pe când Ralph îi apucă buzele. Deja i se oferea, docilă, consimțind, supusă unei dorințe mai puternice decât rațiunea ei.

Dar deodată, contrar tuturor așteptărilor, Ralph se îndepărta. Când ea îl privi, surprinsă, respirând din greu, el schiță un mic surâs ironic. El știa... Citise în ea, ghicise sentimentele pe care le avea față de el.

Copleșită, îl urmări cu privirea în timp ce el se îndepărta.

*

*

*

Cele trei săptămâni care urmară trecură ca prin farmec. Prin multă răbdare, Jo izbuti să se impună în ochii personalului ca stăpână a casei. Volkswagenul Jetta, pe care îl cumpărase, îi dădu libertatea să se deplaseze după plac. Prima sa călătorie a purtat-o în oraș. Aici, s-a dus la bancă pentru a verifica situa-

ția contului ei. Slavă Domnului, Ralph își respectase angajamentele : prima rată lunară fusese vărsată. Ceea ce nu o împiedică pe Jo să plătească din proprii. săi bani cele câteva cumpărături pe care le făcu. Un mod ca oricare altul de a-și conserva puținul de demnitate care îi rămânea...

Printre alte lucruri, ea cumpără croșete și bumbac pentru a-și ocupa orele libere. Abia înapoiată la fermă, Jo începu să croșeteze sub privirea interogativă a lui Elsie. De când se știa, aceasta nu pusese mâna vreodată pe croșetă sau andrele. De aceea îi ceru tinerei femei s-o învețe cum se face. Elsie învăță iute și se duse să se laude cu progresele sale față de celelalte femei din Satanslaagte. Și curând, Jo se pomeni în fruntea unei clase de șase ucenice — toate soții ale angajaților de la fermă — pe care ea le aduna de două ori pe săptămână, la umbra marelui stejar, în grădină.

Într-o miercuri după-amiază, Jo lua ceaiul pe terasă când un BMW prăfuit se opri în fața casei. O femeie coborî din el și trânti portiera. Zgomotul răsună neplăcut în urechile lui Jo și îl trezi pe Fritz care moțâia lângă trepte. Cu intenția evidentă de a o întâmpina, câinele se grăbi spre noua sosită. Aceasta, ignorând manifestările amicale ale ciobănescului german, își continuă drumul și sui scara

care ducea la terasă. Abia în clipa aceea, Jo o recunoscă : Lorin Scheepers ! Era neschimbată. Părul ei lung și negru era tot așa legat în coadă de cal, dând la iveală un chip delicat cu ochi albaștri imenși. Un chip care ar fi putut să fie fermecător fără ata disprețuitoare care îi strâmba gura cărnoasă.

— Ce surpriză ! exclamă Lorin. Niciodată n-aș fi crezut că Ralph poate fi atât de nebun ca să se însoare cu tine pentru a doua oară. În fine, e treaba lui. Asta nu mă privește pe mine !

Doar Lorin Scheepers putea merge drept la țintă fără să-i pese de cea mai elementară politețe !

— Pot să-ți ofer o ceașcă de ceai ? propuse Jo, fără a renunța la calmul ei.

— N-am venit să beau ceai. Se întâmplă că părinții mei dau o mică petrecere, vineri seara, pentru ziua tatălui meu. Ei m-au însărcinat să vă invit, pe Ralph și pe tine.

— Mulțumesc, o să discut despre asta cu soțul meu. Deja Lorin făcu stânga-mprejur. Înainte să coboare scara, ea se întoarse și o privi pe Jo drept în ochi.

— Prima ta căsătorie a fost un eșec. De ce crezi că lucrurile vor merge mai bine de data asta ?

— Nu te neliniști. Îndată ce voi cunoaște răspunsul la întrebare, n-o să mă abțin să ți-l dezvălui...

Expresia disprețuitoare a lui Lorin se accentuă.

— Ți-aș fi recunoscătoare să binevoiești să-l anunți pe Ralph că o să-l aștept mâine, la locul știut, declară ea pe un ton aspru.

La aceste cuvinte, mânia pe care Jo o simțea urcând în ea fu cât pe ce să izbucnească. Izbuti totuși să se stăpânească.

— Bizuie-te pe mine, mesajul tău va fi transmis.

Un zgomot de motor ambalat și BMW-ul dispăru într-un nor de praf. Complet descumpănită, Jo se lăsă moale în fotoliul său. Așadar, Lorin și Ralph se vor întâlni mâine... Despre care loc era vorba ? Și pentru care motiv își făcuseră ei obiceiul să se întâlnească acolo ?

Chiar în momentul în care ea începea să descopere o oarecare plăcere în noua ei viață, soarta lovea din nou ! Ce ironie ! Cu o mână indiferentă, ea mângâie botul lui Fritz.

Când Ralph se întoarse acasă, el se servi cu ceai și, pe un ton dezinvolt, întrebă :

— Nu cumva te-a vizitat Lorin ? I-am zărit mașina, adineauri.

— N-a stat prea mult. Părinții săi dau o petrecere vineri seara la care ne invită. N-am vrut să-i dau răspunsul până nu mă sfătuiesc cu tine.

— Sunt de acord. Ar fi timpul să ieșim în lume. De altfel, poate, ar trebui să ne gândim și noi la organizarea unei mici petreceri...

De ochii lumii, pentru a face să se uite eșecul primei căsnicii? În vreme ce Lorin nu se jena să fixeze întâlniri cu Ralph! Ce farsă sinistă! Să mori de râs, nu alta...

— Am un mesaj pentru tine din partea lui Lorin, anunță Jo dintr-odată. Ea te așteaptă mâine la locul știut.

Vorbele ei fură întâmpinate cu o simplă clătinare din cap. Calm, Ralph își bău ceaiul, lăsă ceașca pe tavă, își luă pălăria și se îndepărtă zicând:

— Am să întârzii un pic la cină, în seara asta.

Nici un cuvânt de lămurire despre întâlnirile misterioase cu Lorin! Câtă dezinvoltură! Cât dispreț față de soția sa! Profund jignită, Jo trebui să admită că era geloasă. Geloasă pe Lorin Scheepers. Sentiment care nu-i va ușura relațiile nici cu Lorin, nici cu Ralph...

Când Jo înapoia tava la bucătărie, Elsie o întrebă:

— Domnișoara Lorin cinează astă-seară aici?

— Nu, n-am invitat-o.

— Ar fi timpul ca domnișoara Lorin să-și găsească un soț în loc să alerge...

Jenată, Elsie se opri dintr-odată.

— În loc să alerge după domnul Ralph? Asta voiai să spui, Elsie?

— Îmi pare rău, doamnă.

— Nu ai de ce să te scuzi.

— Știți, sunt bucuroasă că ați revenit în sfârșit, doamnă. Domnul Ralph s-a schimbat atât de mult după plecarea dumneavoastră. Anul trecut, el...

Ștergându-și mâinile pe șorț, Elsie ridică din umeri și se duse să pună într-un castron legumele pe care urma să le curețe de coajă. În mod vădit, ea nu mai voia să continue.

— Anul trecut? Ce s-a întâmplat anul trecut, Elsie?

— Ei bine, în luna aprilie, domnul Ralph și doamna Averil s-au certat ca la ușa cortului. Îmi aduc aminte că era ziua domnului Ralph. Doar Dumnezeu știe ce au putut să-și spună! Dar în ziua următoare domnul Ralph a plecat din Satanslaagte și doamna Averil a umblat de colo-colo ziua întreagă fără să scoată o vorbă, arătând jalnic. Ai fi crezut că era cât pe ce să-și dea sufletul! Domnul Ralph nu s-a întors decât după o săptămână. Într-o stare vrednică de milă, bietul de el! De-atunci nu-l mai recunosc. S-ar crede că e posedat de diavol.

Posedat de diavol! Așa credea și Jo când trebuia să înfrunte mâniile groaznice ale soțului ei. După cât aflase adineauri, el nu mai

dădea dovadă de indulgență față de propria sa mamă. De ce această dispută ? Și de ce această violență ?

Jo își puna încă toate aceste întrebări, în noaptea care urmă destăinuirilor lui Elsie. Pe când soțul ei dormea liniștit lângă ea, o frază îi reveni în minte : „Domnul Ralph n-a mai fost deloc același după plecarea dumneavoastră“... Ce voise să spună Elsie, pronunțând aceste cuvinte ?

Vineri după-amiază, Jo se duse la Beaufort West să se intereseze de stiloul pe care îl comandase pentru Leon Scheepers, tatăl lui Lorin. Întorcându-se la Satanslaagte, ea zări un camion prăfuit parcat în dreptul aripii în curs de amenajare. Mănată de curiozitate, Jo se apropie. În camion se îngrămădeau cutii pe care un african, îmbrăcat într-o salopetă pătată cu vopsea, era pe punctul de a le descărca. Fără să-i pese de nisipul și de molozul care acoperea solul, ea îl urmă pe bărbat în interiorul construcției în care nu se aventurase deloc de la sosirea ei.

Un miros de zugrăveală proaspătă îi irită gâtul și o făcu să tușească. Privind în jurul ei, descoperi un bar în capătul încăperii. În spate se găsea o încăpere mai mică, cu o fereastră dând spre deal. Jo tocmai intra acolo atunci când Stan îi apărui în față. Văzând-o pe tânăra femeie, el tresări. O reacție neobiș-

nuită din partea unui bărbat renumit prin calmul său !

— Bună ziua, doamnă ! spuse, cu aer încurcat.

— Bună ziua, Stan ! Îmi pare rău că te-am speriat.

— Din cauză că nu v-am auzit venind, doamnă.

Era vorba de un reproș sau de o simplă constatare ? Pe când se întreba în legătură cu semnificația acestei remarci, Jo se îndreptă către teigheaua din lemn. Ceva îi părea straniu în locul acesta. Dar ce ? Și de ce nu-și dezlipea privirea de la ea, spionându-i fiecare mișcare ?

— La ce vor folosi încăperile astea ? întreba ea.

Stan se muta de pe un picior pe celălalt, cu ochii ațintiți spre tavan.

— Dacă e o întrebare indiscretă, nu-mi răspunde.

— E un apartament pe care domnul Ralph îl amenajează pentru doamna Averil. Ea trebuie să se instaleze aici imediat după ce se va întoarce din Anglia.

În momentul în care Jo renunța să afle mai mult, Stan îi dădea cheia misterului ! Averil Andersen se exila într-o aripă din fermă amenajată în mod special pentru ea ! Cine s-ar fi dus cu gândul la o asemenea schimbare pro-

fundă, cu trei ani în urmă ? Deci, pentru mama sa, Ralph întreprinsese aceste lucrări de extindere... Rămânea de aflat originea acestei inițiative. Decizia îi aparținea lui Averil sau lui Ralph ? Stan trebuia să dețină răspunsul la această întrebare...

Dar până ce ea să poată formula întrebarea, prietenul lui Ralph grăi :

— Vă rog, doamnă, nu-i spuneți nimic domnului Ralph. Dacă ar afla că v-am dezvăluit secretul, el s-ar mânia foarte tare.

Stan o implora cu privirea. Lui Jo i se strânse inima din pricina asta, pe când uimirea îi sporea. De ce ținea soțul ei să-i ascundă un fapt în definitiv destul de banal ? Pentru nimic în lume, totuși, ea n-ar fi vrut să-i provoace neplăceri lui Stan, nici să-l mai supere cu întrebările.

— Voi rămâne mută ca un mormânt, afirmă ea. Făgăduiesc, jur !

5.

Tochmai se serveau lichiorurile în salon. Jo degusta cu mici înghițituri lichiorul de coacăze negre. Zgomotul vocilor din jurul ei o cam obosea și tânăra femeie se așeză un pic mai departe de ceilalți invitați, pentru a face bilanțul acelei seri atât de temute...

Contrar temerii ei, cina din casa familiei Scheepers se desfășurase într-o ambianță foarte simpatcă. Și asta datorită părinților lui Lorin. Mai bine ca oricine, Leon și Anne Scheepers știau să-i facă pe oameni să se simtă în largul lor. Primirea călduroasă pe care ei i-o rezervaseră lui Jo o mișcase profund. Întrucâtva, aproape că uitase de divorț, de dificultățile financiare ale familiei sale și de josnicul târg încheiat cu Ralph ! Dar comportarea soțului ei o adusese la aspra realitate. De la începutul seratei, el sporovăise cu Lorin, râzând când și când de vreo glumă al cărei sens Jo nu putea să-l înțeleagă.

Oare ce-i spunea Lorin ? Un profund sentiment de gelozie amestecată cu tristețe puse

stăpânire pe Jo. Când ei erau împreună, Ralph nu râdea niciodată... Totuși, el îi ceruse să-i dăruiască un moștenitor. Iar seara, pe ea o dorea cu o nerăbdare pe care el nu și-o putea stăpâni... La amintirea îmbrățișărilor lor, ea simți un fior de voluptate străbătând-o. Tulburată, se hotărî să iasă la aer.

Croindu-și drum prin mulțimea invitaților, fu înșfăcată în trecere de Chris Scheepers, fratele lui Lorin.

— În sfârșit, v-am prins ! exclamă el. Sunt ore de când pândesc momentul în care aș putea să schimb câteva cuvinte cu dumneavoastră între patru ochi ! Sunt fericit că ați revenit la Satanslaagte.

— Mulțumesc, Chris. Haideți să ne așezăm lângă această fereastră întredeschisă ; am nevoie de puțin aer curat.

Se așezară alături pe banchetă. Întors către Jo, Chris o privea cu intensitate.

— Sunteți mereu la fel de frumoasă, declară el. Cred că n-o să treacă mult și o să mă îndrăgostesc din nou de dumneavoastră.

Jo își simți obrajii roșind și, pentru a-și ascunde tulburarea, se prefăcu că își netezește o cută a rochiei. Apoi, schițând un surâs ștren-găresc, întrebă :

— Îmi faceți curte cumva ?

— Poate...

Jo ținea mult la Chris pe care îl considerase totdeauna un prieten loial. Oare nu

se aflase el de fiecare dată acolo unde a fost nevoie de el ?

— Aș fi curios să știu dacă Ralph este capabil încă să se simtă gelos, murmură el.

— De ce n-ar fi capabil de asta ?

— Pentru că gelozia este un sentiment omenesc.

În alte împrejurări, Jo ar fi izbucnit în râs auzind aceste vorbe. În seara asta, remarcă lui Chris trezi în ea o neliniște difuză.

— Crezi că Ralph e insensibil ? întrebă ea.

— Asta mă întreb și eu uneori. Dar poate își va reveni, acum că v-ați înapoiat...

Ce să răspundă fără să se trădeze ? Nimeni nu trebuia să fie la curent cu înțelegerea care o lega de soțul ei... La celălalt capăt al salo-nului, Lorin și Ralph continuau discuția. Atitudinea tinerei femei devenea provocatoare. Cu mâna așezată pe brațul însoțitorului ei, ea își ridica fața către el, ca în așteptarea unui sărut. O atitudine care nu-i scăpă nici lui Jo, nici lui Chris.

— Consider că surioara mea exagerează uneori, murmură el.

— Nu fi prea sever cu Lorin, Chris. Este îndrăgostită de Ralph.

— Știați ?

— Am știut mereu.

— Lorin ar merita o păruială strașnică...

— Nu e exclus să mă îndatoreze să i-o administrez într-una din zile.

Slavă Domnului, ea își păstrase simțul umorului ! Chiar în clipa aceea, Leon Scheepers intră în încăpere, vădit tulburat. Zărindu-și fiul, îi făcu semn să vină la el. Intrigată, Jo îl însoți pe Chris și află că se întâmplase un accident. Eric, unul din slujbașii familiei Scheepers, pune perdelele de la fereastra sufrageriei sale când scara pe care se suise alunecase. Iar bietul om trecuse prin geam. Îndată, Jo își oferă serviciile, precizând că era infirmieră. Câteva minute mai târziu, Chris, care se dusesese să caute o trusă de prim ajutor, o invită pe tânăra femeie să urce în Land Roverul său.

Mașina stopă în fața unei căsuțe rezervată personalului fermei. Geamul se spărsese cu o asemenea violență încât cioburile fuseseră proiectate chiar pe straturile cu flori și pe peluză. În bucătărie, întins pe o saltea așezată direct pe dușumea, un african gemea încet. Cele câteva persoane adunate în jurul lui se îndepărtară pentru a le face loc noilor veniți. Numai o femeie ingenuncheată lângă rănit nu se mișcă. Soția lui Eric, probabil...

— Slavă Domnului, ați venit, domnule Chris ! strigă ea. Am reușit să-l transportăm până aici dar nu știm ce să facem ca să-i oprim hemoragia.

— A pierdut deja mult sânge, constată Jo. Trebuie să acționăm repede.

Fără să piardă o clipă, ea căută în trusa de prim ajutor materialul necesar pentru a confecționa un garou.

— O să-l salvați, nu-i așa, doamnă ? întreabă soția lui Eric.

Cu o voce pe care și-o dorea fermă, Jo își dădu silința s-o liniștească.

— Cum să nu. Nu trebuie să vă neliniștiți.

Întorcându-se către Chris, ea observă că el era la fel de palid ca și rănitul. Priveliștea sângelui, fără îndoială... Numai să nu leșine ! Jo avea nevoie de ajutorul lui pentru a strângula artera femurală cât timp ea ar pregăti garoul.

Cu mult curaj, Chris își învinse slăbiciunea și apăsă cu mâna în locul pe care i-l indica Jo.

— Apasă puternic, îi spuse ea. Cât se poate de tare.

Deodată, tânăra femeie îl zări pe Ralph. Puțin conta motivul prezenței sale aici ! Și el putea deveni util. Era singurul lucru care conta.

— Poți să faci mai multă lumină ? îl întreabă Jo.

Pe dată, el se execută, orientând abajurul în așa fel încât să îndrepte lumina asupra rănitului. Cât timp durară îngrijirile, el stătu așa, neclintit, îmbărbătând-o pe soția lui Eric.

În fine, hemoragia fu stopată. Istovită, Jo se duse să-și spele mâinile în timp ce Eric, aflat într-o stare de semiconștiență, continua să geamă încet.

— Chris, spuse Jo, trebuie să-l duci pe omul acesta la spital cât mai repede cu putință. Ea nu avu de dat alte explicații. Chris și Ralph schimbă o privire scurtă, apoi îl ridicară pe rănit cu nenumărate precauții și îl transportară până la Land Rover. Soția lui Eric luă loc alături de soțul ei, în spatele mașinii.

Înainte să demareze, Chris se aplecă peste portieră.

— Mulțumesc, Jo, murmură el. Nu știu cum m-aș fi descurcat fără dumneavoastră.

— Grăbiți-vă, Chris. Fiecare minut contează !

Mulțimea curioșilor începea să se risipească. Jo privi mașina îndepărtându-se în întuneric. Când cele două puncte luminoase de poziție dispărută, ea își dădu seama că era frig și începu să tremure. Atunci Ralph își scoase vesta și, cu un gest tandru, îi acoperi umerii. Ce fericire să se cuibărească în căldura vestei, să respire parfumul familiar cu care era impregnată țesătura !

Când el o luă de mână pentru a o conduce până la Mercedes, ea nu încercă să se împotrivească. Nu avea chef să vorbească și, cu si-

guranță, nici Ralph. În mașină, îl privi de câteva ori. Ce gândea el în clipa asta ? Era imposibil să afle. Îi purta pică oare, pentru că a plecat de la petrecere fără să-l anunțe ? Era nevoie ca ea să se scuze că l-a abandonat în casa gazdelor.

Și apoi, ce importanță are, în definitiv ! De ce să se frământa pentru niște fleacuri ? Oare nu stabiliseră că puteau dispune de libertate, după placul lor, fără a se sinchisi unul de celălalt ? Ce căsnicie ciudată aveau...

Ralph se afla lângă ea, foarte aproape, dar el părea că nu o vede, că nu-și dă seama de existența ei, într-atât părea de absent. Măcar dacă n-ar comite nebunia de a continua să-l iubească cu pasiune...

Casa era încă plină de invitați atunci când Mercedesul se opri în parcare a familiei Scheepers. Ralph aprinse plafoniera și se întoarse către Jo.

— Dumnezeule ! Rochia îți este plină de sânge ! exclamă el.

— Știu. Fără îndoială am face mai bine să ne întoarcem la fermă...

— Bine. Așteaptă-mă aici, mă duc să-ți iau mantoul și geanta.

Niciodată nu-l va înțelege, gândi Jo sprijinindu-și capul de spătar. Nici măcar un surâs nu luminase chipul soțului ei în timpul acestui schimb de cuvinte. Nici o expresie de tan-

drepte nu-i împlânzise privirea. Asprime și agresivitate ! Oare Ralph nu mai era capabil de-acum înainte decât de astfel de sentimente ? De ce atâta violență în persoana lui ?

Încă o dată, Jo admiră bolta cerească spuzită de stele. Ce mult i-ar fi plăcut să împărtășească acest moment magic împreună cu Ralph !...

* * *

Ralph ieșea din baie atunci când telefonul sună în hol.

— Răspund eu, spuse Jo.

Ea își așază peria pe masa de toaletă cu oglindă, ieși din cameră în grabă și alergă să ridice receptorul.

— Bună, Jo. Am socotit că ați fi bucuroasă să aflați vești despre rănit, zise Chris. Adineauri Eric a ieșit din sala de operație. Chirurgul afirmă că este în afară de pericol.

— Slavă Domnului ! Eram foarte neliniștită în privința lui. Îți mulțumesc că te-ai deranjat să mă suni.

— E cât se poate de firesc. Îmi pare rău că petrecerea s-a terminat atât de curând pentru voi !

— Nu vă faceți griji pentru asta.

— Apropo, voiam să vă întreb... Ralph v-a reproșat că l-ați părăsit ca să mă însoțiți ?

— Nu.

— S-a arătat un pic gelos, totuși !

— Deloc !

— Desigur mă crede inofensiv... Totuși, dacă ar ști ce simt atunci când mă aflu în prezența dumneavoastră...

Chris se porni să râdă zgomotos și Jo îl imită.

— Haide, Chris, să fim serioși ! Și somn ușor.

— Noapte bună, inimioară ! Vise plăcute.

Jo surâdea încă atunci când închise telefonul. Întorcându-se, îl zări pe Ralph care o privea atent din celălalt capăt al culoarului. Cu mâinile infundate în buzunarele halatului, părea foarte iritat.

— A fost Chris, explică Jo.

— Nu i-a ajuns că a flirtat cu tine toată seara ! Mai trebuia să-ți telefoneze și aici !

— Chris este un prieten, nimic mai mult. M-a sunat ca să-mi dea vești despre rănit. Eric se simte bine.

Cu mișcări de automat, Jo stinse lumina în hol și se îndreptă către dormitor. În clipa în care trecea prin dreptul lui, Ralph o apucă de încheieturile mâinilor și o forță să-l privească.

— Tare mult ți-ai dat silința să-l descurajezi pe așa-zisul tău prieten, pe când se arăta atât de insistent, la petrecere.

— Dar tu ? Păreai atât de interesat de discuția cu Lorin !

— Ești cumvă geloasă ?

— Refuz să-ți răspund. Și, oricum, discuția asta frizează ridicolul. Nu stabilisem împreună că fiecare e stăpân pe ceea ce face ?

— Nu uita că ești tot soția mea, Jo. Nu voi tolera să mă acoperi de ridicol afișându-te în public cu un alt bărbat.

— Află că nu l-am încurajat niciodată pe Chris să flirteze cu mine. Și chiar dacă ar fi așa, asta nu te privește...

— Fie că îți convine sau nu, asta mă privește.

— Dar cu ce drept ? Nu văd ce te îndreptățește să dispui de libertatea mea, în vreme ce tu profiți din plin de a ta.

— Iar eu nu văd ce mă reține să...

Ralph se întrerupse brusc. Îi dăduse drumul tinerei femei și ridică mâna, gata să lovească. Îngrozită, Jo făcu un pas înapoi. Dar soțul ei își recăpătase deja sângele rece. Făcând stânga-mprejur, el se îndepărta în direcția biroului său.

Mereu această violență pe care Jo nu știa cărui fapt s-o atribuie ! Lungită în pat, ea încerca să înțeleagă atitudinea lui Ralph. Nu declarase el că înțelegerea lor nu era decât o aparență ? Și uite că se arăta posesiv ! Toate astea nu aveau nici un sens. Doar dacă...

Jo se ridică și rămase neclintită, cu răsuflarea întretăiată : dacă Ralph se arăta gelos, asta însemna că ținea întrucâtva la ea ! Ipo-

teză respinsă deîndată ce fusese formulată. Un bărbat care se însurase cu o femeie numai pentru ca ea să-i dăruiască un moștenitor nu putea în nici un caz să fie gelos. Mai bine să doarmă decât să continue să-și închipuie astfel de absurdități. Cuibărindu-se în așternutul rece, Jo închise ochii și încercă să adoarmă.

O oră mai târziu, când Ralph intră în cameră, ea era încă trează. El se strecură în pat fără să aprindă veioza. Neclintită, abia îndrăznind să respire, Jo simți mirosul de mosc al corpului lui care se amesteca cu cel al tutunului blond și ea fremătă de dorință. Spera ca Ralph să nu se atingă de ea ! Spre marea ei ușurare, el îi întoarse spatele și adormi aproape îndată. La rândul ei, Jo nu întârzie să ațipească. Și să viseze.

Visul pe care îl avu Jo în noaptea aceea nu era nou pentru ea. Timp de săptămâni, el se manifestase aproape în fiecare noapte. Dar, de când se întorsese la Satanslaagte, era prima oară când acesta o hărțuia. Un vis îngrozitor... Mai întâi îi apărea acea scară. O scară pe care ea o știa bine și pe care o urca alergând. Jo voia să meargă și mai repede, dar mișcările sale erau împiedicate de o forță malefică. Urcare interminabilă către un obiectiv determinat : apartamentul lui Tony Ribeiro. În fine, ea împingea ușa, intra în atelierul prietenului său. Tony stătea în fotoliul său și ținea în

mâini o gitară pe care o mângâia cu duioşie. Întorcându-se spre Jo, cu un surâs trist, o întreba :

— Vrei să mă ajuţi, Jo ?

— Desigur, Tony, ştii prea bine.

În momentul acela, surâsul lui Tony se topi. O expresie de durere îi deforma chipul frumos. Într-un efort disperat, el întinse mâinile către Jo, implorându-i ajutorul. Atunci ea încercă să apuce acele biete mâini între ale sale, să le strângă, să le încălzească. Imposibil ! Misterioasa forţă a răului o paraliza.

— Nu mai este cazul, Jo ! murmură Tony. Nu pot continua aşa.

— Ba da, Tony ! Trebuie să continui. Trebuie să trăieşti ! Să trăieşti, nu înţelegi ?

Jo lupta pentru a se apropia de Tony, să-l strângă la piept, să-l îmbărbăteze. În momentul în care era să-l atingă, tânărul îşi lipea ţeava revolverului de tâmplă. Exista în ochii lui o expresie de reproş pe care ea nu o înţelegea dar care o tulbura profund. Apoi totul se schimba. În fotoliul cu rotile, în locul lui Tony, se afla Ralph. Ralph care o privea pe Jo, în adâncul ochilor, cu aceeaşi groaznică acuzaţie, Ralph care apăsa pe trăgaciul armei, Ralph care se încovoia. Se auzi atunci, succedând împuşcăturii, un urlet groaznic care s-ar fi crezut că provine din gâtleejul unui animal rănit.

Strigătul de groază ieşea încă de pe buzele sale când Jo se trezi. Sărind din somn în acelaşi timp cu ea, Ralph aprinse veioza. Aşezat pe pat, tremurând din toate încheieturile, cu fruntea acoperită de sudoare, Jo îl privea fără să pară a-l vedea. În mintea ei tulburată, visul şi realitatea se confundau. Bărbatul acesta care o privea atent, cu nelinişte, era o fiinţă în carne şi oase sau o fantomă ?

— Totul e-n regulă, Jo. Nu-i nimic, doar un vis urât !

Un vis ? Toate acestea n-au fost aşadar decât un groaznic coşmar ? O lacrimă se prelinse pe obrazul tinerei femei. Cu gingăşie, Ralph o atrase lângă el mângâindu-i părul.

— Gata... gata... s-a isprăvit, murmură el. Totul e bine, calmează-te...

Cât timp stătuse astfel, cuibărită în căldura braţelor lui Ralph ? Jo n-ar fi ştiut să spună. Dar când în fine liniştită, se îndepărtă de el, ea nu mai ştia ce să creadă. Bărbatul acesta tandru, delicat, care se pricepea atât de bine să-i redea încrederea în ea era acelaşi cu cel a cărui violenţă o terorizase acum câteva ore ?

— Mulţumesc, şopti ea.

Cu nesfârşite precauţii, Ralph o aşeză pe Jo în pat. Apoi se lungi lângă ea. Rămaseră astfel, nemişcaţi, tăcuţi, respirând în acelaşi ritm. Câteva minute trecură, apoi Ralph întrebă :

— Ai adesea asemenea coșmaruri ?

— Da.

— De când s-a sinucis prietenul tău, presupun. Îl visai când ai scos acel strigăt, nu-i așa ?

— Da...

— Dacă mi-ai povesti acel coșmar, asta ar putea să te liniștească.

— Îmi pare rău, eu... eu prefer să nu discut despre asta. Nu acum.

— Bine. Ascultă, niște lapte cald ți-ar prinde bine. Vrei să mă duc să-ți aduc un pahar ?

— Mulțumesc, Ralph, n-am nevoie de nimic, răspunse ea cuibărindu-se lângă el.

Să simtă căldura corpului lui Ralph, să-i respire parfumul, să se îmbete de gândul că el era în viață... iată tot ce își dorea Jo. Chiar și când Ralph stinse veioza, nici o teamă n-o mai asaltă pe tânăra femeie. Bine adăpostită în brațele soțului ei, ea gusta magia acestui moment privilegiat care o făcea să uite imaginile groaznice ale visului.

Deodată, ea își dori să mângâie acel corp care o încălzea, o proteja. Cu timiditate, îi atinse ușor talia lui Ralph, șoldurile lui. Apoi, cu o îndrăzneală care o ului, ea îi luă mâna și i-o conduse sub cămașa-i subțire, până la sân. Cum el nu îndrăznea să spere la o astfel de fericire, Ralph o privi pe tânăra femeie

cu un aer întrebător. De data asta, ea fu aceea care îl sărută. El răspunse cu patimă acestui sărut. Jo închise ochii, într-o așteptare chinuitoare. O durea inima de cât de tare i se zburcuma în piept. Nerăbdătoare, îl strânse la piept și mai tare...

Mai târziu, încolăcită de brațele lui Ralph, Jo avu impresia că nu părăsise nicicând Santslaagte. Uitase că Ralph o cumpărase pentru a-i dăruia un moștenitor. Bărbatul calculat și rece, lipsit de orice sentiment, redevenise iubitul minunat pe care îl cunoscuse ea altădată. Cuprinsă de o toropeală plăcută, ea se lăsă furată încet de somn.

— Ei bine, nu e asta ceva extraordinar ? întrebă deodată Ralph.

— Ce anume ? murmură Jo, pe jumătate adormită.

— Această pasiune stârnită de visul tău ! Ajung aproape să-mi doresc să ai coșmaruri cât mai des...

Cât cinism ! Cum de îndrăznea Ralph să strice acest moment de fericire ? Jignită, Jo se îndepărtă de el, se așeză și trase cearșaful până în dreptul bărbiei pentru a-și ascunde goliciunea. Nicicând ea nu se simțise atât de vulnerabilă în fața acestui bărbat care o disprețuia. Căci oare nu era o dovadă de dispreț rostirea unor vorbe atât de abominabile față de o femeie care tocmai i se abandonase fără rezervă ?

Nu, Ralph nu are să se schimbe. Ea nu trebuia să aștepte nimic din partea lui. Să nu spere nimic. Nici dragoste, nici o manifestare de tandrețe.

Dintr-o mișcare bruscă, ea dădu la o parte cearșaful care o acoperea și luă de pe jos cămașa de noapte care zăcea pe podea.

— Ai o piatră în loc de inimă, Ralph Andersen. Te deplâng.

Nici un răspuns în afară de un mic răs ironic. Un răs care o urmări pe Jo în baie, unde dădu frâu liber lacrimilor sale. Și ea care crezuse, în noaptea asta, că ținea la ea ! Ce incredibilă naivitate !

— Haide, Fritz, e vremea să ne înapoiem.

Căinele scoase un mic scheunat vesel și, topăind, își urmă stăpâna. Urcatul pe deal devenise un obicei pentru Jo. În dimineața aceea, tânăra femeie simțise nevoia să-și prelungească plimbarea ca să reflecteze la situația sa. Să se gândească la familia ei de la care nu avea vești. De la sosirea ei la Satanslaagte, Jo scrisese în fiecare săptămână mamei și fratelui ei. Dar nici un răspuns nu-i parvenise până azi. Totuși, Lavinia și Danny ar fi trebuit să înțeleagă că ea avea nevoie să știe dacă Ralph își respectase angajamentele. Tăcerea lor începea să devină neliniștitoare.

Adâncită în gândurile sale, Jo intră în bucătărie.

— Ah ! iată că v-ați întors, doamnă ! exclamă Elsie. Adineauri am dus ceaiul în salon. Aveți un musafir.

— Adevărat ? Cine e ?

— Domnul Chris, doamnă.

Chris Scheepers ? Pentru care motiv voia el s-o vadă ? Nu-i stătea în obicei fratelui lui Lorin să vină la Satanslaagte fără să fie invitat...

— Mulțumesc, Elsie.

Gânditoare, Jo se duse în salon unde îl găsi pe Chris stând în picioare lângă fereastră.

— Sper că nu v-am făcut să așteptați prea mult, spuse ea întinzându-i mâna.

— Să-mi petrec viața așteptându-vă ar însemna o bucurie pentru mine.

— Să nu vă mai aud niciodată zicând asemenea lucruri. Știu că nu vorbiți serios. Dar asemenea vorbe riscă să fie interpretate greșit. Luați loc, vă rog.

Chris se așează într-un fotoliu în fața lui Jo, dinaintea măsuței de marmură pe care Elsie așezase ceainicul și fursecurile.

— N-am intenția să vă pricinuiesc neajunsuri, Jo ! exclamă el. Glumele mele nu vă suferau altădată.

— Știu, dar azi lucrurile sunt diferite.

— Prin ce sunt diferite ?

Chris o privea cu intensitate. Și ea regretă că s-a grăbit cu vorba. Cu nici un preț ea nu voia să se lanseze în explicații complicate.

— Contrar dorinței dumneavoastră, nici ceaiului și nici fursecurilor nu le place să aștepte, spuse ea pe un ton lejer.

Politicos, Chris luă ceașca pe care ea i-o întinse.

— Nu mi-ați răspuns la întrebare, Jo. În ce măsură s-au schimbat relațiile dintre dumneavoastră și Ralph ?

— Nu doresc să discutăm despre asta.

— De ce ?

— Am spus și așa prea mult, Chris. Nu ar fi trebuit nicidecum să fac această remarcă. Mi-a scăpat. Iertați-mă, prefer să ne oprim aici.

— În cazul acesta, voi fi prezent întotdeauna pentru a vă asculta și a vă ajuta dacă aveți nevoie de mine.

— Mulțumesc din toată inima, Chris. Dar tot nu mi-ați spus cărui fapt datorez plăcerea vizitei dumneavoastră.

— Nimic special. Reveneam de la spital și am dorit să mă opresc la Satanslaagte în trecere.

— De la spital ? Starea lui Eric nu s-a agravat, sper ?

— Rănitul nostru se simte în putere, fiți sigură. Medicii cred că se va putea întoarce acasă chiar de mâine.

— E minunat !

— Dumneavoastră sunteți minunată ! Fără competența și stăpânirea de sine de care dispuneți, Eric n-ar mai fi fost poate în viață. El vă datorează mult ! Și noi toți, de altfel.

Complimentul o făcu să roșească pe Jo. Ce făcuse ea atât de nemaipomenit ? Oricine ar

fi urmat cursuri de prim-ajutor ar fi procedat la fel.

— Mai doriți un fursec ? întrebă ea pentru a-și ascunde stânjeneala.

— Vreți cu orice preț să mă împiedicați să vorbesc, sau poate aveți intenția să mă puneți la îngrășat ?

— Amândouă ! Serios, Chris, ați slăbit mult de când v-am văzut ultima dată. Ce s-a întâmplat ? Ați fost bolnav ?

Timp de câteva secunde, Chris tăcu. O imensă tristețe se zugrăvi pe chipul său. El se ridică, cu umerii gârboviți, întorcându-i spatele lui Jo.

— Anul trecut am întâlnit o tânără fată. Alice Montgomery. Urma să ne căsătorim. Ea se înapoia acasă la ea, în orașul George, pentru a-și petrece Crăciunul cu părinții. Dar a avut un accident...

Cu gâtul strâns de emoție, Jo întrebă :

— A... a murit ?

— Dacă ar fi murit, lucrurile ar fi fost mai ușoare pentru mine.

Vocea lui Chris se frânse. Când se întoarse către Jo, avea ochii scăldați în lacrimi.

— Alice nu a ieșit din comă. Iar medicii nu prea speră s-o vadă vreodată revenindu-și.

— Oh, Chris, îmi pare atât de rău, murmură Jo ridicându-se.

Ea se apropie de el și îi strânse mâinile cu putere înainte de a-l conduce încet spre fotoliul lui.

— Iertați-mă că am cedat emoției mele, Jo. Fiecare cu necazurile sale, știu. Nu am venit cu intenția de a vi le împărtăși pe ale mele.

— Poate, dar sunt fericită că v-ați destăinuit mie. După ani îndelungați petrecuți la spital să îngrijească de bolnavi, Jo știa să găsească cuvintele care calmau și îmblânzeau cele mai mari dureri. Deznădejdea familiilor față de o ființă scumpă intrată în comă nu-i era străină. Ea se strădui pe cât putu să-l îmbrăbăteze pe Chris și când, o jumătate de oră mai târziu, el își luă la revedere, surâdea.

Săptămâna trecu fără alt eveniment deosebit. Și fără vreo noutate din orașul Cap. Din ce în ce mai îngrijorată, Jo se hotărî să-i telefoneze mamei sale.

— Lavinia Harris la aparat.

— Alo, mamă ?

— Jo ? Tu ești, Jo ? Ce fericire să te aud ! Te-ai acomodat bine cu noua ta viață ?

— Perfect. Dar pe acasă, cum o mai duceți voi doi ? Ați primit scrisorile mele ?

— Da, Aveam intenția să-ți răspundem, dar... nu am avut timp.

Această ușoară ezitare din răspunsul mamei o alarmă pe Jo.

— Danny o duce bine ? Problemele sale financiare s-au rezolvat ?

— Da, da, totul e... totul e în ordine. Știi, nu mă pricep deloc la afaceri, dar Danny îmi zice că totul merge strună.

— Slavă Domnului ! Îmi făceam atât de multe griji.

În mod ciudat, mama sa, de obicei atât de guralivă, nu se arată prea vorbărească. Îi ascunde ceva ?

Așezând receptorul în furcă, Jo nu era liniștită ca înainte. Pentru a-și potoli spaima, ea se hotărî să-l sune pe fratele ei la birou.

— Alo, Jo ? Ce mai faci ? Te-ai adaptat bine la noua ta viață ?

— Mama mi-a pus adineauri aceeași întrebare ! Pentru numele lui Dumnezeu, poți să-mi explici de ce nu s-ar putea să mă obișnuiesc cu noua mea existență ?

— I-ai telefonat mamei ?

— Acum abia două minute. Mi s-a părut ciudată. Ca și cum mi-ar ascunde ceva.

— Ei nu, nici chiar așa ! Doar ce-ți închipui, Jo ?

— Spune-mi adevărul. Dacă s-a întâmplat ceva grav, vreau să aflu. Mama este bolnavă ?

— Te asigur că mama era perfect sănătoasă când am lăsat-o acasă în dimineața asta. Ascultă, am o întâlnire importantă peste câteva minute. Trebuie să te las. Te sărut. Cele bune lui Ralph.

Deja Danny închisese. Ca și cum nici el nu avea chef să-i vorbească. Pradă unei stări de rău crescânde, tânăra femeie ieși din casă. Să meargă, să respire aer proaspăt i-ar permite cu siguranță să gândească limpede...

Pașii o purtară până la fosta remiză vecină cu stâna. De câte ori trecuse ea prin dreptul acestei clădiri dărăpănate fără să-i acorde cea mai mică atenție ? Astăzi, îi veni să împingă ușa din lemn. Un miros de praf și mucegai o făcu să se frece la nas. Cu toate astea, înaintă, privind în jurul ei cu curiozitate. Peste tot se îngrămădeau lăzi goale, cutii de carton, țevi metalice ruginite, unelte deteriorate care se folosiseră cândva la fermă... Eliberat de toate aceste vechituri, localul ar fi putut adăposti cu ușurință pe puțin vreo douăzeci de persoane...

Deodată, o idee străbătu mintea tinerei femei : de ce să nu ocupe spațiul acesta în scopuri utile ? De exemplu, să găzduiască aici de două ori pe săptămână femeile care doreau să învețe să croșeteze ?

Jo ajunsese aici cu șirul gândurilor sale când un șoricel i se strecură printre picioare. La fel de surprins ca și ea, micuțul animal se duse să se ascundă sub o cutie, distrugând echilibrul fragil al cutiilor îngrămădite de-a lungul peretelui. Întreg eșafodajul se prăbuși, într-un nor de praf. Jo începu să strănute, să strănute atât de strașnic încât trebui să bată

în retragere ca să se ducă afară să respire o gură de aer curat. Chiar în momentul în care ajungea la uşă, o siluetă înaltă îi bară trecerea. Ralph !

De îndată inima lui Jo îi zvâcni în piept.

— Cauţi ceva ? Întrebă el.

— Nu... Tocmai mă gândeam...

— Te gândea ! Şi ce gândea atât de interesant ?

Ea ezită. Cum o să reacţioneze Ralph ? Nu risca el să se înfurie o dată în plus ? Cu atât mai rău ! După un ultim strănut, Jo îndrăzni să-şi privească soţul în faţă.

— La ce foloseşte remiza asta ? Întrebă ea.

— Ei bine, după cum poţi observa tu însăşi, nu foloseşte decât la a îngrămădi în ea vechiturile. De ce această întrebare ?

— Am din ce în ce mai multe eleve la cursurile melé de tricotat. Şi nu prea mai ştiu unde să le adun. Dacă tu ne-ai îngădui să ne instalăm aici, locul mi-ar părea ideal pentru acest gen de activitate...

Ralph nu răspunse. Cu privirea, el mătură spaţiul vast.

— Va trebui să întărim unele grinzi, să lărgim vreo două ferestre... Să vopsim pereţii şi lemnăria... Voi întreprinde cele necesare pentru ca lucrările să înceapă imediat. Peste o săptămână, o să fie gata. Şi vei putea să inaugurezi noua ta clasă.

Deja el se îndepărta.

— Ralph.

Jo îl reţinu de braţ. Apoi, pe negândite, ea se ridică în vârful picioarelor pentru a-l săruta.

— Mulţumesc, şopti ea.

Dar în loc s-o sărute şi el, Ralph se mulţumi să-i adreseze o privire rece.

— Nu regreti că nu trăieşti la oraş ? Întrebă el.

— Nu ! Deloc !

Acest „nu“ ţâşnise din gura ei cu o sinceritate care nu-i scăpă lui Ralph.

— În cazul acesta, de ce nu te-ai adaptat traiului de la Satanslaagte atunci când te-am luat de soţie, în urmă cu trei ani ?

„Din cauza mamei tale !“ vru să-i strige Jo. Dar nu pronunţă aceste cuvinte. Nu din laşitate. Ci doar pentru că ea ştia că adevărul era mult mai nuanţat. Nu avusese ea însăşi, propria-i parte de vină în eşecul primei lor căsătorii ? Dar nici ora, nici locul nu erau potrivite unui proces de conştiinţă...

— Eram prea tânără, pe atunci. Dar asta nu mai are nici o importanţă în prezent...

— Cred mai ales că îţi lipsea siguranţa de sine. Jo ridică din umeri. Ralph nu-i spunea ceva nou. Da, ea ar fi trebuit să lupte pentru a-şi impune drepturile de soţie, în loc să se închidă în sine. Rămânea de ştiut dacă o ati-

tudine mai hotărâtă din partea ei ar fi fost suficientă pentru a-și salva căsnicia...

— Crezi că dacă aş fi dat dovadă de mai multă autoritate, lucrurile s-ar fi schimbat ?

— Probabil că nu.

La aceste cuvinte, Ralph plecă. Jo îi auzi paşii îndepărtându-se spre stână. După o ultimă privire spre remiză, tânăra femeie ieşi închizând uşa în urma ei. Cu inima grea, frământând mii de gânduri care de care mai triste, o porni din nou către casă. Cinci săptămâni se scurseseră de la întoarcerea ei la Satanslaagte. Cinci săptămâni în timpul cărora ea încercase să se adapteze regulilor fixate de soţul ei. Uneori, cuplul lor semăna cu toate celelalte cupluri şi speranţa prindea viaţă în ea. Dar apoi, ca un făcut, Ralph strica totul. Ce demon îl împingea să se poarte aşa ? Cu ce păcătuiuse Jo ca să trebuiască să suporte asprimea şi agresivitatea soţului ei ? Aceste întrebări îşi vor găsi răspunsul odată şi-odată ?

Nu e nimic mai bun decât munca pentru a-ţi alunga spaimile. În timpul celor trei săptămâni care urmară, Jo avu atâta treabă, încât nu-i rămase nici un minut pentru a se gândi la frământările ei. După cum promisese Ralph, nu trebuiră mai mult de opt zile pentru a curăţa şi repara remiza. Amenajarea localului ceru o altă săptămână de lucru. Jo se ocupă de perdele şi eleele sale se îngrijiră de mobilier : scaune desperecheate, mese vechi recu-

perate de prin hambare... Curând, sala deveni funcţională, transformându-se de două ori pe săptămână într-un adevărat stup.

Câtă satisfacţie pentru Jo să le vadă pe aceste femei adunate aici, folosindu-se cu mai multă sau mai puţin măiestrie de croşetă şi bumbac în timp ce sporovăiau cu veselie ! Va veni ziua în care ele nu vor mai avea nevoie de sfaturile ei...

Dar, departe de a o necăji pe Jo, această perspectivă îi deschidea alte orizonturi. Deja, ea plănuia să transforme localul în clinică. Cu condiţia ca Ralph să accepte...

Judecând după zgomotul uneltelor şi forfota muncitorilor, lucrările din aripa rezervată lui Averil progresau. Dar ea nu mai ştia nimic despre asta. Ralph refuzase în mod categoric să răspundă întrebărilor ei în legătură cu acest subiect.

Alt eveniment important pe timpul acestor trei săptămâni : Jo primise o scrisoare de la mama ei, un mesaj afectuos, scris într-un stil vesel, foarte vioi. Totuşi, pentru un motiv neclar, departe de a o linişti pe tânăra femeie, scrisoarea Laviniei Harris îi întări temerile. I se ascundea ceva, era convinsă de asta. Ce se petrecea acasă ? Tânăra ar fi dat orice să afle. Dar locul ei era la Satanslaagte, lângă soţ. Nu avea ea un contract de onorat ?

Într-o dimineaţă, ea plecă de acasă mai devreme ca de obicei. Parfumul florilor de

câmp înmiresma aerul cald și mângâietor. Câtiva nori se adunau în depărtare, purtători ai ploii pe care fermierii o așteptau cu nerăbdare. Ajunsă în culmea dealului, Jo se minună încă o dată de frumusețea peisajului. Nu se mai sătura de această panoramă pe care ea o cunoștea totuși până în cele mai mici amănunte. Ochii ei se opriră asupra proprietății familiei Scheepers, la est de Satanslaagte, și îi veni în minte că n-o revăzuse pe Lorin în săptămânile din urmă. În schimb, ea îl întâlnise pe Chris din pură întâmplare ieșind dintr-un magazin în Beaufort West. El o invitase să ia ceaiul într-o cafenea și ea putuse să constate cât de mult era măcinat de supărare. Bietul Chris...

*
* *
*

În momentul în care era să se întoarcă cu fața de la soare, ceva îi reținu atenția. Foarte departe, la limita proprietății Andersenilor, aproape de o moară de vânt, un cal era priponit de trunchiul unei sălcii. Mijindu-și ochii, ea recunoscuse iapa lui Chris. Și alături, așezat pe marginea cisternei, fratele lui Lorin părea adormit. Ce comportament straniu pentru un bărbat prins de numeroase sarcini, ca toți fermierii din Karoo !

O presimțire rea o cuprinse pe Jo. Fără să piardă un minut, coborî dealul alergând. Pentru a pătrunde pe pășunile familiei Scheepers, trebuia să se cațere pe deasupra împrejmuirii de sârmă ghimpată. Nu se punea problema ca Fritz s-o însoțească ! Risca să se rănească.

— Hai, Fritz, du-te acasă, porunci ea câinelui.

Ca și cum ar fi înțeles, ciobănescul german țâșni înspre fermă. Cu precauție, Jo trecu piciorul peste împrejmuire, sărind cu suplete de cealaltă parte. Pradă unei mari neliniști, ea alergă până la moară. Chris, cu capul plecat, cu coatele așezate pe genunchi, lăsa să-i atârne mâinile între picioare. Era atitudinea unui om descurajat, copleșit de vreo mare nenorocire... Cu siguranță, el n-o auzise sosind pe Jo. O fracțiune de secundă, ea ezită. Avea ea dreptul să se amestece în gândurile intime ale prietenului ei ? Întrebarea asta ar fi trebuit să și-o pună adineauri, în loc să dea buzna. Acum, era prea târziu ca să mai dea înapoi !

— Chris ?

Când el ridică ochii, Jo se înspăimântă. Avea o privire deznădăjduită, înfățișarea răvășită, și părea să fi îmbătrânit cu zece ani în câteva zile.

— Mă aflu pe culmea dealului, reluă Jo. V-am zărit calul și am crezut că ceva nu era în regulă. Ce se întâmplă, Chris ?

— Au telefonat de la spital, azi-dimineață. Ea a murit, Jo. Alice a murit.

Vocea lui Chris fu înăbușită de un hohot de plâns.

— Oh, Chris ! Îmi pare atât de rău !

Jo înaintă spre el, îl luă lângă ea și îl legănă ca pe un copil.

— Dacă ați ști, Jo ! murmură el. În fiecare zi m-am rugat pentru ca momentul acesta să sosească. Credeam că ar fi mai ușor pentru mine ! Ce absurditate ! Acum că totul s-a terminat, sufăr ca un osândit.

— Timpul le vindecă pe toate. Durerea dumneavoastră va conțeni.

Cu fermitate, Chris se eliberă din îmbrățișarea lui Jo și schiță un surâs stânjenit.

— Vă creez o impresie proastă despre persoana mea, murmură el.

— Nu aveți de ce să vă scuzați că vă purtați ca o ființă omenească.

— În după-amiaza asta plec la George împreună cu mama. Trebuie să mă ocup de formalitățile funeraliilor. Părinții lui Alice trebuie să sunt prăbușiți sufletește...

El tăcu câteva clipe și Jo nu îndrăzni să rupă tăcerea. Deodată, Chris își ridică ochii și o privi pe tână femeie drept în față.

— Și pe urmă, când totul se va fi terminat, ce o să se întâmple cu mine ?

— Fiecare zi cu necazul ei, Chris, Spuneți mai bine că agonia lui Alice ar fi putut dura ani. Mulțumiți-i lui Dumnezeu că v-a cruțat de acest calvar și să știți că totdeauna munca vă face să uitați...

— Aveți dreptate, desigur. Nu o să-mi petrec viața stând și tânguindu-mă când sunt atâtea de făcut...

Cu pas greoi, el se îndreptă spre cal și, până să-l dezlege de pom, se întoarse spre Jo.

— Mulțumesc ! Mulțumesc pentru prietenia pe care mi-o dovediți.

Își surăseră cu tristețe, apoi Chris dădu pînteni iepei. Descumpănită de noutatea pe care o aflase, Jo își reluă drumul spre fermă. Ea ajunsese în dreptul portalului când zgomotul unui galop, în urma ei, o făcu să se întoarcă.

Ralph își lăsase pălăria pe ochi pentru a-i feri de soare, dar după înfățișarea maxilarelor lui crispate, rânjetul de pe buzele lui, se ghicea că era cuprins de mânie. Recunoscându-și stăpânul, Fritz se grăbi să-l întâmpine. După ce țopăi în jurul armăsarului negru, câinele alergă spre Jo. Ea îl mângâie în timp ce observa comportamentul lui Ralph.

— Când l-am văzut pe Fritz revenind acasă, am crezut că ai avut un accident, declară Ralph pe un ton aspru. M-am îngrijor

rat mult din cauza ta. Acum, înțeleg mai bine de ce ții atât de mult la plimbările tale matinale pe deal. Ce pretext viclean pentru a te întâlni cu Chris !

În oricare alt moment, o asemenea reflecție din partea soțului ei ar fi provocat furia lui Jo. Dar împrejurările o făcură să devină îngăduitoare. Cu calm, luă o atitudine mândră și îl privi fix pe Ralph.

— Alice Montgomery a murit azi-dimineață, declară ea. Mă pregăteam să mă înapoiez acasă când l-am zărit pe Chris stând sub un salcâm. Lenevia nu intră în obiceiurile sale. De aceea am crezut că s-a întâmplat ceva grav. Din nenorocire, nu mă înșelasem. El tocmai afluase vestea. L-am îmbărbătat cum am putut. Dacă tu ai fi fost în locul meu, n-ai fi procedat la fel ?

— Poate.... Sunt zile când nu mai știu prea bine ce hotărâri să iau.

— Dacă acesta este un mod de a-mi prezenta scuze, să știi că le accept.

Negăsind nimic altceva de adăugat, Jo vru să-și continue drumul. Dar Ralph o opri.

— Așteaptă, Jo.

Printre lacrimile care îi urcau în ochi, îl văzu pe Ralph aplecându-se spre ea. Îngăimând câteva vorbe de neînțeles, el o strânse cu putere în brațe și o sărută. Imediat, ea cedă, amețită de gingășia acelui sărut. Dar, cu multă blândețe, Ralph o îndepărtă.

— Pe curând, murmură el.

Fără să mai zăbovească, încălecă pe cal și îl struni în galop, urmărit de Fritz care încerca să se țină după el.

Jo îl urmări cu privirea pe Ralph până ce cal și călăreț deveniră un punct negru la orizont. Abia atunci, ea surâse. Nu, Ralph nu era insensibil. Adineauri avusese dovada. Rămânea de știut de ce se ascundea Ralph în spatele acestui zid de indiferență...

Vă recomandăm :

Daphne Clair – ADIO, ADORABILĂ
MINCINOASĂ

(Ed. CONI, colecția „EL și EA” nr. 48)

Clarissa, secretara unui impresar pregătește turneul muzical al cântărețului Ben Franklin pe care-l cunoscuse cu opt ani în urmă pe când era încă o adolescentă. Acesta fiind amenințat cu moartea, trebuie să se refugieze împreună cu ea la o fermă retrasă. Relația dintre Clarissa și Ben va fi oare numai strict profesională ?

7.

— Mama sosește sâmbăta viitoare, anunță Ralph.

Această frază scurtă, în aparență inofensivă, îi provocă lui Jo un sentiment de panică. Ea nu se grăbi totuși să-și scoată cerceii înainte să întrebe, pe un ton care se voia indiferent :

— Intenționezi să te duci s-o aștepți la aeroportul din Cap ?

— Nu, îl voi trimite pe Stan s-o întâmpine.

Ralph, care tocmai făcuse duș, purta în jurul șoldurilor un prosop de baie alb. Cu calm, el se întinse pe pat, cu spatele rezemat de pernă, cu mâinile sprijinite sub ceafă. Urma să evoce el în sfârșit problema apartamentului pe care îl pregătea, în secret, pentru mama sa ?

Nu, nimic ! Nici un cuvânt ! Totuși ocazia se ivise. Tot acest mister în jurul unui fapt atât de banal ca lucrările de extindere a unei case devenea de-a dreptul agasant. Într-un fel

sau într-altul, îl va obliga să vorbească, gândi Jo punându-și cămașa de noapte.

— Mă duc să văd dacă totul este în ordine în camera ei, declară ea cu inocență.

— Inutil. Mama va locui de-acum înaintea în apartamentul pe care l-am amenajat în cealaltă aripă a fermei. Totul va fi terminat în ajunul sosirii sale.

— Sunt încântată s-o aflu ! De ce nu m-ai ținut la curent cu proiectele tale ?

— Ce te interesează asta ?

— Sunt soția ta, nu ? Mi se pare că am dreptul să știu ce se petrece în casa asta ! De ce nu va locui mama ta împreună cu noi ?

— Lucrurile vor decurge mai simplu astfel.

— Mai simplu pentru cine ?

— Pentru mama și pentru mine.

— Dar cine a luat hotărârea aceasta ?

— Eu.

El aproape că strigase și Jo înțelese că nu mai trebuia să pună alte întrebări. Păcat ! Era mai bine să-și lase curiozitatea nesatisfăcută decât să reaprindă în Ralph o flacără de violență care ar fi stricat seara. Resemnătă, ea îi întoarse spatele.

— Nu înțeleg de ce te încăpățânezi să-ți pui cămașa de noapte, murmură el. Știi totuși că, peste câteva minute, o să te dezbrac de ea...

— Încerc să-mi ocrotesc bruma de demnitate care îmi rămâne, replică ea cu răceală.

El se apropie de ea și punându-și mâinile pe umerii ei, îi masă cu blândețe ceafa.

— Chestia asta vaporosă mărește misterul corpului tău, sunt de acord cu asta. Să te dezbrac de veșminte îmi sporește plăcerea, și asta îmi e pe plac. Dar ceea ce găsesc că e și mai excitant încă, este să privesc o femeie dezbrăcându-se.

— Lasă-mă !

— Fă-mi plăcerea și dezbracă-te, Jo !

— Dacă îți închipui că o să mă dau în spectacol în fața ta, te înșeli.

— Dezbracă-te, Jo ! Sau preferi să te dezbrac eu ?

Instinctiv, Jo își încrucișă mâinile pe piept pentru a-și proteja cămașa din mătase mov, o adevărată minunăție cumpărată din Cap când încă mai lucra și care o costase o mică avere. Cum să iasă din situația asta ? Susținându-și cauza, poate...

— De când te cunosc, nu prea mi-ai lăsat posibilitatea să aleg, Ralph.

— Ei bine, acum, te poți hotărî să-ți cruți cămașa de noapte sau să-ți cumpăr una nouă.

— Urăsc risipa.

— Atunci dezbracă-te.

Dumnezeule ! De ce îi impunea el această nouă încercare ? Oare Jo nu se sacrificase destul pentru familia sa, pentru soțul său ? Măcar de-ar fi putut să dispară din cameră, chiar în acea clipă, să se evapore, și să nu-și mai

recapete vreodată înfățișarea omenească... Să dea uitării acest corp de femeie care trezea poftele unui bărbat ticălos și fără scrupule...

Printr-o ușoară zgâlțâială insistentă, Ralph îi aminti lui Jo ce aștepta de la ea. Încet, încercând să-și stăpânească tremuraturul degetelor, tânăra femeie începu să-și descheie nasturașii de sidef ai cămășii de noapte.

Ca hipnotizat, Ralph o privea dezbrăcându-se. Ochii lui, scânteind de un foc pătimas, urmăreau mișcările lente ale brațelor lui Jo, ale mâinilor ei care îi dădeau la iveală pielea bronzată, formele delicate.

— Vino, murmură el cu voce răgușită.

Sub influența propriei sale dorințe, ea se abandonă fără rezervă. Fremătând de mângâieri, împreunându-se cu el... Jo nu năzuia decât la contopirea trupurilor lor.

— Ești atât de frumoasă, Jo! Totdeauna voi fi însetat de frumusețea ta.

Făcură dragoste cu o patimă sălbatică, aproape disperată. Unduindu-și corpurile în același ritm, atinseră desăvârșirea plăcerii lor. Moleșită lângă Ralph, Jo rămase cu ochii deschiși în întuneric. Fără ca ea să înțeleagă de ce, o tristețe inexprimabilă îi strângea inima. Totuși, dragostea cu Ralph îi adusese întotdeauna satisfacție... Dar în astă-seară, avea impresia că ea și Ralph cedaseră dorinței lor pentru ultima dată. Să fie vorba de o preves-

tire sau de o simplă indispoziție cauzată de vestea sosirii iminente a lui Averil Andersen? Cum putea ști?

— Ralph! Dormi?

— Acum, nu.

— Doar n-ai s-o obligi pe mama ta să locuiască în acel apartament, din celălalt capăt al fermei, totuși!

— Nu te neliniști. Totul e aranjat.

Pentru a-i da de înțeles că discuția era închisă, Ralph îi întoarse spatele.

— Nu poți face asta, Ralph.

Dintr-un salt, el se ridică și aprinse veioza.

— Dar de ce să n-o pot face?

— Ferma aparține mamei tale. Ea a locuit aici înainte ca tu să vii pe lume.

— Nu o alung pe mama din casa ei. Îi dau posibilitatea să trăiască laolaltă cu noi păstrându-și independența. Iar tu, Jo, cu ce drept îmi contesti hotărârea?

— Nu contest absolut nimic. Numai că, îți aminteam că avem anumite îndatoriri față de părinții noștri.

— Nu mai sunt un băiețel care să primească lecții. Contrar a ceea ce crezi, am reflectat înainte de a acționa. Să știi asta, Joceline, o dată pentru totdeauna!

Din nou Ralph îi spunea Joceline! Ceea ce nu mirosea a bine deloc... Oare n-ar fi cel mai înțelept să pună punct discuției?

Când soțul ei stinse lampa, Jo încercă să doarmă. Dar mii de gânduri i se învălmășeau în minte. Ralph și Averil Andersen... Fiul și mama... Averil, autoritară, trufașă, luptase mereu pentru a-și menține autoritatea într-o casă pe care o considera ca pe regatul ei. Ce o determinase să capituleze? Dar Ralph? Cum de reușise să-și convingă mama să se retragă în acea locuință mică?

Plictisită că nu găsește nici un răspuns întrebărilor sale, tânăra femeie începu să recite în gând un poem, așteptând ca somnul s-o cuprindă.

*
* *
*

Dacă Ralph nu se grăbea să repare pompa și să se întoarcă acasă, Jo va fi singură pentru a o întâmpina pe Averil Andersen... Perspectiva aceasta îi dădea fiori reci tinerei femei. Toată săptămâna, nu încetase să se gândească cu spaimă la clipa când mama lui Ralph va trece de poarta fermei din Satanslaagte. La apropierea acestei clipe fatidice, neliniștea ei atinge un grad insuportabil și Jo nu mai reușea să se concentreze asupra nici unei munci. Chiar și azi, lucrul de mână pe care îl adusese pe terasă în speranța de a se calma îi scăpase jos.

Totuși, aceleași întrebări se învălmășeau în capul ei: Cum urma să reacționeze Averil? Cu răceală și curtoazie, sau va declanșa ostilitățile?

Un nor de praf pe drum anunță sosirea mașinii care o aducea pe Averil Andersen. Îndată, Jo se duse să dea ordine lui Elsie pentru ca aceasta să prepare ceaiul și să aducă tava în salon. La înapoierea pe terasă, tânăra femeie scrută vasta întindere a pășunilor pentru a încerca să-l zărească pe Ralph. Zadarnic! Unde se afla? Dumnezeu! Doar n-o părăsea într-un asemenea moment?

Câteva secunde se scurseră, interminabile, înainte ca Mercedesul să se oprească în fața casei. Stan se dădu jos de la volan pentru a se duce să deschidă portiera lui Averil. Și Ralph tot nu sosea!

Adunându-și întreg curajul, tânăra femeie coborî treptele pentru a ieși în întâmpinarea mamei soacre.

Averil Andersen era înaltă și remarcabil de zveltă pentru o femeie de șaizeci și opt de ani. Ea purta cu multă distincție o foarte frumoasă rochie bleu iar la gât, colierul său preferat de perle. Părul ei scurt, coafat cu aceeași eleganță ca altădată, albise. Exceptând acest detaliu, mama lui Ralph nu se schimbaseră.

— Bine ați venit, doamnă Andersen.

Averil o privi amănunțit pe tânăra femeie cu o privire lipsită de căldură și strânse mâna care i se întindea.

— Trebuie să fiți obosită, reluă Jo.

— Mai ales călătoria cu mașina de la Cap până aici a fost istovitoare.

Sprijinită de brațul năurii, Averil urcă treptele ce conduceau spre casă. Elsie, care aștepta în hol, o salută pe stăpâna proprietății și schimbă câteva cuvinte cu ea înainte să se înapoieze la bucătărie. Pradă unei nervozități crescânde, Jo o conduse pe soacră în salon. Aici, Averil se lăsă moale într-un fotoliu, cu un suspin de ușurare. Cu privirea-i vie, pătrunzătoare, atât de asemănătoare celei a lui Ralph, ea inspectă cu rapiditate încăperea. Oare ce o să creadă despre schimbările aduse decorului și mobilierului? Încordată, Jo aștepta o reacție, un comentariu sever.

— Unde e Ralph? întrebă deodată Averil.

Întrebare la care lui Jo i-ar fi fost greu să răspundă.

— N-o să întârzie să sosească, spuse ea pe un ton detașat. Până atunci, o să începem să luăm ceaiul.

Averil acceptă ceașca pe care i-o oferea Jo și luă un biscuit. Pentru prima oară de la soșirea sa, ea consimți să suradă.

— O! prăjiturile mele preferate! exclamă ea. Sunt fericită că Elsie nu a uitat de micile mele preferințe.

— Elsie a avut mult de lucru în dimineața asta. Eu am pregătit biscuiții.

Surâsul lui Averil se topi instantaneu.

— Ia te uită! Nu știam că aveți talente de bucătăreasă...

Jo prefera să nu ia în seamă remarcă. Aruncând o privire pe fereastră, îl văzu sosind pe Ralph. Slavă Domnului!

— Bună, mamă, spuse el intrând.

— Ralph!

Cu fața ridicată spre fiul ei, Averil îl mânca din ochi. Era ceva patetic în atitudinea acestei mame așteptând un gest de tandrețe... Ralph se mulțumi s-o sărute repede pe frunte, apoi se duse să se așeze pe canapea, lângă soția lui. Jo nu-și credea ochilor. Cum se întâmpla ca soțul ei, odinioară atât de curtenitor față de mama lui, putea să se arate atât de rece și distant astăzi?

— Arăți superb, mamă, declară el.

— Mulțumită ție! Dacă nu m-ai fi sfătuit să plec în vizită la sora mea, n-aș fi părăsit nicicând Satanslaagte. Nu regret că am făcut călătoria asta. Dar, ca să fiu cinstită, trebuie să mărturisesc că sunt foarte bucuroasă să-mi regăsesc ferma.

Întrebată de Ralph, Averil povesti despre șederea ei în Marea Britanie. Ea vizitase multe locuri pitorești, întâlnise oameni fermecători. În definitiv, se întorcea cu amintiri plăcute.

Totuși, sub aparenta seninătate a vorbelor schimbate între mamă și fiu, Jo nu întârzie să discearnă semne de tensiune. Ea își aminti atunci de cearta dintre Ralph și Averil de anul trecut, și despre care îi pomenise Elsie. Faimoasa dispută în urma căreia Ralph dispăruse timp de mai multe zile...

— Apartamentul meu e pregătit ? întrebă deodată Averil.

— Da. Ți-am îndeplinit ordinele. Vei găsi totul exact cum ți-ai dorit.

Ajutându-și mama să se ridice, Ralph adăugă :

— O să-ți arăt...

Nesțiind ce atitudine să adopte, Jo se ridicase, gata să-i însoțească. Oare Ralph intuise cât de mult se temea soția sa de clipa asta, sau își dorea să împartă câteva momente de singurătate cu mama sa ? Și totuși, printr-un gest al mâinii, el îi dădu de înțeles lui Jo că trebuia să rămână în salon. Fapt pe care ea îl acceptă cu plăcere și cu o reală ușurare.

După-amiaza se apropia de sfârșit. Soarele asfințea încet. Aflată în picioare lângă fereastră, Jo privea umbra copacilor înalți așternându-se încetul cu încetul peste răzoarele de la baza terasei. După aceste zile lungi petrecute în spaimă, închipuindu-și reîntâlnirea cu Averil Andersen, tânăra femeie se simțea nefiresc de calmă. Întâlnirea atât de temută se desfășurase mult mai simplu decât prevăzuse.

În schimb, Jo nu-și explica schimbarea intervenită în relațiile dintre Ralph și mama lui. Altădată, Averil exercita o influență extraordinară asupra fiului ei. Astăzi, rolurile păreau inversate. Ce întâmplare provocase această schimbare bruscă de atitudine ?

Ralph nu întârzie să revină. Îndată ce îl auzi intrând, Jo se întoarse spre el.

— Totul e în regulă ? întrebă ea.

— Mama e pe punctul de a-și despacheta bagajele. Apoi, va avea nevoie să se odihnească un pic înainte de cină.

Cu un surâs ironic, el adăugă :

— De ce erai atât de îngrijorată, adineauri ?

— Despre ce vorbești ? Nu eram deloc neliniștită.

Jo mințise cu un aplomb care o uimi și pe ea. Apropiindu-se de ea, Ralph îi strecură un deget sub bărbie și o obligă să ridice capul pentru a o privi.

— Nu știu dacă ți-a spus cineva dar tu ai, în colțul gurii, un mic mușchi care tremură de fiecare dată când ești îngrijorată sau energizată și care nu a încetat să tresară ziua întreagă.

— Ei bine, eu... E din cauza apartamentului pe care l-ai amenajat pentru mama ta. Într-un anumit fel, a fost alungată din casa ei și mă simt vinovată de această situație.

— Nu ai nimic să-ți reproșezi. Inițiativa asta îmi aparține numai mie. Și nici un moment mama nu i s-a opus.

— Măcar i-ai dat posibilitatea să aleagă ?

— I-am făcut sugestia. Ea putea s-o refuze.

Ralph luase una din pipele sale de pe șemineu și o umplu cu gesturi minuțioase. Părea să fi uitat de discuția lor...

— Nu înțeleg totuși de ce ai simțit nevoia de a-ți exila mama în celălalt capăt al casei, spuse ea.

— Am avut motivele mele. Și nu doresc să vorbesc despre asta în clipa de față.

— N-aș avea cumva dreptul la o explicație ?

— De ajuns, acum ! Discuția este închisă. M-ai înțeles bine, Joceline ?

Aceste ultime cuvinte pronunțate cu o mânie abia reținută semănau cu un avertisment. Simțind furtuna apropiindu-se, Jo socoti că e mai bine să se lase păgubașă.

— Cu siguranță, murmură ea.

Pe neașteptate, podeaua păru că se prăbușește cu ea și mobila începu să se clatine într-un mod nefiresc. „Am să leșin !” gândi Jo. Momentul nu prea era potrivit pentru a-i oferi lui Ralph spectacolul slăbiciunii sale. Din fericire, el nu întârzie să părăsească salonul. Abia atunci ea se lăsă moale într-un fotoliu.

Ea aștepta un copil, era sigură de asta în prezent. Acea întârziere suspectă, grefurile matinale din ultimele zile, amețelile de care suferise în repetate rânduri și acum, leșinul acesta... Nu mai încăpea îndoială, era însărcinată ! Totuși, Jo hotărî să nu spună nimic despre sarcină decât după ce ar avea confirmarea din partea medicului.

Averil avea o înfățișare odihnită atunci când sosi la masă pentru cină. În nici un moment, ea nu manifestă ostilitate față de nora sa. O ignoră, pur și simplu. Fiecare din cuvintele sale păreau a se adresa numai lui Ralph. Ei, și ! ? A rămâne în afara unei conversații oferă cel puțin avantajul de a-i putea observa pe ceilalți. Încă o dată, Jo constată cât de mult se schimbaseră raporturile dintre Averil și fiul ei. Dar de ce ?

Elsie servi cafeaua în salon. Era în jur de ora 9 atunci când Averil se ridică pentru a se înapoia în apartamentul său. Puțin timp după aceea, ea reveni cu o cutie mare de formă pătrată, ambalată în hârtie cu dungi bleu și argintii, pe care o așeză pe masa joasă.

— Cadoul vostru de nuntă, spuse ea. L-am cumpărat de la Waterford, în Irlanda.

Ralph nu pronunță nici măcar un cuvânt de mulțumire și nu făcu nici un gest pentru a lua cadoul. Din ce în ce mai stânjenită, Jo nu mai știa ce atitudine să ia.

Nemaiputând suporta, ea întrebă :

— Pot să-l deschid ?

Drept singur răspuns, Averil înclină capul, fără ca aerul ei trufaș să trădeze ceva din gândurile sale.

— Ce minunăție !

Exclamația tăsnise din gura lui Jo cu spontaneitate, pe când dădea la iveală, fixat într-o cutie acoperită cu catifea, cel mai frumos obiect pe care îl văzuse vreodată : o vază splendidă din cristal, adevărată operă de artă. Cu precauție, ea o ridică pentru a fi admirată de Ralph.

— E foarte draguț că te-ai gândit la noi, murmură Ralph, fără tragere de inimă.

Cum de se putea purta el în felul acesta ? Jo era revoltată și întristată de înfățișarea necăjită a lui Averil Andersen. Nu merita ea mai mult decât aceste cuvinte banale și această politețe reținută ?

Reașezând vaza pe masă, Jo se ridică.

— Mulțumesc ! Vă mulțumesc mult pentru splendidul cadou, doamna Andersen ! După care, se duse s-o sărute pe obraji cu căldură pe bătrâna doamnă.

— Sunt fericită că vă place. E timpul să mă duc la culcare, acum. Noapte bună !

Averil se mulțumi să suradă, dar în ochii ei se citea o tristețe imensă, vecină cu disparea. Văzând-o plecând, adusă de spate, îm-

bătrânită dintr-odată, Jo își simți inima strângându-se. Și Ralph care stătea tolănit în fotoliu, indiferent la suferința evidentă a mamei sale !

Cedând revoltei care mocnea în ea, Jo se întoarse spre soțul ei :

— Știam că te-ai schimbat. Dar nu până într-atât ! Totuși, continui să cred că în realitate, ești un om cu suflet. De aceea, te rog, Ralph, revino-ți în fire înainte să fie prea târziu.

În graba mare, Jo părăsi încăperea, trântind ușa în urma ei. Cu mers nervos, se înapoie în cameră și aici se trânti în pat, gata să plângă.

*
* *

A doua zi după-amiază, ea reflecta stând în fotoliu, pe terasă, când Elsie veni să aducă o tavă cu ceai și biscuiți. Fusesse foarte cald ziua întreagă, atât de cald încât s-ar fi crezut că este vară. Jo începuse să croșeteze dar munca asta nu reușea s-o absoarbă cu adevărat. Fără încetare, gândurile sale reveneau la relațiile stranie pe care Ralph le întreținea cu mama sa. În timpul prânzului, Averil Andersen și fiul ei nu schimbaseră practic nici un cuvânt. Jo se străduise să destindă atmosfera dar foarte curând se resemnase și ea, tă-

când. La sfârșitul prânzului, Averil se înapoie în apartamentul ei și Ralph pleacă din nou, Dumnezeu știe unde. Jo nu-i mai revăzu.

Deodată, zumzetul unui motor tulbură liniștea. Un BMW alb pe care Jo îl recunoșcu numaidecât se opri sub ulmul cel mare din curte și Lorin coborî din el. Îndată, Jo se ridică pentru a o întâmpina pe vizitatoare, cu un surâs crispat pe buze. Lorin era chiar ultima persoană pe care avea chef s-o vadă astăzi! În definitiv Averil și Lorin se coalizaseră, în trecut, împotriva ei... Dacă totul avea să reînceapă, viața la Satanslaagte urma să devină un adevărat iad... Dar de data asta, Jo era hotărâtă să nu mai joace rolul victimei.

— Bună, Lorin!

— Nu pe dumneavoastră am venit să vă văd.

Împingând-o pe Jo, căreia nu-i acordă nici măcar o privire, tânăra femeie se îndreptă spre intrare.

— Lorin!

Niciodată Jo nu s-ar fi crezut în stare să interpeleze pe cineva pe un ton atât de autoritar și atât de glacial.

Musafira se opri în loc și o cercetă cu atenție, uluită.

— Nu ați venit să-mi faceți o vizită, fie! reluă Jo. Nu m-am îndoit nicicând de asta. Dar vă reamintesc că aici sunteți în casa mea.

De aceea, atât cât voi fi în casa asta, nu voi accepta să vă purtați necuviincios.

— Casa asta nu va fi niciodată a dumneavoastră. Pentru că nu aparțineți acestui ținut. Nu sunteți decât o venetică și așa veți rămâne!

— Vă înșelați, Lorin. Străină sunteți dumneavoastră! Și vă interzic să mai călcați pe aici, prin Satanslaagte, atâta timp cât n-o să vă deprindeți cu bunele maniere.

— Iar eu, vă interzic să-mi vorbiți pe tonul acesta! Drept cine mă luați?

Jo se pregătea să riposteze, când o voce gravă se făcu auzită în spatele ei.

— Jo este soția mea, Lorin!

Cu o mișcare simultană, cele două tinere femei se întoarseră. La celălalt capăt al terasei, se arătă Ralph. Încet, înaintă către ele.

— Jo este soția mea, repetă el. Sunt de acord cu fiecare din cuvintele sale. Să nu uitați nicicând, Lorin. Atâta timp cât nu veți fi capabilă să vă purtați cum trebuie față de ea, mai ales în propria ei casă, e inutil să mai treceți pe aici.

Lorin părea buimacă de uluială. Apoi o expresie de ură adâncă îi străbătu privirea și făcu stânga-mprejur. Când BMW-ul dispăru într-un nor de praf, Jo îndrăzni, în fine, să ridice ochii spre soțul ei.

— Îți mulțumesc că mi-ai luat apărarea, Ralph, murmură ea.

Când să-i răspundă, Averil apăru pe terasă.

— Nu cumva era vocea lui Lorin cea pe care am auzit-o adineauri ? întrebă ea.

— Într-adevăr, mamă, a fost Lorin, răspunse Ralph.

Printr-un semn, el își invită mama și soția să ia loc. Adresându-se lui Jo de data asta, Averil reluă :

— De ce n-a rămas să ia ceaiul cu noi ?

— I-am spus lui Lorin să nu mai dea pe aici decât atunci când va ști să se poarte civilizat cu soția mea, răspunse Ralph pe un ton aspru.

— Vai !

Ce ascundea acest tipăt ? Jo nu avea nici cea mai mică idee.

— Doriți să vă servesc cu ceai, doamnă Andersen ? întrebă ea.

— Da, vă rog.

Mereu acest ton deferent pe care Jo îl dețesta ! Totuși, ea trebuia să admită că ceva anume se schimbase în comportamentul lui Averil. Și că, în mod ciudat, ea începea să simtă ceva ce aducea a afecțiune față de bătrâna doamnă.

Jo presimțea deja. Iar laboranta tocmai îi confirmase : era însărcinată. Copleșită, tânăra femeie se lăsă moale într-un fotoliu. Cum va reacționa Ralph aflând că îi purta în pânțec copilul, copilul pe care și-l dorea el ? Dacă totul se petrecea cu bine, copilul se va naște în iarna anului următor. Și pe urmă ? Odată ce își va fi îndeplinit partea ei de contract, ce se va întâmpla ? Va fi dată uitării într-un colț, ca un obiect devenit inutil ? I se va interzice să se îngrijească de copil ?

Foarte iute, Jo alungă acest gând insuportabil. Puțin mai târziu în acea după-amiază, ea se duse în salonul în care Elsie servise ceaiul. Averil Andersen se afla deja acolo. Abia se așeză Jo lângă mama soacră, că se auzi un cal sosind în galop în curtea fermei. Cele două femei schimbă o privire îngrijorată.

— Ce se întâmplă ? se interesă Averil.

Întrebare la care Elsie veni să aducă răspunsul, două minute mai târziu.

— E Stan, doamnă, explică ea adresându-se lui Jo. Spune că Klara a simțit primele dureri ale nașterii și că moașa este imobilizată la pat de o bronșită. Stan este foarte îngrijorat, căci nu știe dacă Klara va apuca să ajungă la spital. El a întrebat dacă puteți veni să-l ajutați.

Chiar de la primele vorbe, Jo își lăsase ceasca pe tavă și se ridicase.

— Elsie, spuneți-i lui Stan să se întoarcă la soție. Voi fi acasă la el peste câteva minute.

Elsie nu așteptă să i se spună de două ori. Îndată ce ea ieșise, Jo se scuză față de soacră și se duse să-și caute trusa medicală. Ea se pregătea să lase când, răzgândindu-se pe neașteptate, se întoarse din drum și intră în salon.

— Dacă nu mă întorc până la cină, ați putea, vă rog, să-i explicați situația lui Ralph, doamnă Andersen?

— Firește... Cred totuși că ar fi mai înțelept să nu interveniți într-o treabă pentru care nu aveți nici o competență. Încercați mai curând să-l convingeți pe Stan să-și ducă soția la spital.

Câtă lipsă de încredere! Remarca asta o enervă pe Jo dar tânăra femeie izbuti să-și păstreze calmul.

— Am asistat la câteva nașteri, doamnă Andersen. Asta face parte din meseria mea. După ce o voi examina pe Klara, voi ști cu

exactitate dacă trebuie sau nu să rămână acasă.

Averil nu insistă, desigur descumpănită de fermitatea neobișnuită de care dădea dovadă nora sa, și Jo părăsi încăperea. La câțiva kilometri de locul acela urma să se nască un copil. Iată ce era cu adevărat important. Fără să piardă o secundă, Jo se aruncă în mașină.

Abia trecu de hotarul proprietății, că furtuna care amenința încă de dimineață, izbucni. Picături mari se zdrobeau de parbrizul mașinii. La orizont, fulgerele brăzdau un cer negru ca smoala. Atunci când Jo sosi în fața casei lui Stan, vântul se dezlănțui și un tunet violent o făcu să tresară pe când cobora din mașină. Calul lui Stan, pe care stăpânul său îl legase în ogradă, începu să necheze de teamă. Furtuna amenința să fie teribilă... Jo începu să alerge spre intrarea în casă.

Interiorul cochet și confortabil îi apărură ca un adevărat port liniștit față de torentul de ploaie și de foc ce se revărsa din cer. Totuși, liniștea acestui loc era doar aparentă. Plânsete și gemete înăbușite se făceau auzite din cameră. Lucrurile se complicasera pentru soția lui Stan? Fremătând de teamă, Jo pătrunse în încăpere.

Întinsă pe pat, cu fruntea șiroind de sudoare, Klara își mușca buzele pentru a-și înăbuși strigătele. La căpătâiul ei, Stan o ținea de mână, vădit tulburat. Îndată ce o zări pe Jo,

se destinsese totuși un pic și schiță un ușor surâs.

— Trebuie s-o examinez pe soția dumneavoastră, zise Jo. În acest timp n-ați putea să vă puneți calul la adăpost? Bietul animal pare de-a dreptul innebunit de spaimă.

Cu supunere, Stan se ridică. Înainte să iasă, aruncă o privire blândă spre soția sa.

— Mă întorc imediat, scumpa mea. Nu te neliniști, totul o să fie bine.

Cu toată suferința ei, Klara reuși să surâdă.

— Mulțumesc că ați venit, doamnă, murmură ea. Nu vreau să mă duc la spital. Ajutați-mă, vă rog. Mi-aș dori atât de mult ca bebelușul meu să se nască acasă...

— O să vă examinez, Klara. Dacă nu descopăr ceva anormal, nașterea va avea loc acasă. Acum întindeți-vă.

Jo se pregăti să palpeze pântecul rotunjit al Klarei.

— E un bebeluș dolofan, anunță Jo câteva minute mai târziu. Dar va trebui să mai aveți răbdare.

Un surâs larg luminează chipul Klarei. Complet liniștită, ea începu să se confeseze. Cum Stan și ea nu-și doreau să mai aibă alți copii, ei sperau ca acesta să fie băiat. Astăzi, Violet, fiica lui Elsie, le luase în grija ei pe cele trei fetițe și stabiliseră ca acestea să-și petreacă

noaptea acolo. Un geamăt lung de durere puse capăt destăinuirilor Klarei.

— Liniștiți-vă! Inspirați adânc, spuse Jo. Așa! Acum, expirați încet, pe gură.

O ușă pocni undeva, în spatele casei. După o clipă, Stan intră în cameră.

— Cum se simte? o întrebă el pe Jo.

— Mai trebuie așteptat încă vreo două ore, dar totul se prezintă normal. Puteți rămâne, dacă doriți.

Stan își întrebă din priviri soția și ea consimți.

— Mulțumesc, murmură el. Ar fi prima oară când aș asista la nașterea unuia dintre copiii mei. Până acum, moașa s-a opus mereu la asta.

Chiar la ora 19 și 15 minute, în seara aceea, bebelușul Klarei veni pe lume, salutat de tuncete și de urlătele vântului.

— E băiat! izbucni Stan, nebun de bucurie. Înțelegeți, Klara? Avem un băiat.

— Să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru imensa lui bunătate, murmură Klara întinzând brațele pentru a-și ține copilul la piept.

Cu lacrimi în ochi, Jo privea scena cu înduioșare. Ea se gândi atunci la mica ființă pe care o purta în ea și care în curând va vedea de asemenea lumina zilei. Nu era totuși pentru prima oară când ea asista la miracolul unei nașteri, dar niciodată acest moment magic nu o tulburase până într-atât.

Acum, copilașul dormea liniștit în leagănul său și Jo se hotărî să se întoarcă acasă. Rolul ei se terminase... O ultimă oară, ea mângâie obrazul gingaș al copilului, apoi se apropie de patul mamei. Klara părea istovită.

— Trebuie să dormiți, acum, îi spuse Jo. Voi reveni mâine dimineată. Dar dacă aveți nevoie de mine la noapte, nu ezitați să-l trimiteți pe Stan după mine.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, doamnă! Niciodată n-am să uit ajutorul pe care mi l-ați dat.

Până să iasă, Jo îi surâse, mândră și fericită. Stan o însoți până la mașină, adăpostind-o sub o umbrelă imensă.

— Să fiți prudentă, doamnă, spuse el. Nu prea se vede cine știe ce pe ploaia asta.

— Nu vă neliniștiți. Nu voi circula cu viteză. Noapte bună, Stan!

Deja furtuna se îndepărta. Câteva fulgere rare mai brăzdau cerul. Dar ploaia continua să cadă, deasă, biciuitoare. Un adevărat potop se abătea asupra parbrizului, făcând ștergătoarele total ineficace. A circula în aceste condiții era de domeniul coșmarului. La început, Jo conduse foarte lent, apoi, constatând că pneurile au o aderență perfectă la drum, ea accelerează. Curând, Jetta se cățăra pe o coastă povârnită, coborî o pantă abruptă și începu să urce din nou. Un suspin de ușurare îi scăpă

lui Jo. Parcursese jumătate din drum și totul părea să meargă cât se poate de bine!

Nici nu formulase bine gândul acesta, că mașina patină și se împotmoli în noroi. Dumnezeu! Ce e de făcut? Doar nu era să-și petreacă noaptea în mașină! Tânăra femeie apăsă de mai multe ori pe pedala de accelerație și, în fine, reuși să se elibereze din capcană. Câțiva kilometri mai departe, mașina derapă brusc și Jo nu izbuti să păstreze controlul vehiculului decât cu prețul unui efort violent. Cu inima zvâcnindu-i în piept, cu picioarele tremurând, ea trebui să se oprească câteva secunde pentru a se liniști.

Satanslaagte, în sfârșit! Luminile care răzbăteau printre copaci avură asupra lui Jo efectul lampioanelor aprinse pentru o sărbătoare. Ea își lăsă mașina în garaj și alergă să se adăpostească. Doar vreo douăzeci de metri o separau de intrare, dar ea ajunse în prag udată până la piele. Spre marea ei surpriză, ușa se deschise și Ralph se ivi, cu o înfățișare consternată. Cât de rău trebuia să arate ea! Părul îi atârna în dezordine pe umeri, rochia i se lipea de corp și o băltoacă mare se forma pe locul unde stătea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu sta acolo! Intră repede să te usuci!

Cu autoritate, el o prinse pe Jo de mână și o conduse până în bucătărie.

— Totul e-n regulă ? întrebă el cu voce ușor schimbată.

— Mama și copilul sunt bine-sănătoși. Și eu la fel.

— Nu mai spune ! Ești learcă ! Scoate-ți îmbrăcămintea udă. Trebuie să faci imediat o baie fierbinte.

Jo care începea să clănțane din dinți, se repezi în baie. O jumătate de oră mai târziu, înfășurată în halatul său, așezată pe marginea patului, își ștergea energic părul cu un prosop. Furtuna se calmase dar ploaia continua să bată în geamurile camerei. Ralph intră, aducând o ceașcă pe care i-o întinse lui Jo.

— Ți-am pregătit o ciocolată fierbinte, zise el.

— Mulțumesc.

Ea bău câteva înghițituri și o căldură plăcută i se răspândi în corp.

— Trebuie să fii moartă de oboseală...

— Poate, dar sunt prea surescitată ca să-mi dau seama de asta. Știi, e atât de minunat să ajuți un copil să vină pe lume ! Apropo, au un băiat. N-am cuvinte să-ți spun cât de fericiți sunt Stan și Klara ! Sperau atât de mult să aibă un fiu...

— Știu. Mi-au spus.

„Dar tu, Ralph, tot un băiat îți dorești ? Sau venirea unei fiice te-ar copleși de bucurie ?” își dori Jo să întrebe. Dar ea nu zise nimic, paralizată de teamă. Era prea curând să-i dez-

văluie secretul. Căci, nu încăpea nici o îndoielă, îndată ce ea i-ar fi spus că urma să fie tată, el o va obliga să ia hotărâri privind viitorul. Decizii cruciale care vor isca mânie, suferință și chinuri cumplite, ea știa asta.

— Mă duc să-ți aduc ceva de mâncare, zise Ralph. Trebuie să-ți fie foame.

— Nu, mulțumesc. Stan mi-a oferit un castron cu supă și un sandviș înainte să mă întorc.

Mai mult decât de hrană, Jo avea nevoie de prezența lui Ralph. Oare armonia unui cuplu nu se naștea din împărtășirea emoțiilor lor, a experiențelor lor ? Jo avea atâtea lucruri să-i povestească în acea clipă !

Așezat lângă ea, Ralph ascultă cu răbdare povestirea întâmplărilor din seara aceea. El îi puse chiar și câteva întrebări. Omul violent și cinic făcuse loc unui soț curtenitor, amabil, sensibil... Și Jo își simțea inima plină de dragoste pentru el. Ea nu-și mai dorea decât un lucru : s-o ia în brațele lui, s-o alinte. Era atât de însetată de tandrețe !

Ralph îi ghicise rugămintea mută ? Deodată o atrase lângă el și începu să-i mângâie părul.

— Ești atât de generoasă, Jo, murmură el. Te-ai devotat mereu, fără să ții seama de tine. Tu oferi atât de mult celor din jurul tău, încât uneori mă întreb dacă îți mai rămâne ceva de oferit soțului tău...

Atmosfera camerei se încălcase încetul cu încetul de senzualitate. Și Jo simți o undă de voluptate străbătând-o. Fără a-l pierde pe Ralph din ochi, ea își scoase halatul.

— Fă dragoste cu mine, te rog, spuse ea dintr-o răsuflare.

Încet, el își apropie buzele de cele ale tinerei femei.

— Da, o să fac dragoste cu tine. Dar asta nu pentru că mă rogi. Te doresc atât de mult, micuță cerșetoare.

Cu un sărut, ea îl făcu să tacă. Voia să i se ofere din toată inima, fără jenă și fără pudoare. Arcuindu-și coapsele, ea i se dădu pe de-a-ntregul. Cu multă gingăsie, Ralph o pătrunse și ea se abandona fără reținere, înnoțându-și picioarele în jurul taliei soțului ei. „Te iubesc, dragostea mea, te iubesc!” vru ea să strige. Dar cuvintele născute din sufletul ei exaltat i se stinseră pe buze. La ce bun să vorbească, atunci când trupul ei exprima atât de perfect dragostea desăvârșită pe care i-o purta lui Ralph?

* * *

Ea se trezi a doua zi dis-de-dimineată. Ralph plecase deja de acasă. În timpul nopții, după ce făcuseră dragoste, Jo se gândise să-i dea de veste în legătură cu starea ei apoi re-

nunțase la asta, pentru a nu tulbura acea clipă de fericire intensă. El va afla vestea mai târziu, când se vor întâlni la micul dejun...

Până atunci, ea promisese să treacă pe la Klara. Se sculă, se îmbracă în grabă și porni spre casa lui Stan.

În dimineața asta, un soare radios lumina cerul de azur. Dar peisajul purta încă urmele furtunii. Totul în jur, pe câmpii și pășuni, pământul mustea de apă. Flori cu miile acopereau cu un covor multicolor vastele întinderi aride. La gândul acesta, Jo surâse. Pământul acesta pe care ea învățase să-l iubească va deveni mai frumos...

Klara se ridicase din pat pentru a se ocupa de copilaș iar Stan plecase să-și ia fetele de la Violet. Totul se desfășura cât se poate de bine în casa proaspeților părinți. De aceea Jo rămase doar cât să dea câteva îngrijiri mamei și nou-născutului.

Ea sosi la Satanslaagte la țanc pentru micul dejun. Pradă unei emoții vii, constată că Ralph se afla deja în bucătărie când ea intră acolo. În fine, ea urma să-i poată împărtăși secretul ei minunat.

Totuși, de la prima privire pe care el i-o adresă, Jo înțelese că încă o dată în plus, ea se înșelase. El o privea atent, cu o înfățișare atât de mâniată... Unde era amantul tandru și pasionat din noaptea trecută?

Cât de naivă era ! Ea își dorise să creadă într-o minune. Dar bărbatul care îi impusese un târg scandalos nu se va schimba niciodată într-un prinț fermecător... În aceste condiții, niciodată ea nu-i va dezvălui că era însărcinată ! Nu merita bucuria asta.

— Nu te simți bine ? întrebă Ralph pe un ton sever. N-ai mâncat practic nimic aseară și în dimineața asta nu te atingi de micul dejun !

De câteva clipe, Jo privea cu dezgust oul cu șuncă ce se răcea în farfuria sa. Nemulțumirea îi tăiase pofta de mâncare ? Sau bebelușul ? Deodată, o greață violentă o cuprinsese și o transpirație ușoară îi acoperi fruntea.

Având o senzație de vomă, Jo părăsi masa în grabă.

Ralph o găsi așezată pe marginea căzii, cu chipul răvășit, cu ochii plini de lacrimi. Cu o mână tremurătoare, ea luă paharul de apă pe care soțul ei i-l întinse și-l bău dintr-o înghițitură. Nici măcar nu avu puterea să-i mulțumească. Fără un cuvânt, o duse pe brațe în camera lor și, cu gesturi foarte delicate, o întinse pe pat și se așeză lângă ea.

— Presupun că ești însărcinată, spuse el.

Nici o bănuială de emoție în vocea lui, nici în privirea lui ! Se mărginea să constate un fapt...

Adunându-și toată puterea care îi mai rămăsese, Jo se ridică și îl privi drept în ochi.

— Da, sunt însărcinată ! strigă ea. Ești mulțumit ? Ai izbutit ce îți doreai ?

Dumnezeule ! Să poarte în pânțele copilul bărbatului pe care îl iubea și să se simtă cea mai nenorocită dintre femei ! Ce ironie a soartei ! Cedând dintr-odată disperării, Jo izbucni în lacrimi. Și pentru a nu-l mai vedea pe Ralph, își afundă capul în pernă.

Îndată, el o ridică, o luă în brațe și încercă s-o liniștească.

— Nu plânge, Jo ! Te implor...

— Eu... Eu mi-am dorit întotdeauna să am un copil cu tine. Dar nu în împrejurările astea oribile... Nu în schimbul unui preț. Este atât de... atât de barbar. Un copil în schimbul unor bani ! Îți închipui ce înseamnă asta ? Cunoști ceva mai mârșav decât un asemenea târg ?

— Nu a fost vorba nicicând de un împrumut.

Năucită, ea ridică ochii spre el, privindu-l atentă.

— De ce spui asta, Ralph ? Eu... eu nu înțeleg.

— Îmi doream să te întorci la mine. Pur și simplu. Desigur, aș fi putut să te regăsesc, să te cer din nou în căsătorie. Dar tu m-ai fi respins, mărturisește-o ! Atunci am discutat cu Danny și noi am inventat această poveste

cu falimentul. De fapt, Antrepriza Harris n-amer nicicând atât de bine.

Jo avu dintr-odată impresia că pereții camerei încep să se învârtă încet. O clipă, ea crezu că leșină. Dar, cu prețul unui imens efort, izbuti să treacă de această senzație neplăcută.

— De ce... de ce țineai într-atât... ca să revină ? se bâlbâi ea.

— De ce ? Tu mă întrebi de ce !? zbiră Ralph. Pur și simplu pentru că n-ar fi trebuit deloc să te las să pleci prima oară.

Jo alunecă din nou pe pernă. Peste câteva clipe, ea urma să se trezească, să scape de acest vis urât...

Dar nu, nu era vorba de un coșmar ! Ralph stătea lângă ea, în carne și oase, și ceea ce mărturisise el adineauri nu era de domeniul închipuirii. Cu ajutorul lui Danny, el îndrăznise să urzească acest scenariu absurd. Credea el cu adevărat că ea urma să se preteze mai mult timp la această farsă sinistră ? Nu ! Ea nu va rămâne nici o secundă în plus lângă acest monstru !

Mânia îi insuflă o forță nouă. Stăpânindu-și cu mare greutate tremurul vocii, tânăra femeie se ridică și strigă :

— Dacă Danny nu avea nevoie de bani, presupun că nici tu nu aveai o atât de mare dorință să ai un moștenitor. Atunci, de ce mi-ai făcut acest copil ?

— Pentru că era singurul mijloc de a te reține aici.

— Cum de ai îndrăznit să mă tratezi în halul ăsta ? Niciodată nu te voi ierta. Niciodată !

Ralph se ridică la rândul său și se apropie de ea.

— Jo, știu prin ce treci...

Oh ! nu, el nu știa ! Beată de furie, Jo se îndepărtă brusc de el.

— Nu mă atinge ! Auzi tu ? Să nu mai pui niciodată mâna pe mine ! Ești o ființă meschină ! Te urăsc !

Flora Kidd – FURTUNĂ TROPICALĂ
(Ed. ALCRIS, colecția „ROMANTIC” nr. 73)

Pentru Lori a trebuit să treacă un timp îndelungat ca să-și revină din tristețea căsătoriei cu Mark, terminată înainte de a începe, când el murise într-un tragic accident. Și totuși, poate că dacă ar putea să ia viața de la capăt din nou... În insula Dorada, Lori îl întâlnește pe Rick Greville, misterios, nonconformist și prea atrăgător ca să inspire încredere. Pe scurt, Rick înseamnă „pericol”. Când își pierde serviciul, Lori nu are unde să se ducă și...

9.

Camera răsună încă de cuvintele jignitoare ale lui Jo când cineva bătu la ușă. Elsie apărură, cu un aer neliniștit.

— Îmi pare rău că vă deranjez, doamnă, dar doamna Averil nu se simte bine. Are nevoie de dumneavoastră.

Dacă Averil Andersen reușise să treacă peste trufia sa pentru a face apel la nora-sa, nu o făcea desigur dintr-un capriciu... Uitând pe dată de propriile-i probleme, Jo năvăli pe culoar, traversă apartamentul în goană, urmată de Ralph. O găsiră pe Averil întinsă pe pat, foarte palidă, trasă la față, cu mâinile crispate pe cearșaf. Bătrâna doamnă părea să aibă febră, respira cu greutate și se plângea de o durere violentă în spate. Când și când, un acces de tuse o scutura.

„Fără îndoială e vorba de bronșită”, gândi Jo luându-i pulsul bolnavei.

— Ar fi preferabil să chemi medicul, îi spuse ea lui Ralph care o privea cu un aer descumpănit.

În ciuda slabelor proteste ale mamei sale, Ralph ieși din cameră pentru a telefona.

— Doctorul Bosman este în vizită acasă la un alt bolnav, anunță el. Soția sa mi-a promis că va face tot posibilul pentru a-l contacta. El va veni îndată ce va putea.

Trecu o oră, în timpul căreia Jo se strădui să-și liniștească soacra. În fine, se auzi o mașină oprindu-se în fața fermei. Ralph se grăbi pentru a-l întâmpina pe noul-sosit și reveni puțin după aceea, însoțit de un bărbat de vreo cincizeci de ani. Dr. Bosman era nu numai medicul familiei dar și un vechi prieten. Averil îi adresă un surâs palid. Câteva clipe mai târziu, diagnosticul lui Jo fu confirmat.

— Este vorba într-adevăr de un caz de bronșită, declară medicul. Draga mea Averil, va trebui să urmezi cu scrupulozitate tratamentul pe care o ți-l prescriu și va trebui să stai la pat până ce medicamentele își vor face efectul.

— Ah, nu ! strigă Averil. Nici vorbă să rămân în pat și...

Un acces de tuse mai puternică decât celelalte o împiedică să continue...

— Fie că-ți convine fie că nu, așa vei face dacă nu vrei să fii dusă cu forța la spital. Bronșita este o boală serioasă, Averil.

— Încerci să mă sperii !

— Mă cunoști prea bine ca să-ți dai seama că nu am obiceiul să spun baliverne

pacienților mei. Dă dovadă de înțelegere și urmează tratamentul. O să-ți trimit o infirmieră.

La aceste cuvinte, privirea febrilă a lui Averil o căută pe cea a lui Jo, ca pentru a o implora. Înțelegând îndată ce dorea de la ea mama soacră, tânăra femeie se grăbi să intervină :

— Nu va fi necesar. Sunt infirmieră și pot să-i acord eu însămi îngrijirile de care are nevoie.

Medicul îi adresă lui Jo un surâs binevoitor, apoi se întoarse din nou către Averil :

— Ei bine, fie ! Te las pe mâini bune.

În timpul celor trei zile și trei nopți care urmară, Jo nu părăsi practic căpătâiul patului lui Averil, dându-i medicamente bolnavei, făcându-i toaleta, ajutând-o să respire în timpul acceselor de tuse. Fu atât de ocupată, încât nu prea avu răgaz să se gândească la festa josnică pe care soțul și fratele i-o jucaseră. În răstimpul acestor zile, îl vedea pe Ralph uneori, atunci când intra în cameră pentru a afla cum se simte mama lui.

Abia în cursul celei de-a patra nopți, când Jo, constatând că Averil avea somnul liniștit, încercă să facă bilanțul situației. Danny și Ralph complotaseră împotriva ei, o manipulară într-un mod abject. Într-o clipită, ea îl revăzu pe Danny insistând pentru ca ea să-l întâlnească pe Ralph la Beaufort West. Jo nu

va uita curând întrevădarea aceea de la hotelul Miraj ! Cu câtă naivitate căzuse ea în capcană ! Toate astea cu acordul fratelui ei ! Cine știe dacă nu cumva și mama ei nu participase la complot...

La gândul acesta, tânăra femeie simți cum mânia pune stăpânire pe ea. Cele trei ființe pe care le iubea cel mai mult pe lumea asta complotaseră împotriva ei. Jo ar fi trebuit să le urască ! Totuși, în mod inexplicabil, ea n-o putea face, nici chiar Ralph nu-i mai părea atât de detestabil. Ea încercă să-și amintească vorbele lui atunci când el se destăinuise. De fapt, ce-i spusese el ? „Voiam să te regăsesc... Pur și simplu... N-ar fi trebuit nicidecum să te las să pleci prima oară...” Asta însemna că el o mai iubea încă ?

Pentru a se sustrage vârtejului de gânduri care o asaltau, Jo închise ochii. Însă fie din cauza fotoliului incomod, fie din cauza zburciului său lăuntric, ea nu-și află somnul. Sleită de puteri, termină prin a se ridica din fotoliu și începu să măsoare camera cu pași mari, în lung și-n lat. Înăbușit de mochetă, zgomotul pașilor săi nu risca s-o trezească pe Averil.

— De ce nu te duci să te odihnești, Jo ? Mă simt mult mai bine !

Uimită, Jo se opri în loc. Averil, cu ochii larg deschiși, o privea cu bunăvoință.

— Nu cumva v-am trezit, doamnă Andersen ? întrebă Jo, tulburată.

— Deloc.

— Vreți să vă aduc un pahar cu lapte cald ?

— Nu, mulțumesc, copila mea, puțină apă va fi deajuns.

După ce bău, Averil o privi pe Jo cu atenție. Apoi, dându-se la o parte încet, bătu salteaua cu palma alături de ea.

— Vino să te așezi o clipă.

Docilă, Jo se supuse.

— Te-ai purtat admirabil cu mine, Jo. Dumnezeu mi-e martor că n-am făcut nimic totuși ca să-ți merit bunătatea...

Foarte jenată, Jo nu mai știa ce atitudine să ia. Desigur, Averil îi provocase necazuri. Dar ca o femeie atât de mândră și autoritară să se umilească în felul acesta, i se părea de necrezut.

— Doamnă Andersen ! Nu trebuie să...

— Lasă-mă să vorbesc ! Și ascultă-mă ! Când spun că nu merit amabilitatea ta, nu exagerez. M-am purtat ca o bătrână mărginită. De aceea, îți datorez nu numai scuze dar și explicații. Și nu pot decât să mă rog lui Dumnezeu să mă țină în viață destulă vreme ca să pot obține iertarea ta.

Jo ar fi vrut să plece, să evite această cameră și mărturisirile care aveau să urmeze. Mărturisiri pe care ea nu-și dorea să le audă.

Dar Averil părea hotărâtă să-și urmeze conștiința... Îi era imposibil de a refuza s-o asculte !

Resemnată, Jo rămase așezată, cu mâinile încrucișate pe genunchi, strângând într-atât de tare pumnii încât unghiile îi intraseră în piele.

— Prima oară când ai venit la Satanslaagte, am fost imediat geloasă pe tine, reluă Averil. Tocmai te căsătoriseși cu fiul meu și sufeream văzându-l atât de îndrăgostit de tine. Mai mult, îmi simțeam amenințată autoritatea mea de stăpână a casei. Tot ceea ce am făcut sau am spus la vremea aceea mi-a fost dictat de frustrare și de resentimentul pe care îl încercam față de tine. M-am folosit chiar și de Lorin pentru a-mi atinge scopurile.

Jo bănuia asta de multă vreme. Așa cum bănuia că Lorin nu trebuia să-și dea silința prea mult pentru a juca rolul care i se ceruse să-l interpreteze...

— Voiam cu orice preț să te îndepărtez de Ralph și de Satanslaagte, explică Averil. Nu mi-a trebuit mult timp să ating aceste două obiective. Însă crede-mă, victoria a fost tare amară. Foarte curând, mi-am dat seama că distrugându-vă căsătoria, pierdusem stima fiului meu. Căci Ralph a înțeles foarte repede că eram răspunzătoare de plecarea ta. În ziua în care el a aflat adevărul, s-a supărat atât de tare încât m-am temut că-și pierde mințile.

Eu... eu atunci am fost sigură că va răscoli cerul și pământul pentru a te convinge să te întorci. Și că nu-și va găsi odihna decât atunci când veți fi din nou împreună.

În clipa de față, Averil plângea. Dar o li-cărire de bucurie îi lumină ochii atunci când o privi pe Jo.

— Voiam să aflî toate astea. Slavă Domnului, Ralph a reușit să te convingă pentru a doua oară să devii soția lui. Până la ultima mea suflare, voi mulțumi lui Dumnezeu că mi-a acordat această favoare.

Profund emoționată, Jo nu se putu stăpâni să nu încerce un sentiment de admirație pentru soacra ei. Cu cât curaj femeia asta orgolioasă își recunoscuse greșelile și își exprimase regretele !

— De ce ați acceptat să vă retrageți în acest mic apartament ? întrebă Jo.

— Eram cea mai în măsură să știu că două femei nu pot conviețui în aceeași casă fără a provoca un dezastru.

Pentru prima oară, Averil începu să râdă. ceea ce o făcu să tușească. Recăpătându-și suflul și aerul serios, ea adăugă :

— S-a întâmplat să mă confrunt cu problema asta de două ori în viața mea. Mai întâi ca noră față de propria-mi soacră, aici, la Satanslaagte. Apoi cu tine, în același loc, mult mai târziu. Mi-au fost necesare aceste două

experiențe ca să înțeleg că fiecare trebuia să știe care-i este locul.

— Faceți parte din casa aceasta, doamnă Andersen, afirmă Jo cu căldură. Atâta timp cât mă voi afla aici, aici va fi locul dumneavoastră.

Vorbind în șoaptă, deodată, ea se aplecă spre Averil.

— De altfel, în curând vom avea nevoie de dumneavoastră.

— Ce vrei să spui ?

— Un copil are tot atâta nevoie de bunică pe cât are nevoie de părinți. Peste câteva luni, se va naște copilul nostru. Contez mult pe dumneavoastră pentru a ne ajuta să-l învățați să facă primii pași în viață.

Ochii lui Averil străluceau cu o licărire intensă. Frumosul ei chip exprima o tandrețe imensă. Câteva secunde trecură, în timpul că- rora ea nu putu să pronunțe nici măcar un cuvânt.

— Eu... eu nu știu ce să spun..., murmură ea în sfârșit.

— Spuneți-mi doar că sunteți fericită pen- tru Ralph și pentru mine..., mamă.

Mamă... Cuvântul țâșnise spontan de pe bu- zele lui Jo. Pentru întâia oară. Lacrimile per- lau genele lui Averil. Ea o luă de mână pe Jo și i-o strânse foarte tare.

— Sunt fericită, Jo. Atât de fericită pen- tru Ralph și pentru tine..., fiica mea.

De data asta, Jo nu se mai îndoii : se întâm- plau uneori miracole, aducând fericirea... Mult timp, ea stătu astfel, strângând la rândul ei degetele lui Averil. Nici una din cele două femei nu pronunță un cuvânt. Pentru a nu destrăma farmecul... Orologiul fu acela care, sunând, sparse tăcerea.

— Deja e ora 11 și 30 ! exclamă Jo. Ridi- cându-se fără tragere de inimă, ea netezi per- na, aranjă așternuturile. Avem încă o noapte lungă înaintea noastră. Trebuie să încercăm să dormim, acum.

— Adineauri m-ai anunțat că voi deveni bunică și crezi că o să dorm ! N-aș izbuti de- loc ! Mă simt atât de fericită și atât de isto- vită, în același timp.

În ciuda protestelor sale, Averil nu întâr- zie să se cufunde într-un somn adânc. În schimb, cu toată oboseala sa, Jo trebui să se lupte cu insomnia. Întinsă pe patul pliant care fusese instalat pentru ea în camera bolnavei, ea nu înceta să sucească și să răsucească pe toate fețele miile de gânduri din mintea sa. Unde se afla Ralph ? Dormea sau era treaz ? Se gândea la ea ? O mai iubea încă ?

Disperată că nu poate să afle măcar un răs- puns la toate aceste întrebări, Jo își afundă capul în pernă, sfârșind prin a adormi.

Dimineața următoare, Averil se simți sufi- cient de întremată pentru a se ridica din pat.

Jo o ajută să se așeze în fotoliu și lăsa lui Elsie grija de a veghea bolnava. Ea însăși era nevoită să se înapoieze în apartamentele sale pentru a face un duș și a-și schimba îmbrăcăminte. De fapt, ea spera mai ales să-l vadă pe Ralph. Dar el nu se afla în cameră. Puțin mai târziu, pe când ea se pieptăna în fața oglinzii, îl zări pe fereastră urcând într-un camion și plecând în direcția pășunilor. Fără îndoială va reveni la masa de prânz...

Dar ora prânzului sosi, apoi aceea a ceaiului și Ralph tot nu se înapoia. De data asta, Jo începu să se neliniștească.

— Ce se întâmplă, Elsie ? De ce a lipsit azi domnul Ralph ?

— Știi, n-a fost văzut prea mult în zilele din urmă, doamnă. Azi-dimineață, înainte să plece, a spus că nu se va înapoia acasă decât seara târziu. În locul dumneavoastră, nu mi-aș face griji. Oamenii sunt pe cale de a înlocui gardurile smulse de furtună. Și ei au tot interesul să se zorească pentru că se anunță o altă furtună...

Intrigată, Jo scrută cerul. Nori groși și întunecați se îngrămădeau la orizont, abătându-se încet spre podișuri. Totuși, cu toată căldura apăsătoare, furtuna nu izbucni în după-amiaza aceea. Împotriva oricărei așteptări, norii se destrămară și dispărură printre coamele domoale ale dealurilor.

Ralph se înapoie mai curând de cât prevăzuse. Jo îl văzu sosind, cu chipul tras de oboseală. El își făcuse timp totuși să treacă pe la baie și să-și schimbe hainele de lucru cu un pantalon de culoare maro și o bluză albă.

— Cum se simte mama ? întrebă el.

— Mult mai bine. S-a putut ridica din pat și să stea așezată într-un fotoliu.

Ralph auzise răspunsul acesta ? Nimic din expresia chipului lui nu lăsa loc vreunei presupunerii. El nu mai scoase nici un cuvânt până la sfârșitul prânzului, iar Jo nu îndrăzni să rupă tăcerea. Atmosfera dintre ei era atât de încordată încât tânăra femeie se simți peste măsură de ușurată atunci când Ralph se ridică dintr-odată și declară că se va re-trage în biroul său.

Averil începea și ea să se mire de absențele prelungite ale fiului său. În seara aceea, ea îi împărtăși nelinișta sa lui Jo.

— Nu l-am văzut pe Ralph toată ziua, spuse ea. Nu s-a înapoiat încă ?

— Ei bine, Ralph a sosit târziu. Abia a avut timp să cineze. În momentul acesta, lucrează în biroul său.

O expresie de tristețe întunecă privirea bătrânei doamne. Jo își simți inima strânsă din pricina asta. Într-o zi, ea îi va cere lui Ralph să adopte o altă atitudine față de mama sa.

Averil Andersen avea necazuri, desigur. Era acesta un motiv pentru ca s-o trateze cu asemenea indiferență ?

Fericită să-și abandoneze postul de infirmieră și să poată dormi în fine într-un pat confortabil, Jo îi ură noapte bună lui Averil și se duse în bucătărie. Înainte să se culce, ea își dori o ceașcă de ciocolată fierbinte. Deodată, îi veni ideea de a pregăti o a doua ceașcă pentru Ralph pe care să i-o ducă în birou. Doar în momentul când bătu la ușă își dădu seama de îndrăzneala gestului său. A-l deranja pe Ralph în sanctuarul său reprezenta o nebunie !

Ea bătu mai întâi încet în ușă. Apoi ceva mai tare. Nici un răspuns. Ralph ori se prefăcea că nu aude, ori era prea absorbit de munca sa. În ambele cazuri, el va lua în nume de rău tentativa lui Jo... Ce-i de făcut ? Să dea înapoi ? După o secundă de ezitare, tânăra femeie hotărî să împingă ușa, cu riscul de a-și atrage neplăceri din partea soțului.

Un miros de tutun plutea în încăpere. Înaintând câțiva pași, Jo îl zări pe Ralph tolănit pe birou, cu capul între brațe. Moartă de spaimă, tânăra femeie se apropie și scoase un suspin de ușurare descoperind că soțul ei băuse doar ceva mai mult. Preț de o fracțiune de secundă, ea se temuse de ce era mai rău !

Lângă Ralph era așezată pipa sa preferată. La îndemână, o sticlă de whisky goală și un

pahar răsturnat... Ralph era beat mort ! Era aproape de necrezut. De ce făcuse asta ?

Biroul era încărcat de hârtii pe care Jo le stivui într-un colț ca să elibereze un spațiu pe care să așeze platoul. Înainte să-și trezească soțul, ea se duse să deschidă larg fereastra. Un val de aer rece năvăli îndată în încăpere și Ralph își ridică fața.

— Ce faci aici ? întrebă el.

— Ți adusesem o ciocolată fierbinte. Dar cred mai degrabă că ai nevoie de o ceașcă cu cafea foarte tare...

Un surâs trist se desenă pe buzele lui Ralph. Nicicând el nu păruse atât de vulnerabil. Arătând cu privirea spre sticlă și paharul răsturnat, el murmură :

— Aproape că n-a mai rămas whisky. Ciocolata fierbinte îmi va prinde de minune.

Așadar el nu se ametise... Liniștită, Jo se așeză în fața lui și îi întinse ceașca. Lungi minute se scurseră, în timpul cărora ei nu-și adresară nici un cuvânt. Nemaiavând răbdare, tânăra femeie își drese glasul.

— Ascultă, îmi dau seama bine că ești obosit, dar trebuie să discutăm.

El o privi cu un aer obosit, făcu o mișcare pentru a-și lua pipa apoi, răzgândindu-se, își netezi părul cu mișcări de automat.

— Aveai dreptate. Ceea ce am făcut este demn de dispreț.

— Poate că ai circumstanțe atenuante ? Cine știe ? Cred că nu mi-ai spus totul alaltăieri. Ești sigur că nu ai să-mi dai explicații mai ample ?

Din nou, Ralph întinse mâna către pipă. De data asta o duse la gură, și-o aprinse pe îndelețe și se duse să stea în fața ferestrei deschise. Rămase mult timp așa, cu spatele întors, să contemple întunericul. În fine, în momentul în care Jo începea să-și piardă nădejdea de a afla vreodată tot adevărul, el se hotărî să vorbească :

— De fapt, e vorba de o lungă suită de neînțelegeri. Prima dată când ne-am căsătorit, un singur lucru conta pentru mine : fericirea ta. Fericire pe care credeam s-o găsești de la sine la Satanslaagte. Nici o clipă nu-mi închipuisem că puteai să te simți nefericită aici. Totuși, așa s-a întâmplat. Îndată ce mi-am dat seama de asta, m-am simțit sfâșiat între atașamentul pentru acest ținut și dragostea pentru tine. Desigur, s-ar fi convenit să abordez subiectul cu tine. Dar n-am făcut-o. Noi, fermierii, nu suntem prea expansivi. Cu riscul de a provoca dezastre, noi ne ținem necazurile ascunse înăuntrul nostru.

În timp ce îl asculta pe Ralph, Jo se gândea. Dar ea, nu avusese o parte de răspundere în eșecul căsătoriei lor ? Încercase ea măcar o dată să distrugă zidul de tăcere care

incetul cu incetul le înăbușea viața în doi și avea s-o condamne la sufocare totală ?

— Atunci când relațiile noastre s-au înrăutățit, reluă Ralph, am crezut că unirea noastră fusese o greșeală. Nu acceptam să te știu nefericită. De aceea am preferat să-ți redau libertatea. Și... am înaintat divorțul, comițând de altfel cea mai mare greșeală din viața mea. Fără tine, existența mea nu mai avea nici un sens...

— De ce n-ai oprit procedura de divorț ?

— Orice ființă rațională ar fi făcut-o. Dar nu eu ! Din cauza ridicolului meu orgoliu ! Eram răspunzător de o mare mârșăvie și eram conștient de asta. Dar de aici și până la a-mi recunoaște greșelile în fața celorlalți... și mai ales în fața ta...

— Și pe urmă ? Ce s-a întâmplat ?

— Anul trecut, în luna aprilie, în ziua când împlineam treizeci și șase de ani, cinam împreună cu mama. Deodată, în toiul conversației, atunci când nu mă așteptam la asta, mama mi-a vorbit de tine. Câteva aluzii nu prea delicate la adresa ta i-au scăpat. Am înțeles îndată că ea făcuse totul pentru a-ți face șederea la Satanslaagte insuportabilă. Atunci m-am înfuriat. În seara aceea am plecat de acasă.

Vocea lui Ralph se frânse subit și trebui să se întrerupă câteva secunde.

— Cum de am putut fi până-ntr-atât de orb ? murmură el. Dar tu, Jo, de ce nu mi-ai spus nimic ?

— Nu voiam să provoc o ceartă între mama ta și tine. Ești unicul ei fiu, Ralph, nu uita asta. Credeam că cu timpul și cu puțină răbdare, lucrurile se vor aranja. Vai, nimic nu s-a aranjat. Și în ziua în care am vrut să-ți destăinui confuzia mea, tu deveniseși un străin pentru mine. N-am știut să-mi găsesc cuvintele pentru a-ți vorbi. Eu...

Un hohot de plâns lung scăpă tinerei femei în amintirea acelor zile groaznice. Cu prețul unui mare efort, ea izbuti să se potolească și continuă :

— Ținând piept singurătății și disperării mele, am început să cred că mama ta avea dreptate : nu eram făcută să trăiesc la Satanslaagte. Tu... tu ar fi trebuit să te căsătorești cu Lorin, Ralph, nu cu mine.

— Niciodată ! Mă înțelegi, Jo ? Niciodată nu mi-am dorit cătuși de puțin să fac din Lorin soția mea. Am crescut împreună dar legătura care ne unea era numai afecțiune. Nu iubire.

Această mărturisire îi procură o imensă bucurie lui Jo. O întrebare totuși o frământă încă.

— După discuția aprinsă cu mama ta, ce ai făcut ?

— Am luat mașina și am condus până la Cap ca un nebun. Voiam neapărat să te revăd, să-ți vorbesc, să-ți împărtășesc în fine tot ceea ce nu mă pricepusem să-ți spun. Îmi jurasem să te aduc înapoi la Satanslaagte.

— Și te-ai răzgândit pe drum ?

— Nu. M-am dus acasă la tine. În noaptea aceea, erai de gardă la spital. Mi-am petrecut seara cu mama ta și cu Danny, și i-am pus la curent cu situația. Împreună, am căutat mijlocul de a te convinge să te întorci la Satanslaagte. Dar s-a dovedit repede că nu va fi o treabă ușoară. Atunci când am aflat că tu interziseseși familiei tale să-mi rostească numele în prezența ta, am înțeles cât de mult te jignisem. Așa stând lucrurile, mai aveam eu dreptul să mă amestec în viața ta ?

— Ai făcut-o, totuși...

— Da.

Ralph se posomori dintr-odată. Făcu câțiva pași prin încăpere, apoi, revenind să se sprijine de marginea ferestrei, scoase un suspin adânc.

— Într-o zi, Danny mi-a telefonat. Și ceea ce mi-a spus, mi-a dat de înțeles că nu era pierdut totul între noi.

— În cazul acesta, de ce n-ai venit să mă ceri în căsătorie fără ocolișuri, fără să născocеști povestea aceea absurdă ?

— Danny mi-a confirmat că tu juraseși să nu mai calci pe la Satanslaagte, chiar dacă eu te-aș fi fi implorat în genunchi.

— Așa era.

— Tu cunoști urmarea. Danny și-a jucat la perfecție rolul omului de afaceri hărțuit de creditori.

— Iar eu, am năvălit orbește !

Încetul cu încetul, piesele jocului de puzzle se asamblau. Dar ora iertării încă nu venise. Mai mult decât pe Ralph, pe fratele ei avea pică. Deoarece el știa foarte bine că ea ar fi făcut orice pentru a-și salva familia. Și el nu ezitase să mizeze pe buna ei credință, pe sensibilitatea ei !

Mai târziu, poate, atunci când coșmarul lunilor din urmă nu va mai fi decât o amintire urâtă și când timpul va fi șters durerea, ea va uita.

Dar în seara asta, era încă prea devreme

10.

O adiere intră în birou prin fereastra deschisă, încărcată cu parfumul dulce al garde-niilor. Un șacal urla în depărtare. Îndată, cio-bănescul german răspunse acestei chemări printr-un lătrat amenințător. Apoi tihna serii, o clipă tulburată, domni din nou peste Sa-tanslaagte.

Totuși, calmul nopții n-o liniști pe Jo. În clipa asta, ea simțea cum mânia urcă în ea. O mânie care nu era îndreptată împotriva lui Danny, nici împotriva lui Ralph, ci împotri-va ei însăși. De ce nu pusese lucrurile la punct cu Averil, de la început ? Dacă ea ar fi avut curajul acesta, și-ar fi salvat poate căsnicia.. Și astăzi, nu s-ar fi întrebat dacă soțul ei continua s-o iubească, sau ținuse să se căsă-torească cu ea din nou doar pentru a se răz-buna pe ea.

În picioare lângă fereastră, Ralph nu se clintise. O privea pe tânăra femeie cu inten-sitate, ca și cum aștepta ceva. Dar ce ? Ca ea

să destrame această tăcere apăsătoare, desigur...

— Ralph ? Aș vrea să te întreb... Mama era la curent cu planul acesta ?

— La început nu, răspunse Ralph. Danny și cu mine am socotit că e mai prudent să-i ascundem adevărul până când căsătoria noastră ar fi fost celebrată.

Evident... Lavinia Harris n-ar fi acceptat niciodată să-și dea girul pentru o farsă atât de sinistă. Ea i-ar fi dezvăluit totul lui Jo. Pusă în fața faptului împlinit, mama ei trebuie că se simțise atât de jenată... Așa se explica de ce ea nu răspunsese scrisorilor pe care Jo i le trimitea și de ce ea păruse atât de stânjenită la telefon.

O mare enervare puse stăpânire pe Jo. Era timpul să cunoască în fine întreg adevărul. Să știe care era de fapt situația ei.

— De ce ai făcut asta, Ralph ? De ce m-ai obligat să mă mărit cu tine ?

Ralph nu răspunse imediat. El își plecă fața și se frecă la ochi. Dintr-odată, părea atât de copleșit. Ca și cum purta pe umeri toate păcatele din lume.

— Tu nu-ți închipui ce pot face dintr-un bărbat acei doi ani de disperare și de regret... murmură el, în sfârșit. Cel mai groaznic de suportat a fost resentimentul pe care îl încercam față de mama. Îi purtam pică atât de mult pentru tot răul pe care ți-l făcuse. Și,

în același timp, nu înțelegeam de ce tu nu mi-ai destăinuit problemele tale.

Cu ochii ațintiți asupra soțului său, Jo abia îndrăzne să respire.

— Mă uram că nu am ghicit ce se petrecea în propria mea casă. Nu-mi mai ardea de nimic, nu-mi mai găseam locul. Până într-o bună zi când am înțeles că, pentru a nu-mi pierde mințile în întregime, trebuia să încerc orice pentru ca tu să te reîntorci la mine.

— Și ai reușit dincolo de orice așteptare ! Cu ajutorul fratelui meu, e adevărat. M-ai adus înapoi la Satanslaagte. Dar asta nu ți-a fost de-ajuns, nu ? Ai vrut să mă și pedepsești pentru acești doi ani risipiți, nu-i așa ?

— Da...

— Ei bine, ai izbutit, dragul meu Ralph ! Violența, umilințele la care m-ai supus m-au rănit adânc. Ai câștigat ! Dar te-ai gândit măcar la suferința mea ? Nu ! Ești mult prea egoist !

— Când suferi, ești prea închis în tine însuși ca să te gândești la ceilalți. Încearcă să înțelegi, Jo ! Exista o asemenea rezervă de mânie acumulată în mine... Nimic altceva nu mă putea opri.

Chipul lui Ralph exprima o suferință fără margini. Dar Jo nu schiță nici un gest, nu rosti nici un cuvânt pentru a-l îmbărbăta.

— Știu că m-am purtat ca un sălbatic, re-luă el. Chiar dacă asta nu reprezintă o con-

solare pentru tine, trebuie să știi cât de mult m-am disprețuit în tot acest răstimp. Aș fi vrut să te copleșesc cu atenții, cu tandrețe. Dar nu izbuteam. O forță mai puternică decât voința mea mă împiedica s-o fac.

— Dar presupun că, în înscenarea ta diabolică, îți programaseși de asemenea momentul când îmi vei spune adevărul? Când aveai intenția să mi-l dezvălui?

— Nu fixasem data. De câteva ori, am fost pe punctul de a-ți mărturisi că povestea cu împrumutul nu era decât un șiretlic. N-am făcut-o. Din lașitate.

— Nu ești un laș, Ralph. O știi.

— Adevărat? Întârziam fără încetare momentul de a-ți vorbi căci îmi era teamă de disprețul tău. Când m-ai vestit că erai însărcinată, n-am mai avut încotro. Înțelege? Cu riscul de a te pierde, nu mai puteam trăi cu această minciună ascunsă în inima mea.

Ralph înaintă încet până lângă soția sa.

— Unde ne va duce asta, Jo?

Ridicându-și fața către el, ea îl privi îndelung. Cum să răspundă la o întrebare pe care și-o punea ea însăși? După explicațiile lui Ralph pe care i le dăduse adineauri, se vedea că încă o mai iubea. Dar lașitatea lui era atât de mare încât se simțea incapabilă să ia o hotărâre.

Pe neașteptate, ea se gândi la Averil Andersen, măcinată de remușcări și atât de aspru

pedepsită de indiferența fiului ei. Bătrâna doamnă își plătitese scump greșelile. Cu toții, de altfel, își plătiseră greșelile. Oare nu venise momentul să pornească pe un drum nou?

— Noaptea trecută, am avut o discuție lungă cu mama ta, zise Jo. Ea și-a deschis inima și ne-am împăcat. Dacă ai ști cât regretă că ne-a distrus căsnicia! Ea te iubește, Ralph. Ești unicul ei fiu. Trebuie s-o ierți.

— Dar e multă vreme de când am iertat-o!

— La ce folosește iertarea ta, dacă o păstrezi pentru tine? Mama ta poartă mereu în ea povara greșelii sale și asta o împiedică să trăiască.

— Bine, Jo! Ai câștigat! Mă voi duce să-i vorbesc mamei mâine dimineață. Dar asta nu va rezolva problema dintre noi. Trebuie să știi că niciodată nu te voi lăsa să pleci... Cred că, de data asta, aș muri dacă m-ai părăsi!

— Am comis atâtea greșeli! Crezi că vom fi capabili să le evităm, pe viitor?

— Spune-mi, Jo... răspunde-mi sincer... Dacă aș fi venit să te întâlnesc înainte ca divorțul să fie pronunțat, mi-ai fi lăsat o a doua șansă?

Lui Jo îi trebui timp de gândire până să răspundă.

— Nu, declară ea. Aș fi crezut că nu știai ce vrei, că sentimentele tale pentru mine erau prea incerte ca să pot să-ți acord încrederea mea. Și mai ales, mai ales, mi-ar fi fost tare

frică să re trăiasc momente la fel de penibile ca acelea pe care tocmai le traversasem.

— Dar dacă anul trecut, în luna aprilie, ne-am fi întâlnit, ai fi acceptat să mă ascuți ?

— Nu știu. Nu, zău, nu sunt în stare să-ți spun astăzi cum aş fi reacţionat. Atâtea lucruri s-au petrecut între noi de atunci. M-ai forţat să mă căsătoresc cu tine, sunt aproape două luni şi jumătate de când împart patul cu tine şi acum, sunt însărcinată. Ceea ce s-ar fi putut întâmpla acum un an nu mai are nici o importanţă.

— Ai dreptate, Jo. Un singur lucru contează în ochii mei : iubirea ta. Danny mi-a dat de înţeles că tot mă mai iubeai. Dar de când ai revenit, mă frământă o întrebare : Danny s-a înşelat cumva ? Încă mă mai iubeşti, Jo ?

Cum Ralph întindea mâna spre ea, Jo o apucă şi o strânse aproape cu violenţă.

— Da, afirmă ea cu tărie. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, sentimentele mele faţă de tine au rămas intacte. Te iubesc, Ralph, ca în prima zi.

Un surâs luminează faţa lui Ralph. Cu gingăşie, o cuprinse în braţe pe tânăra femeie şi o strânse la piept. Stătură astfel, liniştiţi, timp de un moment îndelungat, fiecare pătrunzându-se de căldura celuilalt.

— Şi eu te iubesc, Jo. îi şopti el la ureche. Te iubesc ca un nebun.

Cu ochii jucând în lacrimi, Jo îl privi cu atenţie timp de câteva secunde, incapabilă să rostească un cuvânt.

— De ce ai aşteptat atât de mult timp ca să-mi spui asta ? îi şopti ea în fine.

— Ce să-ți spun ?

— Că încă mă iubeşti.

Ralph se uită la ea cu un aer grav.

— Ursitoarele care s-au aplecat asupra leagănului meu nu mi-au dat darul elocinţei decât pentru a apăra cauze fără importanţă. Ca să exprim ceea ce-mi doresc din toată inima, nu am ştiut, vai, niciodată să găsesc cuvintele care se cuveneau.

Cum lacrimi mari se rostogoleau pe obrazii lui Jo, Ralph le şterse cu vârful degetului, apoi îi atinse gura cu un sărut.

— Mă vei ierta într-o zi că am adus vieţile noastre într-un asemenea haos ? Că te-am tratat cu atâta asprime ?

— Cine ştie ? Însă va trebui să aşteptăm ani de zile pentru asta. Şi tare mi-e teamă că te vei plictisi de mine până atunci.

— Aşteptarea asta va face parte din pedeapsa ce mi se cuvine. Cu cât va fi mai lungă, cu atât mă voi simţi mai copleşit, căci nu există chin mai plăcut pentru mine decât să-mi petrec întreaga mea viaţă alături de tine. În ceea ce priveşte copilul...

Ea îi puse un deget pe gură pentru a-l reduce la tăcere :

— Ssst ! Îmi doresc acest copil, Ralph. Nici o clipă n-am regretat că sunt însărcinată. Dimpotrivă. De când trăiesc, n-am fost niciodată atât de fericită. Căci știam că copilul nostru va fi născut din iubire și nu obiectul unui târg înjositor.

— Și eu îmi doresc acest copil. Doar pentru că vreau să împart cu el marea noastră fericire. Te implor să mă crezi, Jo.

— Te cred, dragostea mea...

Îndelung, Jo mângâie chipul soțului ei.

— Sunt atât de fericită că te-am regăsit. Toți acești ani, n-am încetat vreodată să te iubesc...

— Și eu te iubesc, Jo. Chiar dacă nu o spun adesea, Dumnezeu mi-e martor că ești singura mea iubire. Nu uita asta niciodată.

— N-am să uit.

Ralph îi sărută mâna lui Jo. Ea îi surâse, îmbătăită de fericire. Bucuriei sale i se adăuga o senzație ciudată : pentru prima dată, ea avu sentimentul că aparține în același timp unui bărbat și unui loc. Ralph era soțul pe care și-l dorea, iar Satanslaagte, casa pe care ea o dorea pentru a adăposti fericirea ei de femeie, de soție și de mamă.

— Sfârșit —

